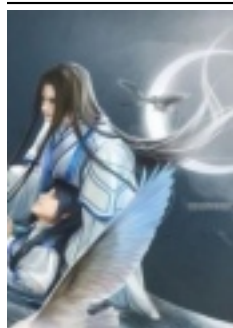

Tà Trần

Contents

Tà Trần	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	13
3. Chương 3	27
4. Chương 4	39
5. Chương 5	52
6. Chương 6	66
7. Chương 7	80
8. Chương 8	93
9. Chương 9	106
10. Chương 10	120
11. Chương 11: Phiên Ngoại	140

Tà Trần

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, giang hồ, phụ tử văn, cường công nhược thụ. Pair: Phong Lãnh Tà x Phong Trần

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-tran>

1. Chương 1

Giọt sương trong suốt long lanh trên phiến lá trơn nhẵn khẽ rơi xuống, không khí ban mai mang vẻ tĩnh khêu lạ kì, hạt sương trong không trung lấp lánh sắc màu.

Một bàn tay trắng nõn vươn ra, lòng bàn tay xinh xắn hứng lấy giọt sương trong suốt đang rơi xuống.

Chủ nhân bàn tay nhỏ bé đó vươn đầu lưỡi phẩn nộn nhẹ nhàng liếm hạt sương, thưởng thức hương vị trong trẻo của tự nhiên.

Tiếng bước chân dồn dập chạy đến, người vừa tới thở hổn hển, trong tay cầm một chiếc áo da cũ nát.”Tiểu tổ tông, sao ngươi lại dậy sớm như vậy? Trời lạnh, coi chừng rét cồng.”

Chủ nhân bàn tay xinh xắn vừa rồi có dáng người nhỏ nhắn, chỉ cao đến vai người vừa tới thôi, gương mặt non nớt nở một nụ cười yếu ớt với một chút thần nhiên, thuần khiết tựa như sương sớm mai. “Nhũ mẫu, trời rất đẹp, ta liền thức dậy tản bộ một lát.”

Hà nhũ mẫu khoác chiếc áo cũ lên người tiểu nhân nhi (1) , vuốt vuốt đầu hần, lải nhải trong miệng. “Tản bộ? Với cơ thể thế này? Đừng sinh bệnh với nhũ mẫu là tốt rồi! Ai, phu nhân thật đáng thương qua đời sớm quá, cô gia thì lại là kẻ vô tình vô nghĩa, để tiểu bảo bối của ta sống tại nơi quá tồi tàn này chịu khổ! Ông trời lại bất công, làm cho tiểu bảo bối lớn lên với cơ thể bệnh tật như vậy. Ô ô ô, phu nhân a, người vì sao lại ra đi sớm như vậy?”

Tiểu nhân nhi ngáp dài, mỗi sớm đều nghe nhũ mẫu ca thán một lần, mới đầu nghe xong còn có chút đau khổ thương tâm, lâu dần không có cảm giác. Chờ nhũ mẫu lảm nhảm xong, hần dụi dụi mắt. “nhũ mẫu, ta đói bụng.”

Hà nhũ mẫu hấp tấp vả vào miệng mình. “Xem trí nhớ của ta này, lải nhải một hồi thì cái gì cũng quên. Tiểu tổ tông của ta, mau đến đây với nhũ mẫu nào, thân thể gầy yếu như vậy không thể bị đói được.”

Bị kéo đi, tiểu nhân nhi khẽ cười, nụ cười thanh triệt như tuyên thủy (2) .

Đi vào trong phòng, đồ ăn sáng trên bàn kì thực cũng chỉ là mấy bạch bánh mì, Vì không được coi trọng, hần cùng nhũ mẫu phải trải qua những ngày hết sức kham khổ.

Tuy rằng kham khổ như vậy thì cũng đã mười năm, sớm đã thành thói quen.

Nhưng nhũ mẫu thì không nghĩ như thế.

Cầm bạch bánh mì cứng lạnh ngắt, lại bắt đầu ca thán. “Đồ vô tình vô nghĩa! Tiểu thư nhà ta vừa đi, hần liền lật lọng, lập tức có người mới, hần tâm đem cốt nhục của mình sống trong này, trải qua những ngày vất vả! Đây là cho người ăn sao? Hạ nhân ăn so với cái này còn tốt hơn!”

Cho dù hận đến nghiêng răng, nhưng vẫn một hơi cầm bánh mì trong tay nhét vào miệng.

Tiểu nhân nhi lặng lẽ ăn. Kì thật bánh mì hôm nay ăn còn ngon hơn bánh mì hôm qua.

Ăn xong chiếc đầu tiên, hần cầm lấy chiếc thứ hai, không ăn vội vàng mà chậm rãi xé lớp vỏ, nhai nhai

trong miệng, đôi mắt to tròn trong veo hướng ra ngoài cửa sổ.

Ngoài đó là một vùng xanh nhạt. Mới chớm xuân, khí lạnh của mùa đông còn chưa tan hết, trời lam nhạt, mây bạc như sa, một mảng sáng trong. Trời đất lúc này, là những gì hần có thể nhìn thấy. Tại góc nhỏ này, ngẩng đầu một chút là có thể nhìn thấy bầu trời rộng lớn, nhưng, bầu trời dù rộng lớn đến đây thì cũng không thể với tới. Hần vĩnh viễn không thể bỏ viện lạc(3) mà hần ở đây đã mười năm rồi.

Sau khi mẫu thân qua đời, vận mệnh của hần liền được định trước, nhất định cả đời không thể rời khỏi nơi này.

Sau khi ăn sáng xong, nữ mẫu liền bận rộn đi làm việc. Tuy chỉ có hai người trụ tại viện lạc này nhưng có một số việc vẫn phải làm. Tỷ như giặt quần áo, quét rác, hoặc vì tiểu chủ nhân mà làm vài bộ quần áo mới. Nói là quần áo mới, kì thực không phải, sau khi tiểu chủ nhân bị vứt bỏ đến viện lạc này, chủ ốc kia chưa bao giờ chuyển sang đây bất cứ đồ vật gì, quần áo đương nhiên cũng không có. Nàng không còn phương pháp, chỉ có thể đem quần áo trước đây của phu nhân thay đổi để tiểu chủ nhân mặc. Tiểu chủ nhân là nam hài tử, điều này không phải nghi ngờ, nhưng trang phục hiện tại của hần lại thập phần quái dị. Quần áo kia nguyên bản là của nữ nhân, sau khi sửa chữa cũng thập phần phiền toái, để không toát ra nữ tính, Hà nữ mẫu cũng tốn không ít tâm tư. Cứ như thế, cuối cùng quần áo kia theo hướng trung tính. Cho nên, quần áo trên người tiểu chủ nhân trong mắt người thường phải nói là cực kì dị thường. Nhưng hần đã mặc mười năm nay, chưa bao giờ đi ra ngoài, căn bản cũng không biết mình có chỗ nào quái dị.

Mỗi lần nghĩ như vậy, Hà nữ mẫu không kìm nổi nước mắt rơi trên khuôn mặt.

Nhớ đến trước kia, nàng đã cảm thấy nam nhân họ Phong kia không phải là người tốt, nhiều lần khuyên bảo tiểu thư không nên mê luyến hần, nhưng tiểu thư không biết hai người không tâm đầu ý hợp, cứ nhiên yêu thương tên họ Phong kia. Chẳng những không để ý mình so với tên tiểu tử kia lớn hơn hai tuổi, lại càng không nghe lời khuyên của nàng, khăng khăng đòi gả cho hần! Tiểu tử họ Phong kia từ trước đến nay đều không có từ chối, thấy tiểu thư có nhan sắc, liền tùy ý đáp ứng việc hôn nhân này. Đến khi tiểu thư về đây mới biết tâm tiểu tử họ Phong kia không ở người nàng, tiểu thư suốt ngày lấy lệ rửa mặt, sầu não không vui, cho dù hoài thượng tiểu thiếu gia, vậy mà cũng không hạnh phúc được, cuối cùng khó sinh mà mất! Mà tên họ Phong kia đích thực không phải người, tiểu thư vừa mất, hần liền ôm ấp người mới cười cười, đem cốt nhục của chính mình vứt bỏ trong tiểu viện lạc, còn hạ lệnh cả đời không được đi ra ngoài!

Nàng không hiểu, dù tốt xấu gì đi chăng nữa, tiểu thư với hần cũng là phu thê, hần có thể nào lại vô tình vô nghĩa đến vậy?!

Hiện tại, tiểu chủ nhân đã mười tuổi, vẫn còn phải sống trong nơi bé nhỏ này. Không có phu tử, không có thư bản(4), theo lão bà tử nàng nhận biết được vài chữ con con. Lão bà tử nàng thực hối hận, lúc còn trẻ sao không đọc nhiều sách một chút, như thế tiểu chủ nhân cũng sẽ không rơi vào cảnh không thư không đọc được chữ! Tiểu chủ nhân thông minh như vậy, chẳng lẽ lại bị rớt tiền đồ!?

Oán đi oán lại, đáng giận nhất vẫn là tên tiểu tử họ Phong kia!

Hà nhũ mẫu nghiêng rằng giận dữ.

Kéo áo choàng có chút chùng, Phong Trần Nhi ngẩng đầu nhìn cây đại thụ cao lớn, Cây này so với hắn thì hơn rất rất nhiều tuổi, khi hắn bắt đầu có kí ức, nó đã đứng ở đây, cơ hồ cũng cao lớn như thế này, không biết vì cái gì hắn thường ngăn người nhìn nó. Thân cây thô to, phải đến ba bốn người lực lưỡng mới có thể vòng tay mà ôm xuể, nhành cây mạnh mẽ vươn ra tứ phía, cành lá rậm rạp, bốn mùa đều xanh, chỗ dày đặc kia thì ám lục, có chỗ thì nộn lục, chỗ thì hoàng lục, lại có chút thúy lục(5), xanh muôn màu muôn vẻ.

Nhìn, cứ nhìn như vậy đã rất nhiều năm, không lâu sau vào một buổi chiều, hắn rốt cuộc cũng biết vì sao mình luôn nhìn nó!

Đại thụ kia dù nằm trong tiểu viện này, nhưng cành của nó vươn ra một nơi không rõ ở viện ngoại kia.

Hắn nhẹ nhàng vuốt thân cây. “Người là vì tinh mạch(6) sao?”

Gió thổi lá cây xào xạc, tựa hồ như đáp lại lời hắn.

“Ai, ta cũng cảm nhận được có điểm tinh mạch đấy!”

Hắn dựa vào bên thân cây, tựa như hài tử dựa vào lòng mẫu thân, trầm ổn những khát vọng hiện rõ trên gương mặt.

Không biết khi nào hắn mới có thể đi ra khỏi vùng trời này đây.

Chưa từng kể với nhũ mẫu, trong thâm tâm hắn biết nhũ mẫu vì hắn mệt nhọc, theo hắn ném trái rất nhiều khổ sở, nếu không có hắn, nhũ mẫu có thể có cuộc sống tốt hơn. Nhưng vì nàng là nhũ mẫu của mẫu thân, không trách được nàng cũng là nhũ mẫu của hắn.

Nếu có một ngày hắn có thể ra ngoài kia, hắn nhất định đưa nhũ mẫu đi theo, nhượng nàng an ổn tuổi già.

Nhắm mắt lại, rồi mở to đôi mắt, hắn nhìn đại thụ.

Nhũ mẫu thường bảo thân thể hắn gầy yếu, kì thật hắn cũng không vô dụng như nhũ mẫu nói! Chính là không biết vì sao, cơ thể hắn đặc biệt chậm lớn, rõ ràng đã mười tuổi, lại giống như oa nhi mới có bảy tám tuổi, thân thể cũng không bệnh nhưng thể lực so với người bình thường thì kém một chút. Do vậy nhũ mẫu mới lo lắng cho hắn.

Hắn là nam hài tử, chung quy cũng có cái ngỗ ngược của nam hài tử. Thường thường giấu giếm nhũ mẫu, trèo lên trèo xuống, đi bắt dế hoặc là đuổi ếch nhái quanh ao. Nam hài tử nên có thời thơ ấu, hắn cũng không có để lỡ, nơi này ngày qua ngày mặc dù yên lặng, nhưng cũng thực thích! Chỉ cần không để bản thân mình vui chơi vầy bầy, ánh mắt có chút giấu giếm thì nhũ mẫu sẽ không phát hiện ra.

Đây là bí mật nho nhỏ của hắn, bí mật hắn cẩn thận cất giấu như bảo vật.

Nghĩ như mẫu lúc này chắc chắn đang bận việc, sẽ không chú ý đến hắn, hắn liền lộ ra dáng vẻ tươi cười nghịch ngợm vốn có của một nam hài tử.

Cởi áo choàng ra, thắt vào bên hông, cởi giày, xắn cao tay áo, thuần thục trèo lên đại thụ.

Không tốn nhiều thời gian, hắn liền trèo lên cành thấp nhất, ngồi dựa vào trong chốc lát, tiếp theo lại hướng về phía cành cao hơn ở trước mặt. Cách mặt đất đến mấy thước, hắn một chút cũng không sợ hãi ngồi trên cành cây khẽ lay động hai chân, lắc lư rồi chậm rãi ngừng, ánh mắt của hắn vô thức hướng nhìn về phía tường vây.

Tường vây rất cao, hắn ngồi trên độ cao này, nhìn không rõ cảnh vật ngoài kia. Trước kia trèo lên đến vị trí này, chưa từng lên cao hơn, cũng không trèo lên cành cây vượt quá tường vây.

Hôm nay không biết vì cái gì, hắn lại muốn nhìn thử.

Xuất phát từ lòng hiếu kỳ, cuối cùng hắn nhích người ra phía ngoài tường vây.

Nhánh cây này thực thô to, không cần lo lắng sẽ không chịu nổi sức nặng của hắn, khi sắp đến gần tường vây, tim không hiểu sao lại đập loạn lên.

Đây là một điều cấm kị!

Phụ thân chưa từng gặp qua kia đã hạ lệnh, cả đời này hắn cũng không được ra khỏi viện lạc này! Mà hiện giờ, hắn sắp vượt qua Lôi Trì!

Không có sợ hãi, chỉ có hưng phấn.

Hắn biết, nơi viện lạc hẻo lánh này, sẽ không có người nào đi qua!

Bởi vì hắn bị lãng quên!

Đầu vượt qua khỏi tường vây.

Hắn ngơ ngác nhìn cảnh sắc ngoài kia.

Đây là...thế giới bên ngoài sao?

Lầu các trùng trùng điệp điệp, cây cối xanh um tươi tốt như mây, hành lang xen kẽ vào nhau, còn có các lương đình(7) với hòn non bộ lớn nhỏ.

Đứng ở trên cao, tầm nhìn cũng rất xa.

Trong mắt hắn, thế giới bên ngoài kia không nhìn được đến tận cùng, nhưng cũng đủ rung động tâm hắn.

Hiện giờ hắn mới biết, viện lạc hắn ở kia là hẻo lánh đến nhường nào, hẻo lánh đến vô thanh vô tức.

Bất giác, hai hàng lệ từ khóe mắt lặng lẽ tuôn trào.

“Người là ai?”

Đột nhiên, một thanh âm lãnh đạm từ bên dưới tường vây vang lên.

Phong Trần Nhi chợt giật mình, đứng chênh vênh không vững suốt chút nữa thì ngã xuống, hắn vội vàng bám vào cành cây bên cạnh để giữ thăng bằng.

Cúi đầu xuống có phần chợt dạ, hắn thấy một hắc y nam tử đang ngạo nghễ đứng trên đỉnh hòn non bộ, lạnh lùng nhìn hắn.

Hắn ngơ ngác nhìn nam tử kia, mười năm nay, cuộc sống chỉ có hai người là hắn và nhũ mẫu, chưa từng tiếp xúc với bất cứ ai khác, khi nhìn nam tử kia, hắn không bị gương mặt vô cùng tuần mĩ của nam tử làm kinh sợ, trái lại sững sờ khi thấy nam tử đang đứng trên đỉnh hòn non bộ kia lại có thể sừng sững không ngã.

“Người là ai?”

Thanh âm của nam tử càng ngày càng lạnh thêm.

Phong Trần Nhi không dám trả lời, có phần hoảng sợ muốn trào trở về.

Hắn không thể để cho người khác biết thân phận của hắn, càng không thể để cho người khác biết, hắn vượt ra khỏi Lôi Trì.

Nhưng sao hắc y nam tử giống như là đoán được ý của hắn vậy?

Một vệt sáng trắng xé không khí lao tới, Phong Trần Nhi chỉ cảm thấy bên hông bị xiết chặt, thân mình không thể cử động được!

Hắn khiếp sợ nhìn xuống hông mình, lẽ nào là một bạch lăng đới(8)?

Quay đầu lại nhìn về phía nam tử, một đầu khác của bạch lăng đới quần trên tay nam tử kia.

Nam tử lạnh lùng cười, trong nháy mắt, Phong Trần Nhi liền bị kéo ra xa khỏi nhánh cây, hướng thẳng vào lòng của nam tử.

“A?”

Tim Phong Trần Nhi đập như sấm vang, gương mặt trắng bệnh, hoảng sợ không biết phải làm thế nào.

Một bàn tay lớn bám chặt lấy vai hắn, gương mặt nam tử như khắc bằng sắt sát mặt hắn: “Nói, ngươi là kẻ nào?”

“Ta...” Phong Trần Nhi cắn cắn môi.

Không, hắn không thể nói! Hắn không thể hại nữ mẫu.

Nụ cười của nam tử ngày càng lạnh lẽo.

Bàn tay bóp mạnh vai hắn, lực đạo gia tăng thêm, Phong Trần Nhi mồ hôi lạnh ứa ra, đau đến mức thần sắc nhợt nhạt cả đi.

“Có nói hay không?”

Không thể nói! Không thể nói! Phong Trần Nhi lắc đầu.

“Hừ!” Bàn tay của nam tử cơ hồ như muốn bóp nát bả vai nhỏ bé của hắn.

Phong Trần Nhi cắn răng, đau quá, đau đến choáng váng mặt mày. Yếu ớt nhìn đôi mắt của nam nhân lãnh khốc vô tình, không biết vì sao, cũng không sợ hãi, chỉ cảm thấy nó rất đẹp, không kìm được mà nhìn thẳng như thế.

Hắc mâu(9) của nam tử chợt dao động, đột nhiên quay đầu. “Chuyện gì?”

Vừa mới đến liền bị chủ nhân phát hiện, tổng quản cũng không lấy làm kinh ngạc, chính là lễ phép nói: ” Tái bắc ‘Hàn thiên nhất kiếm’ đến khiêu chiến.”

Khóe miệng nam tử nhếch lên, để lộ một mặt cười tàn bạo.

Một tay ôm lấy eo hài tử trong ngực, nghiêng mình hướng phía Bắc bay đi.

Tổng quản theo gót ở phía sau.

Nhẹ nhàng đáp xuống đứng trên võ tràng(10), một bạch y nam tử sớm đã đứng ở giữa. Xung quanh võ tràng là hai hàng thanh niên cường tráng trang phục chỉnh tề, dáng vẻ đậm mạc, đôi mắt cảnh giới chú ý đến nhất cử nhất động của bạch y nam tử.

Hắc y nam tử liếc bạch y nam tử một cái, cũng chẳng để ý đến.

Cổ tay giật lên, quần lấy bạch lãng trơn bóng bên hông hài tử lại, bạch lãng như xà nhập vào tay áo của hắn.

Dạ dày Phong Trần Nhi quay cuồng như có sóng, thay đổi nhanh chóng khiến hắn không thích ứng kịp, liền khó chịu ôm bụng, vô lực dựa vào ngực nam tử.

Nam tử không liếc mắt đến hắn lấy một lần, ném hắn cho thanh y nam tử phía sau, không hề để ý tới.

Phong Trần Nhi lại thêm một cơn chóng mặt, rơi vào lòng một người xa lạ nữa.

Thanh y nam tử liếc mắt quét qua hắn một cái, không lên tiếng, cứ thế ôm hắn, mắt nhìn thẳng vào võ tràng.

“Tại hạ Hàn Liên Giang, sớm nghe nói Phong trang chủ võ công cái thế, hôm nay có dịp may được lĩnh hội.” bạch y nam tử chấp tay làm lễ.

Hắc y nam tử không nói gì. Khoanh tay đứng đó, áo bào không có gió tự lay động, nam tử tự nhiên bước vào tình trạng nghênh chiến.

Hàn Liên Giang mỉm cười, rút trường kiếm ba thước trong tay áo ra.

Phút chốc, hai người đối đầu với nhau, hết sức căng thẳng.

Phong Trần Nhi thực vất vả để điều hòa nhịp thở trở lại bình thường, vừa ngẩng đầu lên liền thấy một màn quỷ dị như thế này.

Không hiểu đã phát sinh ra chuyện gì đây, hôm nay thực kinh ngạc thấy được rất nhiều người, lần đầu tiên

trong cuộc đời thấy được kẻ khác, vậy mà trong tâm hắc lại vô cùng hưng phấn, đồng thời cũng thực sợ hãi. Hắc không rõ tương lai mình sẽ có gì thay đổi, nhưng trực giác cho hắc biết, hắc y nam tử là một nhân vật rất nguy hiểm.

Nhìn trên sân, nhất hắc nhất bạch đứng yên đối diện với nhau, hắc nuốt nước miếng. Chưa từng trải qua sự đời, vậy mà cũng có thể hiểu được bầu không khí ngột thở lúc này.

Trong chớp mắt, hai bóng hắc bạch đều bất ngờ chuyển động!

Chuyển động rất nhanh, như lưỡng đạo cực quang, vụt đến vụt đi trong mắt Phong Trần Nhi. Phong Trần Nhi khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn. Hắc từ trước đến giờ không biết phạm nhân cũng có thần tốc như thế này? Không rõ hai người kia đang làm cái gì, nhưng theo nét mặt những người đứng ngoài, có thể thấy được sự tình phi thường ác liệt.

Đây là một cuộc đấu võ!

Thắng, danh dương giang hồ, thua, thanh danh tạo địa!

(Thắng, thanh danh được truyền khắp giang hồ, thua thì đều mất hết!)

Khiêu chiến cao thủ là hứng thú của người luyện võ. Thành, nổi danh, bại, ẩn danh. Chờ võ công cao thêm một bậc nữa, lại tái xuất.

Người trong giang hồ đều biết, Tái bắc ‘Hàn thiên nhất kiếm’ kiếm thuật siêu quần, sáu năm trước tự xuất đạo, không biết bao nhiêu kiếm khách bại dưới tay hắc, cho đến giờ, trong chốn võ lâm không có mấy người ngang hàng với hắc. Mà trang chủ “Ngự phong sơn trang” Phong Lãnh Tà mười lăm tuổi đã nổi danh giang hồ, kiếm thuật là siêu nhiên tuyệt trần, gần bức thẳng đến Kiếm Thánh, cho đến mười năm nay, kiếm thuật có thể coi là thiên hạ đệ nhất! Hôm nay Hàn Liên Thanh đến khiêu chiến, cũng không nắm chắc được mấy phần thắng, nhưng kẻ mê kiếm, vẫn muốn cùng cao thủ độ cao thấp một phen.

Quả nhiên, Phong Lãnh Tà thiên hạ đệ nhất kiếm đều không phải hư danh. Mới động thủ, Hàn Liên Thanh liền biết mình sẽ bại trận. Nhưng trong tâm dồn hết sức lực chịu đựng, chỉ muốn biết thực lực của mình dưới đệ nhất kiếm tiếp được bao nhiêu chiêu.

Sau hai trăm chiêu, kiếm của hắc rời khỏi tay rơi ra ngoài võ tràng, hơn nữa còn bị gãy làm hai!

Mà trên cổ hắc, là một lãnh kiếm hàn quang sáng lóa.

“Ta thua!” Hàn Liên Thanh không vì bại trận mà thất vọng chán chường, ngược lại còn rất thoải mái.

Phong Lãnh Tà thu kiếm. Xoay người đi đến chõ thanh y nam tử.

Phong Trần Nhi dụi dụi mắt, cảm thấy mình vừa mới chớp mắt có vài lần, hai nhân ảnh liền đứng yên, lúc sao, bạch y nam tử nói một câu “Ta thua.”

Vừa rồi...đã xảy ra chuyện gì?

Mới uy nghi, trước mắt liền tối sầm lại, hơi thở hàn băng phủ vào mặt, hắc kinh ngạc, ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt lạnh mạc.

Thanh y nam tử đem hài tử trong lòng giao cho chủ nhân, rồi lùi sang một bên.

Phong Trần Nhi hoảng hốt, hơi giãy dụa, nhưng một chút khí lực kia của hắn, đối với nam tử mà nói, chỉ như một tiểu sâu đang ngo ngoe.

Cúi đầu nhìn gương mặt tái nhợt của hài tử trước ngực, hơi nheo mắt.

Chủ nhân không lên tiếng, tất cả thuộc hạ cũng lặng lẽ không phát ra âm thanh nào, vài người thoáng chú ý đến hài tử trong lòng chủ nhân.

Hàn Liên Giang vẫn chưa rời đi cũng có chút tò mò nhìn lướt qua hài tử trước ngực Phong Lãnh Tà.

Nhìn một lát, hắn bước lên phía trước, hỏi: “Lãnh trang chủ...không biết vị này...là lệnh ái hay là lệnh lang?”

Phong Lãnh Tà bỗng ngẩng đầu, nhãn thần như kiếm vọt về phía Hàn Liên Giang.

Hàn Liên Giang cảm thấy có phần không sao hiểu nổi. Phong Lãnh Tà này thật kì quái, từ lúc xuất hiện cho tới bây giờ chưa nói đến một lời, vậy mà vừa hỏi đến hài tử trong lòng hắn lại dùng ánh mắt lạnh buốt như thế nhìn mình.

“Sao vậy? Ta nói sai sao? Nhưng hài tử này rất giống ngươi! Đặc biệt là ngũ quan kia, thập phần tương tự, chính là hài tử này còn quá non nớt, nhìn thấy thực xinh đẹp tuyệt trần...”

Chưa dứt câu, Phong Lãnh Tà đã hạ lệnh trực khách. “Tiễn Hàn công tử.”

“Ách...”

Hàn Liên Giang muốn nói nhưng lại thôi, đành phải nhặt kiếm rời đi.

Chờ cho người ngoài đi hẳn, Phong Lãnh Tà lại bóp chặt lấy bả vai của hài tử trước ngực. “Ngươi là ai?”

Phong Trần Nhi đau đến mức muốn kêu lên, cau mày, không chịu mở miệng.

Phong Lãnh Tà nheo mắt, hàn quang bắt ngờ hiện ra. Hải tử này nếu không chịu mở miệng, e là sẽ mất mạng! Kẻ trong giang hồ đều biết, Phong Lãnh Tà thiên hạ đệ nhất kiếm, nhưng vô tình lại hơn hẳn một bậc!

“Chủ thượng, chậm đã!” Tổng quan tiến lên, xem xét kí gương mặt hải tử.

Phong Lãnh Tà lạnh lùng nhìn về phía tổng quản.

“Hải tử này...có thể thực sự là nhi tử của chủ thượng!” Tổng quản cũng đã ngoài năm mươi, đã chiếu cố Phong Lãnh Tà từ nhỏ cho đến khi trưởng thành, cho nên không bị sự lãnh khốc của hắn làm dao động. Ở “Ngự phong sơn trang” chỉ có tổng quản là không sợ hơi thở hàn băng của trang chủ.

Hắc mâu của Phong Lãnh Tà nhìn chăm chăm vào hải tử trong lòng.

Hải tử kia cũng dùng ánh mắt tò mò nhìn hắn.

“Chủ thượng có còn nhớ...mười một năm trước...ngài có cưới một người?” Tổng quản hỏi.

Phong Lãnh Tà khẽ gật đầu.

Mười một năm trước, hắn mười bốn tuổi, có kẻ đánh lén mà bị thương, sau đó được một nữ tử cứu giúp, rồi nàng một lòng muốn gả cho hắn, hắn mặc dù chán ghét nhưng cuối cùng vẫn cưới. Một năm sau, nàng vì khó sinh mà chết, hắn đem mọi thứ của nàng dọn dẹp ra ngoài, bao gồm cả hải tử vừa mới ra đời kia nữa!

Tổng quản phụ trách cả những việc vặt vãnh của sơn trang, đương nhiên biết nhi tử của Phong Lãnh Tà vẫn luôn sống trong viện lạc, chính là kì lạ, hải tử này hôm nay làm sao lại ra khỏi nơi đó?

“Tên?” Phong Lãnh Tà hỏi tổng quản.

Tổng quản lắc đầu không biết.

“Tính?”

Tổng quản lại lắc đầu.

Phong Lãnh Tà lộ ra nụ cười lãnh khốc. “Gọi người hầu dưỡng hắn đến đây.”

“Dạ.” Tổng quản vâng mệnh lui xuống.

Mặc dù Phong Trần Nhi không biết nam tử cùng với lão gia gia kia nói cái gì, nhưng dù sao vẫn hiểu được một chút. Tỷ như, hắn là nhi tử của con người lãnh mạc này!?

Như vậy...người này...chính là phụ thân của hắn sao?

Phong Trần Nhi không thể tin được, hắn lẽ nào lại gặp được phụ thân mà nhũ mẫu muốn nói là vô tình vô nghĩa?

Phụ thân?

Con người xa lạ và làm cho kẻ khác đau thương biết nhường nào?

Hắn đã từng ảo tưởng khi gặp mặt phụ thân mình như thế nào, về sau đương nghe theo lời Hà nhũ mẫu nói biết được về phụ thân, hắn liền không ảo tưởng gì nữa! Phụ thân, là một kẻ vô tình vô nghĩa!

Nhưng hôm nay, do hắn nhất thời ham chơi, gặp mặt phụ thân vốn dĩ phải thân thiết nhưng lại lãnh đạm như người dưng!?

Phong Lãnh Tà ôm hắn đi về phía đại sảnh. Bốn thanh y nam tử theo sát. Bốn người này là tứ đại hộ pháp của “Ngự phong sơn trang”, mệnh danh là “Phong, Hỏa, Lôi, Điện” để phân biệt. Tuổi tác của bọn họ không nhiều lắm, đời là khoảng đôi mươi nhưng võ công lại thâm hậu không lường được! Ngày thường bốn người rất đậm mạc, hiếm khi bộc lộ biểu tình, thế nhưng hôm nay cũng có thần sắc kinh ngạc.

Nguyên lại, trang trừ...còn có nhi tử?!

Một hài tử thực xa lạ!

—

1. Tiểu nhân nhi: bé – cách gọi yêu trẻ con.
2. Thanh triệt: trong trẻo, tuyền thủy: nước suối.
3. Viện lạc: một gian nhỏ bị lãng quên.
4. Thư bản: sách vở.

5. Âm lục, nộn lục, hoàng lục, thúy lục: xanh thẫm, xanh nhạt, xanh vàng, xanh ngọc.

6. Tinh mạch: cô đơn, cô quạnh.

7. Hắc mâu: con người.

8. Bạch lăng đới: dải lụa trắng.

9. Lương đình: đình, các nghỉ mát

10. Vô tràng: sân đấu võ.

2. Chương 2

Hà nhũ mẩu giặt quần áo và quét sân xong, muốn đi tìm tiểu chủ nhân về ăn bữa trưa, đầu ngõ, tìm khắp cả viện lạc, chỉ tìm thấy một đôi giày.

Nhìn đại thụ kia, lòng nàng nhảy dựng lên.

Xem ra, điều nàng luôn phấp phỏng sợ sệt, rốt cuộc đã xảy ra!

Nữ hài tử ưa tĩnh lặng, có thể ở một nơi nhỏ bé ngây ngốc ở đời, nhưng nam hài tử hiếu động, có lí nào lại ở nguyên một chỗ chật hẹp mà không rời đi?

Tùy rằng tiểu chủ nhân so với những đứa trẻ bình thường thì cũng khá tĩnh lặng, nhưng chung quy vẫn là đứa trẻ thích vui đùa.

Đang lo không biết nên làm thế nào cho phải thì tổng quản đến đây. Vừa thấy tổng quản bước vào, nàng liền sáng tỏ!

Chỉ sợ sự tình đã vượt ra ngoài dự đoán!

Mười năm không thấy cái kẻ vô tình vô nghĩa đó, bây giờ có lẽ gặp mặt một lần.

Thấp thỏm không yên theo sát tổng quản, đi đến chỗ hành lang uốn khúc, ngoắt ngoéo.

Đi được hồi lâu, tổng quản đột nhiên lên tiếng: “Nam hài hay nữ hài?”

“Đi?” Hà nhũ mẫu sững sốt, chợt nghĩ đến quần áo được thay đổi trên người Phong Trần Nhi. Không nén được liền bật cười. Vì Phong Trần Nhi mới có mười tuổi, tóc được chia thành hai búi, giống hệt nữ hài tử, cách ăn mặc cũng như vậy, hơn nữa hẳn có gương mặt xinh đẹp lạ thường, khó trách bọn họ không phân biệt được hẳn là nam hay nữ!

Hừ, vậy mới có thể thấy được tên tiểu tử họ Phong kia lúc trước đáng giận nhường nào. ngay cả nhi tử của mình cũng không biết là nam hay nữ liền đem vứt bỏ! Hiện giờ thì hay rồi, thân làm cha nhưng cũng không biết con mình là nam hay nữ.

Việc này nếu truyền đến người đời, e rằng sẽ khiến họ chê cười a!

Đường đường là trang chủ “Ngự phong sơn trang” mà ngay nhi tử của mình là nam hay nữ cũng không biết!

“Là nam hài tử hay nữ hài tử?” Thanh âm nghiêm khắc của tổng quan vang lên.

Hà nhũ mẫu đâu có sợ hãi. “Hừ, là nam hay nữ, chính các người đều không có mắt sao?”

Tổng quản trừng mắt liếc nàng một cái, rồi không lên tiếng.

Hà nhũ mẫu thoải mái cười. Đã chịu bực bội rất nhiều năm, hôm nay đã đúng lúc nói hết ra rồi!

Đi vào đại sảnh, vội vàng tìm tiểu chủ nhân của nàng, liếc mắt đã thấy kia rồi! Không phải là ngồi trong lòng tên tiểu tử họ Phong chứ? Nhưng vì sao sắc mặt hẳn tái nhợt, mồ hôi lạnh cứ ứa ra thế kia?

Không quan tâm thêm nữa, nàng vừa bước vào cửa liền kêu lên. “Tiểu tổ tông của ta làm sao vậy? Tiểu bảo bối, tâm can a!

Người trong đại sảnh chỉ thấy một lão bà tử tóc hoa râm nhưng động tác nhanh nhẹn tiến vào, chạy thẳng tới thượng tọa.

Phong Trần Nhi vì bả vai bị nắm rất đau, nãy giờ vẫn kiềm chế, vừa nghe thấy tiếng nhũ mẫu gọi, liền kêu lên với nàng: ” nhũ mẫu ——”

Một tiếng “nhũ mẫu” này thốt lên nhẹ nhàng, nhưng lại mang theo khốc âm, mọi người kinh ngạc nhìn về hài tử này lại có thanh âm động lòng người hiếm thấy trên thế gian!

Nhưng thanh âm này mặc dù êm tai, nhưng vẫn không nhận ra hài tử này là nam hay nữ nha!

“Tiểu tổ tông của ta —— nhũ mẫu đến đây!” Vừa nghe giọng nói của tiểu chủ nhân liền biết hẳn chịu ủy khuất! Trời ạ, thật đau lòng! Ngày thường đi theo cũng không để cho tiểu chủ nhân chịu ủy khuất, nào biết lúc này hẳn phải chịu ủy khuất từ chính phụ thân sinh ra hẳn?!

Hà nhũ mẫu tiến đến, muốn ôm lấy Phong Trần Nhi đi về, nhưng Phong Lãnh Tà nhẹ nhàng gạt ra, bắt nàng lui về sau, không cho phép lại gần.

Hà nhũ mẫu dừng lại, đôi mắt có chút hoa nhú lại, hung dữ nhìn về phía Phong Lãnh Tà. “Họ Phong kia, tiểu tử nhà ngươi muốn làm gì tiểu bảo bối của ta?”

Phong Lãnh Tà lãnh đạm nhìn lại.

Hà nhũ mẫu giận đến run người, giơ tay chỉ thẳng vào mặt hắn. “Giỏi thay Phong tiểu tử kia, lúc trước đối với tiểu thư nhà ta vô tình vô nghĩa thì thôi miễn đi, hôm nay lại muốn làm gì tiểu chủ nhân nhà ta? Lúc trước ngươi vứt bỏ hắn, lão bà tử ta một tay nuôi nấng hắn, để lớn như thế này thật không biết bao nhiêu vất vả, ngươi lại nghĩ muốn gây khó dễ sao?”

Tứ đại hộ pháp không khỏi bị lão bà tử này làm cho toát mồ hôi lạnh, người dám ở trước mặt Phong Lãnh Tà khóc lóc om sòm, không mấy người còn sống!

“Ngươi muốn chết sao?” Phong Lãnh Tà không thèm để ý đến sự tức giận của nàng, thản nhiên nói.

Phong Trần Nhi vừa nghe thấy thế, vội vàng. “Không được giết nhũ mẫu!”

Phong Lãnh Tà liếc mắt qua hắn. “Tên gọi là gì?”

Hà nhũ mẫu tiếp lời: “Đừng có hi vọng bảo lão bà tử ta nói cho ngươi! Lão bà tử không sợ chết!”

Đôi mắt Phong Lãnh Tà tỏa ra hàn khí.

“.....Trần Nhi.....Ta gọi là Phong Trần Nhi.” Đôi mắt ứa lệ, hắn lớn tiếng nói.

Hà nhũ mẫu kêu lên. “Tiểu tổ tông, đừng sợ tiểu tử vô tình vô nghĩa....!”

Bạch quang chợt lóe sáng, Hà nhũ mẫu không thể nói ra dù chỉ một lời. Bị điểm huyệt đạo, chỉ có thể tức giận trợn mắt nhìn.

“Nữ hài?” Phong Lãnh Tà hỏi.

Phong Trần Nhi bất an. nữ mẫu sao vậy?

“Nói!”

Phong Trần Nhi quay đầu lại nhìn “Phụ thân” của mình. “Trần Nhi là nam.”

Là nam? Những người khác đều thoáng kinh ngạc. Coi bộ hôm nay bọn họ phải đi xem lại mắt rồi!

Một hài tử xinh đẹp tuyệt trần như vậy mà lại là nam hài!

Ngạc nhiên hơn nữa, hẳn lại là huyết mạch duy nhất bị trang chủ lạnh nhạt đến tận mười năm.

Chính là, đứa trẻ này nhìn không ra mười tuổi.

Phong Lãnh Tà đưa tay hướng đến chỗ giữa hai chân hắn rờ rẫm, khiến Phong Trần Nhi hoảng hốt, lúng túng, Hà nữ mẫu trừng mắt nhìn. Đã nói là nam hài, tên tiêu tử này như thế nào lại lú lẫn đến mức phải lấy tay sờ soạng thì mới tin.

Một lát sau, Phong Lãnh Tà mở miệng. “Về sau, người cùng ta trụ.”

“A?” Phong Trần Nhi thấy khó hiểu, ngay cả Hà nữ mẫu cũng không minh bạch.

Không nói thêm gì nữa, hắn đem hài tử trong lòng ném cho tổng quản. “Gọi đại phu, bả vai bị thương!”

Sau khi phân phó, liền đứng dậy rời đi.

Phong Trần Nhi ngơ ngác nhìn con người bước đi ở phía xa kia.

Phụ thân...Phụ thân của hắn.....

Ánh mắt rất cay a.

Tổng quản điểm khai huyết đạo của nữ mẫu, Hà nữ mẫu liền tiến đến. Thấy nước mắt của Phong Trần Nhi, nàng đau lòng thốt lên: “Tiểu bảo bối của ta, làm sao mà bị thương? Đau như thế nào?”

Một phen gấp gáp kéo Phong Trần Nhi, cẩn thận kiểm tra.

“Nhũ mẫu...” Phong Trần Nhi vươn tay ôm lấy nàng.

“Ngoan ngoan, tiểu tổ tông của ta, tiểu tâm can của ta!” Hà nhũ mẫu ôm lấy thân mình bé nhỏ của hấn vào ngực. Trong lòng đã sớm đem Phong Lãnh Tà ra mắng hàng nghìn lần.

Tổng quản nhìn họ một lát, đợi cho hai người ổn định lại cảm xúc rồi nói. “Đi theo ta.”

Hà nhũ mẫu từng mắt. “Người nói đi theo người, chúng ta liền đi theo sao? Hừ, chúng ta phải quay về viện!”

“Thiếu chủ nhân bị thương, cần đại phu điều trị.”

Hà nhũ mẫu quay đầu lại. “Người bảo ai là Thiếu chủ nhân, đừng có gọi xằng gọi bậy! Đừng tưởng rằng tên họ Phong kia sinh ra Trần Nhi, Trần Nhi nhất định là con hấn! Không dưỡng, không giáo, sao có thể là phụ tử!”

“Chủ thượng lên tiếng, ai dám không theo?”

Hà nhũ mẫu rất nhiều điều không muốn, nhưng một lão bà tử đầu làm sao nổi với đại nam nhân cường ngạnh làm chủ cả sơn trang kia?

Đại phu đến, sau khi xem xét thương thế trên người Phong Trần Nhi xong, kê một ít dược cao rồi đi. Hà nhũ mẫu ôm lấy hấn ngồi trên ghế, không cho bất cứ kẻ nào tiếp cận.

Bị ném qua ném lại, Phong Trần Nhi thể lực vốn không tốt, chịu không nổi mệt mỏi như thế, nằm trong lòng nhũ mẫu, có chút buồn ngủ.

Hà nhũ mẫu đau lòng nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hấn, dỗ dành hấn vào giấc ngủ, miệng khẽ ngâm nga một tiểu khúc nhi.

Tổng quản nhìn thấy, trong mắt ánh lên một cảm xúc khó hiểu.

Không quấy rầy hai người họ, rời khỏi phòng.

Vừa mới ra khỏi cửa, liền gặp trang chủ.

Hấn nói: “Thiếu chủ đang ngủ.”

Phong Lãnh Tà không đáp lại, xoay người rời đi.

Tổng quản đứng tại chỗ, nhìn thân ảnh đang xa dần.

Phong gia cuối cùng cũng có hậu!

Phong Trần Nhi ước chừng đã ngủ khoảng ba canh giờ, khi tỉnh lại trời đã tối, bữa trưa chưa có ăn, giờ bụng cũng đã rất đói.

“nhũ mẫu, chúng ta đang ở nơi nào?” Nằm ở trên giường, hắn quan sát căn phòng tao nhã này, Nơi này vốn dĩ không phải phòng của hắn, hoa lệ hơn rất nhiều.

Hà nhũ mẫu nâng hắn dậy, thôi thối một bát cháo, nói: “Mặc kệ nơi này là đâu, ăn trước đi! Tiểu tử tông của ta hắn là rất đói bụng?”

Phong Trần Nhi nghe lời há miệng, để Hà nhũ mẫu đút cho ăn.

Ăn xong, hà nhũ mẫu lau miệng cho hắn nói: “Muốn ngủ thêm một lát nữa không?”

Phong Trần Nhi lắc đầu. “Không muốn ngủ nữa.”

“Trên vai còn đau không?”

“Không đau.”

Nước mắt Hà nhũ mẫu bất chợt ứa ra. “Rốt cuộc là chuyện quái quỷ gì thế này! Vận mệnh một con người, dựa vào một câu của hắn liền định đoạt xong! Lão bà tử không phục a! Không phục a! Đúng...đúng là ở cái nơi nhỏ bé chật hẹp kia, đối với tiểu chủ nhân chỉ có hại chứ không có lợi! Nếu hắn có thể đối xử với Trần Nhi tốt thì không nói làm gì, nhưng đằng này lại lạnh lùng...y như lúc trước đối đãi với tiểu thư! Chuyện này là thế nào đây.....”

“Nhũ mẫu.....” Phong Trần Nhi ôm lấy nàng. “Trần Nhi không sợ.....không sợ.....”

“Hài tử gốc này, chuyện này không phải là sợ hay không sợ! Mọi sự khó lường, tuy rằng nam nhân kia là phụ thân ngươi, nhưng hắn là một kẻ vô tình, nào có cái gì là thân tình để nói?”

“Nhũ mẫu, ta...”

“Đứa trẻ này, người có muốn ở lại bên hấn không?” Nhũ mẫu chẳng nhẽ lại không nhìn ra? Bất luận người nào khi đối mặt với người thân, đều có thể không động dung sao? Ngần ấy năm, đứa trẻ này trải qua những ngày tháng không cha không mẹ, hiện giờ không để dành gì phụ thân mới coi trọng hấn, sao lại không nắm lấy cơ hội tốt như thế này?

“Thực xin lỗi...” Phong Trần Nhi cắn môi.

“Tiểu ngọc qua, nói xin lỗi với nhũ mẫu làm gì?” Hà nhũ mẫu trù mến xoa đầu hấn. “Nếu vận mệnh tốt thì đúng là người có phúc!”

Vùi đầu vào ngực nhũ mẫu, khẽ hỏi: “Người kia...thật là phụ thân...của Trần Nhi sao?”

“Hừ, tên họ Phong đó có hóa thành tro ta cũng nhận được!”

Là phụ thân!

Một phụ thân thật xa lạ!

Sau này...cuộc đời hấn sẽ có những gì thay đổi đây?

Buổi sáng khi vừa tỉnh lại, có hai nha hoàn đi đến, nói là muốn dẫn tiểu chủ nhân đến “Ngưng nguyệt trì” mộc dục (tắm rửa).

“Nhũ mẫu, Ngưng nguyệt trì là nơi nào?” Phong Trần Nhi hỏi Hà nhũ mẫu.

Hà nhũ mẫu nhíu lông mày. “Ngưng nguyệt trì? Chủ nhân Phong gia quen dùng mộc dục trì! Nghe đồn sau khi dùng trì thủy để tẩy thì dáng hình sẽ đặc biệt tuần tú —— hừ, Phong tiểu tử kia đúng là dùng mặt để lừa phương tâm thiếu nữ! Rõ ràng là muốn trì thủy để tẩy còn gì! Bất quá Trần Nhi trời sinh đã có bộ dạng xinh đẹp tuyệt trần, cần gì dùng đến “Ngưng nguyệt trì” kia nữa? Hừ!”

Hướng về phía hai ả nha hoàn kêu lên: “Không đi, không đi! Tảo thiện vẫn còn chưa dùng, lấy đâu ra hơi sức mà đi tắm rửa? Chờ ăn cơm xong rồi nói sau!”

“Thỉnh nhũ mẫu đừng làm khó xử nô tỳ.” Hải ả nha hoàn mười ba mười bốn tuổi nhỏ giọng khẽ nói.

“Khó xử? Thế nào mà là khó xử? Các người làm nô tài bao lâu rồi? Chuyện nhỏ như thế này xem như là khó xử? Vậy những chuyện khó xử lão bà tử chịu không phải là không thể đếm được sao?”

“Nô tỳ nhận lệnh của trang chủ, thỉnh nhũ mẫu có thể lượng thứ cho.”

“Không đi!” Hà nhũ mẫu vừa giúp Phong Trần Nhi thay y phục, vừa nói. “Không thừa nhận tiểu bảo bối của ta là nhi tử? Thế nào mà lại không đem thêm một số quần áo nữa đến?”

Hai ả nha hoàn có chút lúng túng, nhưng lại không thể phát tác (để lộ ra).

Phong Trần Nhi kéo kéo vạt áo Hà nhũ mẫu. “Nhũ mẫu, chúng ta nên đi tắm rửa trước đi.”

Hà nhũ mẫu trù mền điểm điểm cái mũi nhỏ bé của hần. “Biết ngay tiểu tử tông sẽ mềm lòng! Thôi thôi, đi tắm rửa trước, tinh thần cũng sẽ tốt hơn! Ta cũng thật muốn nhìn “Ngưng nguyệt trì” kia có hình dáng thế nào!”

Nha hoàn vừa nghe câu trả lời, liền thở phào nhẹ nhõm. Kể ra, Hà nhũ mẫu tuy rằng tóc đã lấm tấm bạc, trên trán cũng nhiều nếp nhăn, nhưng tinh thần đều rất phấn chấn! Một chút cũng không giống bà lão năm mươi sáu mươi tuổi!

Đi theo hai ả nha hoàn, bước trên hành lang trong viện qua bảy tám lần rẽ.

Phong Trần Nhi hiếu kì nhìn đông nhìn tây. Đình viện trong này thật lớn, so với nơi hần trụ trước kia ước chừng cũng gấp mấy lần! Dọc theo đường đi phong cảnh thật vô cùng! Hòn non bộ nhiều đến mức đếm không xuể, thúy trúc tùng bách, ngô đồng cùng cây cối xanh biếc điểm xuyết từ đầu tường cho tới góc khuất, còn có những loại hoa hoa thảo thảo không biết tên quán quýt với nhau tạo thành từng khóm lớn nhỏ trong hoa viên. Đình viện không đơn giản chỉ có hoa thảo thụ mộc, còn có ao hồ với làn nước trong vắt tựa như nhìn được cả đáy, đi trên hành lang quanh hồ, có thể nhìn rõ được lí ngư sắc hồng bơi lội dưới nước.

“Nhũ mẫu, nơi lớn như thế này, đều là.....của phụ thân sao?” Dọc đường đi Phong Trần Nhi liên tục lộ vẻ kinh ngạc.

“Có gì không đúng? Tổ tiên Phong tiểu tử mấy đời truyền lại, có tòa nhà lớn thế này cũng chẳng lấy gì làm lạ!” Tuy rằng vô cùng chán ghét Phong Lãnh Tà, nhưng không thể không thán phục Phong gia giàu có ngang với địch quốc! Đây vẫn chỉ là một nơi nhỏ trong “Ngự phong sơn trang”. Nếu muốn đi xem cả sơn trang, e rằng phải mất đến ba ngày ba đêm!

Đi hồi lâu, rốt cuộc cũng đến một tiểu viện lạc hẻo lánh. Hà nhũ mẫu nheo mắt nhìn, không nén nổi thán kinh ngạc! Viện tử này lại ngay sát với nơi họ trụ trước kia! Chính là không hiểu Trần Nhi làm sao mà bị Phong Lãnh Tà bắt gặp thấy! Có lẽ Phong Lãnh Tà đến đây mục đích, vừa đúng lúc Trần Nhi nghịch ngợm leo trèo, nên mới bắt gặp gặp!?

Kì thật nàng biết Trần Nhi thích chơi đùa, thường thường nàng đều là mắt nhắm mắt mở bỏ qua, nam hài tử mà, chỉ cần không làm hần mệt mỏi, thì vui chơi thế nào cũng được. Chính là lần này không biết nên nói là vận mệnh tốt hay xấu nữa! Mười năm qua chưa từng phát hiện, hôm qua không ngờ lại bị nhìn thấy!

Điều này....là duyên số sao?

Thôi thôi, vấn đề này nghĩ thì cũng sẽ không minh bạch! Chỉ có thể nghĩ đến những điều tích cực thôi! Dù thế nào thì Trần Nhi cũng là cốt nhục của Phong tiểu tử kia!

“Thỉnh nhũ mẫu chờ ở bên ngoài.” Sau khi tiến đến cửa viện tử, nha hoàn nói với nhũ mẫu.

“Chờ thì chờ.” Vừa mới ngẩng mắt lên, nhìn thấy hai ả nha hoàn tựa hồ muốn đi theo vào, nàng vội la lên “Các người,...các người cũng chờ ở bên ngoài đi!”

“Điều này.....Chúng nô tỳ phải hầu hạ tiểu chủ nhân một mực.”

“Ai yêu, ta nói cho hai tiểu nha đầu các người, thân thể tiểu chủ nhân các người dám xem sao? Dựa vào thân phận các người?” Hà nhũ mẫu giữ chặt lấy tay các nàng.”Đi, cùng lão bà tử ta đợi ở bên ngoài! Dù là ai cũng không thể vào được!”

“Nhũ mẫu?”

Quay sang Phong Trần Nhi lải nhải. “Người tự mình đi vào tẩy đi, chúng ta ở bên ngoài chờ.”

Phong Trần Nhi ngại ngần gật đầu, đẩy cửa bước vào bên trong phòng.

Nhẹ nhàng khép cửa lại, hẩn nhìn khắp xung quanh. Nhưng nhìn đi nhìn lại, chính là không thấy được cái gì gọi là “Ngưng nguyệt trì” a!

Gian phòng này có điểm quái lạ, nó rất rộng lớn, lại có rất nhiều trụ thạch chống lấy nóc nhà, từng cột từng cột một xen kẽ nhau, sa liềm mỏng manh lay động theo gió như mây bạc nhẹ nhàng, từng tầng chồng chất lên nhau, tạo nên một thế giới thực mộng lung.

Hẩn quanh quẩn qua mấy cây cột, hết cột này qua cột kia, luẩn quẩn rất lâu cũng không tìm được cái gọi là trì tử.

Thật kì lạ! Chẳng nhẽ hẩn đi nhầm nơi?

Có nên trở lại hỏi hai nha hoàn tỷ tỷ không nhỉ?

Nghĩ vậy, liền quay người bước đi, mới đi được vài bước chợt nghe thấy tiếng nước chảy, hẩn dừng chân lại, nghiêng tai lắng nghe, nhìn xung quanh, đi theo tiếng nước từng bước từng bước một dần dần tiến vào sâu hơn.

Vén màn vải, tiếng nước suối lại càng rõ ràng.

Trong lòng hần chợt lay động, tiểu bộ chạy vội vào.

“Oa!” Cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, nhìn trì thủy rộng lớn trước mắt!

Hồ rất lớn, có thể đủ chứa hơn hai mươi người cùng một đục, nước suối từ trong vách núi phun ra, chảy tràn vào trong hồ tạo nên từng làn sóng gợn lăn tăn, điều làm hần kinh ngạc nhất là trên mặt nước còn lơ lửng một lớp sương mù bàng bạc.

Đây chính là “Ngưng nguyệt trì”? Đúng là một hồ kì quái a! Dựa vào vách núi, sương mù lay động trên mặt nước. Mà kiến trúc của phòng này cũng rất kì lạ, từ bên ngoài thấy là một gian phòng hoa lệ được chạm khắc tinh xảo với những bậc thềm bằng ngọc thạch, tiến vào bên trong thì đúng là hòa nhập với thiên nhiên, tựa vào núi mà thiết kế!

Ngẩng đầu nhìn, phía trên trì thủy chính là bầu trời!

Nếu vào đêm, minh nguyệt kia sẽ phản chiếu ánh sáng trên mặt hồ. Chẳng lẽ đó chính là khởi nguyên của “Ngưng nguyệt trì”. Thật đúng là danh phù kì thực! (danh xứng với thực)

Cởi y phục, gỡ búi tóc, thử nhiệt độ của nước hồ, thật là ấm áp, hần trong lòng vui vẻ, sung sướng bước vào trong nước.

“A?”

Hiển nhiên là hần cao hứng quá vội vàng!

Mọi sự vật mỹ hảo trên đời, đều có một điểm khiếm khuyết!

Nước hồ này, đối với một nam tử đã trưởng thành mà nói thì mực nước có lẽ cũng chỉ ngập đến ngang ngực, nhưng đối với vóc dáng quá nhỏ bé của Phong Trần Nhi thì đúng là ngập qua đầu!

Bàn chân không chạm tới đáy, Phong Trần Nhi hoảng hốt đập lên đập xuống hai cánh tay, đầu ngập trong nước chìm chìm nổi nổi.

Liên tiếp uống phải mấy hớp nước, hần sợ hãi vùng vẫy trong nước!

“.....Nhũ mẫu.....” Cố ngoi lên mặt nước, hần yếu ớt cầu cứu, nhưng trong gian phòng trống trải, yên ắng đến đáng sợ.

“Ừc.....” Chìm vào trong nước, sắp ngạt thở mà chết!

Đột nhiên, một lực đạo lớn kéo lấy tóc hắn, nhấc lên trên, đầu hắn cứ thế mà ra khỏi mặt nước.

“Khụ —— ” Hoảng sợ nước mắt tuôn rơi trên mặt, hắn vươn tay túm lấy vật duy nhất nương tựa vào, không dám buông.

Ho một hồi, đem hết nước trong bụng nôn hết ra, sau đó hô hấp lập tức thông suốt, tâm trạng kinh hãi dần dần bình ổn. Sau khi toàn bộ tri giác đã trở lại, hắn chớp chớp đôi mắt đắm lệ, dần dần nhìn rõ “vật thể” mình dựa vào kia.

“Hách ——” hắn ngây ngốc.

Hai cánh tay mềm mại của hắn đang ôm chính là cổ của một người?

Vất vả ngẩng mặt lên, nhìn thấy một gương mặt như khắc băng trước mắt!

Là...Phụ thân?!

Hai mắt đắm lệ nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu thăm thẳm, thất thần.

Người cứu hắn...là phụ thân.....

Phong Lãnh Tà không nói gì, chỉ ôm lấy hắn, đặt hắn ngồi bên cạnh hồ, thân hình đứng ở trong nước, nhìn thẳng Phong Trần Nhi.

Vỗ tay, sau thanh âm trong trẻo đó, hai ả nha hoàn xuất hiện.

Quỳ gối bên cạnh ao, dập đầu. “Chủ thượng.”

Phong Trần Nhi kinh ngạc. Hai nha hoàn này không phải là hai người lúc nãy dẫn hắn tới đây sao? Chính là, nhũ mẫu đâu? Còn chờ ở bên ngoài sao?

“Hầu hạ.” Phong Lãnh Tà hạ lệnh, xoay người, cởi bỏ y phục đã ướt sũng.

Hai ả nha hoàn rất hiếu ý bắt đầu động thủ, hầu hạ Phong Trần Nhi.

Phong Trần Nhi thần tình đỏ bừng. “Không.....Không cần.....”

Hắn không cần các nàng hầu hạ! Các nàng không phải là hầu hạ phụ thân sao? Nên phải qua hầu hạ phụ thân chứ. Ngẩng đầu, nhìn về phía người trong hồ.

“Nha?” Nam tử trong hồ, mái tóc dài óng ả như nước, từng giọt nước chảy trên cơ thể xích khóa, như một pho tượng đứng trong hồ, hoàn mỹ mà mê người!

“Thiếu chủ nhân.....” Thanh âm của nha hoàn vang lên bên tai.

Phong Lãnh Tà phát tay, bắt các nàng lui sang một bên.

Phong Trần Nhi đỏ mặt cúi đầu, có chút ngượng ngùng nghĩ muốn che lấp thân thể non nớt của mình.

Một làn nước ấm áp từ trên đỉnh đầu đổ xuống, hắn ngạc nhiên, nhìn gáo nước phụ thân đang cầm trên tay.

Hắn mở miệng, muốn gọi người kia, nhưng hai chữ “Phụ thân” như nghẹn lại trong cổ họng, vô luận thế nào cũng không thể thốt lên được. Chưa từng gọi, tự nhiên thấy là lạ.

Phong Lãnh Tà tựa hồ cũng không có kì vọng nghe hai tiếng “Phụ thân” do hắn gọi, làm ướt tóc hắn, rồi lại dội nước lên người hắn. Hắn ngơ ngác nhìn phụ thân. Từ lúc mới đầu gặp, phụ thân đã mang đến cho hắn cái cảm giác lạnh lùng băng giá, hắn đã nghĩ, phụ thân hắn như vậy sẽ không thân thiết với hài tử, nhưng mà hiện tại...phụ thân lại tự tay tắm rửa cho hắn?!

Bàn tay phụ thân nhẹ nhàng ở trên tóc hắn vuốt vuốt, phủ một lớp tinh dầu lên trên đó, bàn tay mạnh mẽ nhưng vẫn dịu dàng bắt đầu thanh tẩy tóc hắn. Hắn khẽ ngẩng đầu, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm vào con người gần trong gang tấc.

“Nhắm mắt.” Thanh âm rất lạnh nhưng trong lòng Phong Trần Nhi cảm thấy rất ấm áp, ánh mắt có chút cay cay, hắn vội vàng nhắm mắt lại.

Một mái tóc mềm mại luồn vào trong tay Phong Lãnh Tà, sau khi được thanh tẩy bằng tinh dầu quý đắt tiền lại càng óng mượt hơn. Thân mình được ôm xuống nước, dính sát vào da thịt của phụ thân, đầu khẽ ngửa ra sau, phụ thân một tay đỡ lấy cổ hắn, một tay dùng nước tẩy hết hương bột trên đầu hắn.

Thanh tẩy xong, Phong Lãnh Tà lại nâng thân thể hắn lên, đặt hắn ngồi ở bên cạnh hồ.

Phong Trần Nhi toàn thân nóng lên, thời điểm thân mật kề sát phụ thân, tim đập rất nhanh! Trộm nhìn phụ thân, thấy vẻ mặt hắn rất bình tĩnh, tay Phong Trần Nhi áp lên ngực, nén nhịp tim đang đập cuồng loạn này xuống.

Thật vất vả để ép nhịp đập quá nhanh này lại bình thường, tay phụ thân lại chạm vào cơ thể hắn.

Hắn bật lên một tiếng kêu khe khẽ, Phong Lãnh Tà lạnh như băng liếc hắn một cái, gương mặt không chút thay đổi dùng khăn xoa lên thân thể hắn.

Phong Trần Nhi không dám phát ra tiếng, yên lặng để bàn tay để bàn tay to lớn thượng du trên cơ thể hắn.

Từ trước tới giờ, cũng từng được Hà nữ mẫu giúp tắm rửa, nhưng sau năm bảy tám tuổi, liền tự mình thanh tẩy. Thân thể hắn chưa bao giờ để cho ngoại nhân nhìn thấy, nhưng hiện tại, phụ thân xa lạ này lại giúp hắn tắm rửa.

Hắn không biết phải phản ứng như thế nào, chỉ có thể như tiểu hài tử ngoan ngoãn mặc người ấy an bài!

Là phụ thân đây!

Dù là không quen, nhưng...thật rất thân mật!

Hắn hơi đỏ mặt, nhắm mắt hưởng thụ bàn tay của phụ thân vuốt ve trên cơ thể hắn.

Bàn tay, dọc theo cổ cho đến ngực, rồi lại từ ngực xuống dưới bụng, một lúc sau là...ở giữa hai chân, xoa nhẹ phân thân thượng non nớt của hắn, hắn vội lấy hai tay che đi, không dám nhìn mắt đối phương.

Bàn tay kia dừng lại một lát, rồi một thanh âm lạnh băng vang lên. “Tự mình tẩy.”

Bàn tay lại bắt đầu xoa mạnh lên đùi cùng chân hắn.

Phong Trần Nhi cũng không dám có hành động gì thiếu suy nghĩ!

Nếu là chỉ có mỗi bản thân mình, tẩy nơi đó sẽ không có cảm giác gì. chính là dù rằng hắn vẫn còn nhỏ, nhưng vẫn biết thân thể có một vài chỗ không thể để cho người khác nhìn thấy! Nhất là nơi này! Mà lại ở trước mặt hắn tẩy thì sẽ thực xấu hổ! Chung quy vẫn cảm giác được có bầu không khí quái lạ lớn vờn xung quanh!

Phong Lãnh Tà hiện đang cầm lấy bàn chân hắn lau nhẹ, trong lúc đó tay hắn vẫn để ở giữa hai chân, cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì. Không cho hắn có thêm thời gian để tự khảo, bàn tay to lớn vươn tới lấy tức nắm lấy tiểu nhục bóng trĩu nổi vẫn chưa trưởng thành của hắn.

“.....Phụ thân.....” Âm thanh nhẹ, rất nhẹ tựa hồ như không thể nghe thấy bỗng thoát ra từ trong miệng Phong Trần Nhi.

Phong Lãnh Tà ôm lấy eo hắn, đưa hắn vào trong nước.

Mực nước tới cổ, lập tức dội sạch sẽ bọt trên người hắn.

Trong nước, bàn tay của phụ thân vẫn chưa buông tha cho hắn! Vì để tẩy sạch bọt trên người, bàn tay lớn kia dọc theo đường cong trên thân hắn, vuốt ve từng chỗ từng chỗ một, ngay cả phía bên trong mông của hắn cũng bị bàn tay đó lướt qua.

Phong Trần Nhi vô lực ngồi trong lòng phụ thân, hắn không biết cơ thể mình bị làm sao, mỗi lần phụ thân vuốt qua, thân thể liền mềm yếu đi một chút. chờ khi tắm rửa xong, toàn thân hắn đã vô lực.

Mặc Phong Lãnh Tà ôm ra khỏi hồ, nhận lấy khăn từ hai nha hoàn dâng lên, để cho hắn tựa vào lòng ngực, nhẹ nhàng lau những giọt nước trên người hắn.

Sau khi lau khô thân thể, dùng một cái khăn khác bọc quanh thân hình nho nhỏ của hắn, đặt hắn ngồi trên chiếc thập nhỏ, hai ả nha hoàn tự động lau tóc cho hắn.

Lúc Phong Trần Nhi thần chí mơ màng, Phong Lãnh Tà buông hắn ra, xoay người bước vào trong hồ, bắt đầu thanh tẩy cơ thể.

Hồ này là một nơi lưu động, những lớp bọt lúc trước đã sớm chảy đến nơi nào không biết, rồi giờ phút này, nước hồ trong suốt sạch sẽ như ban đầu.

Gió nhẹ từ khoảng không lùa tới, vờn lấy mấy mảnh lụa mỏng, Phong Trần Nhi khẽ thở hắt ra, kéo lấy chiếc khăn đang bọc quanh cơ thể mình, thấy như hơi nóng đang phát ra.

Một dực ngày hôm nay, cho dù hắn có tẩy cả một đời cũng không thể quên được!

Ta thấy nó thực dài. Đúng là không theo tốc độ của Phượng Tần được.

Hôm nay nhờ Huyền Thiên Dạ tỷ tỷ mà ta phát hiện ra một bằng hữu nữa cũng edit Ta Trần a. Nhưng có chỗ thích, có chỗ ta lại muốn sửa. Ai, thật chẳng biết thế nào. Thôi ta đành mặc kệ vậy, ta muốn có một bản của riêng ta, theo ý của ta nên ta cứ edit.

Ta đang tự hỏi không biết có bằng hữu nào edit “Băng sơn vương gia đích ái nhân” không? Ta thực muốn đọc bộ đó với văn phong mượt mà. Vị đại hiệp nào giải đáp giúp ta.

3. Chương 3

Nhóm nha hoàn vâng lệnh lấy trong ngăn tủ quần áo đã được chuẩn bị chu đáo từ trước, đặt ở bên người Phong Trần Nhi, vốn dĩ định hầu hạ nó thay quần áo, nhưng Phong Trần Nhi cự tuyệt. Yêu cầu các nàng lui về phía sau rèm, nó cởi chiếc khăn phủ trên người ra, bắt đầu mặc y phục. Vì y phục này cùng với trước đây không có gì khác nhau, chỉ có chất liệu mặc thoải mái hơn thôi, nó mặc vào rất tự nhiên, thắt chặt đai lưng.

Vừa vặn, Phong Lãnh Tà cũng tắm rửa xong.

Hắn bước ra khỏi nước, hướng đến chỗ nó. Nó kéo vạt áo, không dám ngẩng đầu. Vóc dáng của nó còn chưa đến ngực của Phong Lãnh Tà. Khi nó cúi đầu, tầm mắt liền dừng lại ở chỗ ngang thắt lưng của hắn. Rồi sau đó, nó đột nhiên khiếp sợ mở to mắt! Kia...Cái kia...Nó nhanh chóng ngẩng đầu, liếc nhìn gương mặt lạnh như băng của phụ thân, lúc sau, tầm mắt lại dừng lại chỗ giữa hai chân.

Thật...Thật lớn!

Bản thân mình so với hắn, quả thực không bì kịp!

“Nhắm mắt!” Giọng nói lạnh băng tựa hồ lẫn thêm một cái gì đó. Phong Trần Nhi vừa nghe, vội vàng dùng hai tay che mắt lại. Nhưng lại nhịn không được, len lén nhìn qua khe hở của ngón tay nhìn về phía thứ thật lớn kia.

Phong Lãnh Tà đứng trước hắn không xa, để nha hoàn hầu hạ hắn thay y phục. Lúc mọi thứ hoàn tất, một nha hoàn lau tóc cho Phong Lãnh Tà, một người thì chải đầu cho Phong Trần Nhi.

Nha hoàn dùng ngọc sơ chải thẳng tóc nó cho tới phía sau, định buộc tóc nó thành một búi, cố định ở phía sau đầu, còn chưa có làm xong, tay Phong Lãnh Tà đã ngăn động tác của nàng lại.

Một ánh mắt, nha hoàn giao cho chữ tử lược đang cầm trên tay.

Phong Trần Nhi nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn trộm gương mặt hoàn mỹ không tỳ vết của Phong Lãnh Tà, rồi lại cúi đầu bất an.

Phong Lãnh Tà hạ tay xuống tóc nó, từ ngôi ở giữa chia tóc nó thành hai bên. Chải xuôi một bên xong, lấy dây cố định lại, rồi từ đó bện thành một đuôi sam lớn, mềm mượt, bện xong, vòng quanh chỗ buộc ban đầu làm thành một đoàn kết, lấy một cái kẹp xen vào, cuối cùng dùng một dây lục bảo thạch được làm tỉ mỉ cỡ như những hạt đậu buộc bên ngoài đoàn kết, thắt nút xong là hoàn tất.

Chải xong bên trái, phần tóc bên phải cũng búi thành một đoàn kết, dùng dây lục bảo thạch buộc lên.

Trong mắt nha hoàn bên cạnh dần dần lộ ra vẻ sửng sốt.

Hai ngón tay Phong Trần Nhi trong tay áo không ngừng cuộn cuộn lại với nhau, nam nhân này không biết chải tóc nó thành kiểu gì đây. Tuy rằng trước đây nó vẫn buộc thành hai đoàn kể, chính là, búi tóc hiện tại so với trước kia cầu kì hơn.

Theo như trong mắt nha hoàn thấy thì hẳn tựa hồ rất kì quái!

Không biết có gương hay không.

Ngón tay thon dài chạm đến lưu hải (những lọn tóc ngang trán) của nó, nó ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn trong suốt như thanh tuyến nhìn nam tử.

Lưu hải ở giữa được vén sang, lộ ra chu sa chí nho nhỏ ở giữa lông mày.

Nhóm nha hoàn thở khẽ.

Trời ạ! Nguyên lai...mi gian tiểu chủ nhân cũng có một viên chu sa chí! Cùng với mi tâm của chủ nhân hoàn toàn không sai biệt!

Với cái này, bất luận kẻ nào cũng không dám hoài nghi tiểu chủ nhân không phải là cốt nhục của chủ nhân!

Ngón cái nhẹ nhàng vuốt qua chu sa chí ở mi tâm Phong Trần Nhi, khóe miệng Phong Lãnh Tà tựa hồ nhếch lên.

Phong Trần Nhi chớp chớp đôi mắt to tròn thiên chân vô tà.

“Đi.” Dắt bàn tay nhỏ bé của nó, đi ra ngoài phòng.

Nó chậm chạp đi theo, ngẩng đầu nhìn dáng vẻ tóc tai rối loạn của hắn, mái tóc thả dài thẳng như nước, không kìm nổi vươn tay chạm đến ——

Phong Lãnh Tà bỗng chốc quay đầu.

Nó hoảng sợ, bàn tay dừng lại trên tóc hắn, ngơ ngác nhìn lên gương mặt lạnh băng.

Yết hầu khô rát có điểm đau. ” Tóc...xõa ra...”

Phong Lãnh Tà khiêu khiêu mi, làm gương mặt nhất quán băng lãnh có thêm vài phần nhân khí.

“Không cần...”

Bị hắc mâu của phụ thân nhìn chăm chăm, tim nó đập loạn lên, nó vội vã cúi đầu.

Một ngón tay vươn xuống phía dưới, nâng cằm nó lên. “Người họ Phong...không được cúi đầu!”

“.....Ách.....Vâng.” Nó lúng túng ngẩng đầu lên.

Dường như đã vừa lòng, liền kéo nó ra khỏi cửa phòng.

Vừa ra khỏi cửa lập tức nhìn thấy Hà nhũ mẫu đứng thẳng bất động ở trước. Vẻ mặt nhũ mẫu xanh xao, thấy bọn họ đi ra, sắc mặt lại càng khó coi như sấm rền báo hiệu sắp mưa trên bầu trời u ám.

“Nhũ mẫu!” Phong Trần Nhi nghĩ muốn chạy qua, nhưng bàn tay bị Phong Lãnh Tà kéo lại.

Vẻ mặt Hà nhũ mẫu tái đi, hết lần này đến lần khác đều không mở miệng được, thân mình cũng không thể động đậy! Nếu không phải tên tiểu tử họ Phong này điểm huyết đạo của bà, bà cũng không đến mức giống như một đứa ngốc đứng ở cửa phơi nắng thế này!

“Nhũ mẫu làm sao vậy?” Phong Trần Nhi hỏi người bên cạnh.

Tay Phong Lãnh Tà vung lên, khai mở huyết đạo của Hà nhũ mẫu.

Có thể tự do cử động, Hà nhũ mẫu lập tức xông lên phía trước mắng to: “Phong tiểu tử, Người đây là có ý gì hả? Như thế nào mà lại để cho tiểu chủ tử mặc loại y phục này?”

“Di?” Phong Trần Nhi khó hiểu nhìn y phục đang mặc trên người. “Nhũ mẫu, y phục này giống như trước a!”

“Chính là giống nhau với có vấn đề!” Ngón tay Hà nhũ mẫu giơ lên chỉ thẳng vào mũi Phong Lãnh Tà, chửi ầm lên: “Người...Người là đồ không có lương tâm! Trước kia vì không có y phục cho Trần Nhi mặc, lão bà tử ta mới sửa quần áo của tiểu thư cho hần mặc, nhưng...nhưng hôm nay, người có cả đồng tiền, chẳng lẽ vì Trần Nhi mua mấy bộ quần áo cho nam hài tử mặc cũng là chuyện khó khăn sao? Người để cho hần mặc loại quần áo âm dương khó phân biệt thế này, là định làm cho Trần Nhi khó xử hả?! Còn nữa, người để hần chải thành búi tóc gì thế này? Búi tóc của tiểu cô nương?! Trời ạ! Thế này...thế này là chuyện của kẻ làm cha sẽ làm hay sao?”

Phong Trần Nhi bất an ngẩng đầu nhìn gương mặt tức giận của Hà nhũ mẫu, nhìn lại gương mặt không chút thay đổi của phụ thân, sau đó lại thấy được vẻ mặt kinh ngạc của nha hoàn.

“Người nói...người nói xem đây là dụng ý gì? Người thật tâm coi Trần Nhi là nhi tử thân sinh của người sao?” Hà nhũ mẫu gầm khế.

Phong Trần Nhi cắn cắn môi. “Nhũ mẫu...ta...ta rất kì quái sao?”

“Ách?” Hà nhũ mẫu vừa thấy gương mặt như sắp khóc của Phong Trần Nhi, liền không nói ra bất cứ một lời nào nữa.

“Trần Nhi mặc y phục...rất quái lạ sao?” Quần áo mặc 10 năm, búi tóc buộc 10 năm, như vậy...là rất quái lạ sao?

Hà nhũ mẫu nhất thời á khẩu không trả lời được!

Bà...bà có thể nói như thế nào đây? Trong lòng Phong Trần Nhi, ăn mặc như thế là chuyện vô cùng bình thường, nhưng...nhưng trong mắt người bình thường, một nam hài tử như nó mặc như vậy là thập phần quái dị! Nếu là nữ hài tử thì còn được, nhưng hần vốn là nam hài tử a! Phong Lãnh Tà thực không phải là người, có thể nào mặt không đổi sắc để nhi tử mình ăn mặc giống tiểu cô nương? Mặc dù như vậy Phong Trần Nhi đẹp tựa như tiên đồng, thế nhưng, chung qui là không bình thường!

“Nhũ mẫu...” Gọi mấy tiếng, đều không được đáp lại, Phong Trần Nhi kéo kéo tay phụ thân, ngẩng đầu hỏi, “Trần Nhi...như vậy là rất quái lạ sao?”

Phong Lãnh Tà khẽ cúi người, ôm lấy hần. Không có trả lời, vượt qua Hà nhũ mẫu, đi ra khỏi viện.

“Người...Người từ từ...” Khi Hà nhũ mẫu lấy lại tinh thần, Phong Lãnh Tà đã ôm Phong Trần Nhi đi ra sân. Nàng bước đi thất thần, đuổi theo. “Phải nói cho rõ ràng a!”

Phong Trần Nhi tựa đầu vào vai phụ thân, hai mắt yếu ớt nhìn về phía nhũ mẫu đang chạy đằng sau.

Vì cái gì...mà nhũ mẫu lại cảm thấy y phục nó mặc mười năm nay quái lạ?

Trên chiếc bàn gỗ tử đàn dầu, bày ra đủ các loại cao lương mỹ vị với màu sắc, hương vị hấp dẫn.

Tám chiếc ghế, có bốn chiếc đã có người ngồi.

Bốn người, bốn gương mặt, lại có duy nhất một biểu tình.

Đạm mặc, là vẻ mặt trước sau như một của bọn họ.

Mỉm cười bày ra trước mắt, bọn họ lại chưa hề động đũa, bởi vì bọn họ còn đợi một người chưa đến.

Thời gian trôi qua lặng lẽ.

Tiếng bước chân rất nhỏ từ xa đi đến, phá tan sự vắng lặng trong đại sảnh.

Như thường lệ, bọn người họ cùng đứng lên, cung kính đón người đang tới.

Cửa đại sảnh, mơ hồ xuất hiện hai bóng người.

Khi bốn người họ thấy rõ người vừa xuất hiện ở cửa, một tia kinh động thoáng hiện lên trên vẻ mặt nhất quán đạm mạc.

Trong không gian thoáng thoáng phiêu lãng mùi hương hoa thơm ngát, hai người ở cửa, một cao một thấp. Y phục nam nhân cao lớn là tuyệt sắc trường bào, xuân sam đơn bạc vô cùng mềm mại khoác lên trên người, xuân phong chậm rãi dịu dàng lướt trên trường bào, mái tóc đen như mực, thẳng như tơ đang rối tung, vẫn còn một vài bọt nước điểm tuyết, nhẹ nhàng vũ động trong gió. Nam nhân một thân lạnh như băng, ngũ quan tuấn mỹ tựa khắc bằng, hắc mâu tinh xảo sâu thẳm, có lẽ nhìn không ra bất cứ tình tứ gì.

Tay trái của hắn dắt theo một hài tử xinh đẹp tuyệt trần. Hài tử kia có một đôi mắt thủy tinh to tròn, một lần chớp mắt, thủy tinh lại càng trong suốt, hai búi tóc lộ vẻ trẻ con, y phục lục nhạt trên người không phân biệt được nam nữ, hợp với khuôn mặt thanh tú tinh mỹ càng làm tôn lên vẻ đẹp không chút tỳ vết.

Bốn nam tử trẻ tuổi bên bàn thoáng kinh ngạc nhìn chằm chằm vào hài tử kia. Hài tử kia có điểm khiếp sợ, nhưng trong đầu vang lên lời nói của phụ thân, cố gắng không e lệ cúi đầu.

Nam tử đưa ánh mắt lạnh lùng quét qua bốn người cạnh bàn, bốn người lập tức thu hồi lại ánh mắt dò xét làm càn, vội vã hạ tầm mắt xuống.

Mang theo hài tử túm tụm kia chậm rãi đi về phía bàn, ngồi xuống thủ tịch (ghế đầu), bốn người đứng thẳng kia chậm rãi ngồi xuống.

Đôi mắt xoe tròn hắc bạch phân minh của hài tử kia mở to, đứng bên cạnh nam tử, vẻ mặt không biết làm sao.

“Ngồi.” Nam nhân đơn giản ra lệnh.

Hài tử xem xét vị trí bên cạnh nam nhân, nam nhân chỉ xuống, nó dè dặt ngồi vào, nhưng mặt bàn đối với

một đứa trẻ mười tuổi mà nói thực sự có điểm cao, nó dướn dướn cổ.

Bốn người lại một lần nữa nhìn chăm chăm vào hài tử, bọn họ kinh ngạc hơn là vị trí mà đứa trẻ kia đang ngồi, có lẽ bọn họ càng kinh ngạc về quyết định của nam nhân!?

Chỗ ngồi bên cạnh chủ nhân — cho dù thân là nữ chủ nhân đi chăng nữa cũng không có khả năng ngồi chung với trưởng phu, nhưng mà đứa trẻ kia lại có thể ngồi chung với chủ nhân?

Một cử động của nam nhân thông báo mọi người có thể dùng bữa.

Giống như trước, sau khi chủ nhân hạ lệnh, bốn người — Phong, Hỏa, Lôi, Điện bắt đầu động đũa.

Ngỡ ngàng nhìn những món ăn chưa từng gặp bao giờ trên bàn, Phong Trần Nhi do dự bất an ngộ nguây thân mình. Phụ thân lạnh lùng dẫn theo nó sau khi tắm rửa xong đi vào trong đại sảnh này, nhìn đến thực vật, nó minh bạch đây là tảo thiện (đồ ăn sáng). Sự nhát gan khi chưa từng ngồi chung bàn với người khác, đối mặt với thực vật đa dạng thế này đã bị sợ hãi thay thế không thể động tay được.

Những người khác, khi ăn hết nửa bát chúc (cháo) đậu đỏ, hai bánh bao thịt xong, bất chợt ngừng đầu, đem toàn bộ sự chú ý hướng về phía hài tử chưa cử động chút nào.

Phong Trần Nhi giật mình nhìn về phía phụ thân.

“Không hợp khẩu vị?” Phong Lãnh Tà buông đũa hỏi.

Nhẹ nhàng lắc đầu, Phong Trần Nhi không biết nên trả lời như thế nào.

Phong Lãnh Tà đem chúc chuyển đến gần nó, gấp hai miếng hương cao, nói: “Ăn.”

Phong Trần Nhi vươn tay, chậm rãi cầm đũa, nhìn chúc đậu đỏ, nó khẽ nói: “Có...có bánh ngô không?”

Những người khác vẻ mặt khó hiểu, tựa hồ không thể lí giải được câu hỏi của nó. Nó buông đũa, bất an nói: “Không có bánh ngô, gạch bánh mì cũng được.”

“Không có.” Hắc mâu Phong Lãnh Tà tựa hồ lẩn một tia hàn ý.

Giống như có thể cảm nhận được tâm tình của hắn, đôi mắt Phong Trần Nhi ảm đạm, yên lặng rồi ghé đứng lên.

Hành động của nó khiến cho người khác càng hồ nghi, khi nó xoay người bước đi, Phong Lãnh Tà nhanh

chống giữ chặt lấy nó, nó cả kinh, nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp nhưng rét lạnh của phụ thân.

“Đi đâu?”

Nó chớp mắt mấy lần, nhỏ giọng nói. “Ta...ta muốn đến chỗ nhũ mẫu.”

Một câu khê khàng, lập tức khiến năm nam tử trưởng thành linh ngộ một vài điều, không ai bảo ai, bọn họ đột nhiên không muốn ăn nữa.

Trước ngày hôm nay, khi bọn hắn ăn sơn trân hải vị thì Thiếu chủ nhân của “Ngự phong sơn trang” lại ăn bánh ngô cùng ngạnh bạnh mì đến hạ nhân còn khó nuốt được?

Trong mắt đứa trẻ kia không có một chút ủy khuất, ngẩng gương mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ hoang mang, đơn thuần khiến kẻ khác không hiểu vì sao mà đau lòng.

Nhẹ nhàng, Phong Lãnh Tà ôm lấy Phong Trần Nhi đặt trên đùi làm Phong Trần Nhi kinh hoàng.

Tiểu nhân nhi trong lòng hắn khê giã giụa, hắn dùng thìa múc cháo, đem tới bên miệng Phong Trần Nhi, lãnh ngạnh (lạnh lẽo và cứng rắn) nói: “Mở miệng.”

Ngơ ngác nhìn phụ thân gần trong gang tấc, nó ngoan ngoãn há miệng, hương vị ngọt ngào của chúc lập tức đưa vào trong miệng của nó.

Ngậm chúc trong miệng, nó không muốn nuốt xuống, nhưng phụ thân nhìn chăm chăm nó, cái miệng nhỏ nhắn đành nuốt xuống để cho chúc chậm rãi vào bụng.

Uy hai ba miếng, Phong Lãnh Tà nói: “Về sau, không có bánh ngô,”

Tuy rằng nghi hoặc nhưng Phong Trần Nhi có nén khó hiểu trong lòng lại, ứng phó với mẽ chúc ở bên miệng. Không có bánh ngô, hẳn là sẽ có ngạnh bạnh mì?

Trong đầu lóe lên nghi vấn đơn thuần, miệng cũng rất ngoan mở ra ngậm lại, bát chúc nhanh chóng vơi đi một nửa.

Bụng có điểm no, nhưng động tác phụ thân uy nó không có dừng lại, hương cao đưa đến bên miệng, nó do dự có muốn há miệng ăn hay không?

Phong Lãnh Tà cúi đầu, vừa lúc bắt gặp ánh mắt áy náy của Phong Trần Nhi. Khê đẩy điểm tâm bên miệng ra. “Ta...ta no rồi.”

No rồi?

Tứ đại hộ vệ vẫn chú ý đến nó suýt chút nữa bị sắc chúc. Nửa bát chúc, hai khối tiểu hương cao, mấy miếng bánh bao thịt, năm sáu củ lạc, hai muôi canh cá măng liền khiến nó no rồi?

Một nam hài mười tuổi lại ăn ít thế sao?

Nghĩ đến trước đây, khi bọn họ mười tuổi, tảo thiện ăn hai bát chúc, mười cái bánh bao vẫn ngại không đủ, mà Thiếu chủ ăn chưa bằng một phần mười của bọn họ, liền nói no rồi?

Cắn mỹ thực ở miệng, càng thấy vô vị.

Mất khẩu vị, bọn họ đều buông đũa xuống.

Không rõ bọn họ vì sao lại trầm mặc, Phong Trần Nhi nhìn hai cái bánh bao, nó giật nhẹ tay áo của Phong Lãnh Tà, hỏi: “Có thể...cho ta một cái bánh bao không?”

Nghĩ rằng hắn muốn ăn, Phong Lãnh Tà rất nhanh lật cho hắn một cái lớn, Phong Trần Nhi nói cảm ơn, nhận bánh bao, cũng không ăn, chỉ cầm ở trong tay.

“Vì sao không ăn?” Phong Lãnh Tà hỏi.

Bị phụ thân nhìn chăm chú, nó đỏ mặt. “Ta muốn...đưa cho nhũ mẫu ăn. Nhũ mẫu nhất định chưa ăn bánh bao ngon như vậy.”

Một câu vô tâm nói ra, nhất thời làm những người khác không thể nuốt nổi thực vật!

Một bàn mỹ thực, bỗng biến thành trang sức phẩm tinh mỹ.

Không khí, không hiểu vì sao lại nặng nề.

Không biết mình có nói sai gì hay không, Phong Trần Nhi bất an vịn vẹo hạ thân, muốn đứng xuống.

Nhưng Phong Lãnh Tà ghìm lại, nó không thể động đây.

“Người tới ——” trong đại sảnh vang lên thanh âm lạnh như băng của Phong Lãnh Tà, thân ảnh của tổng quản xuất hiện rất nhanh, Phong Lãnh Tà hạ lệnh.” Truyền Hà nhũ mẫu...”

Tổng quản vâng mệnh, lập tức lui xuống.

Chỉ chốc lát, trước cửa lớn xuất hiện thân hình nhỏ gầy của Hà nữ mẫu.

Hai khắc (1 khắc bằng 15) trước, bà đuổi theo ở phía sau Phong Lãnh Tà, bắt hẩn phải đưa ra một thuyết pháp, nhưng bị chặn lại ở ngoài cửa, lại bị nha hoàn kéo đi dùng điểm tâm với hạ nhân trong nhà. Hiện giờ, lại bị tổng quản cấp tốc mời tới, bà hỏa khí đầy bụng nhưng vì nhớ tiểu tổ tông của bà, bà gạt sang một bên, vội vã đi tới. Lúc nhìn thấy một bàn đầy mỹ thực, bọn vị thanh niên không ăn cùng với khuôn mặt tuần tú lạnh lùng của Phong Lãnh Tà, bà bất chợt hiểu ra cười lạnh.

“Nhũ mẫu...” Phong Trần Nhi ngồi trên đùi Phong Lãnh Tà vừa thấy bà, lập tức gương mặt giãn ra, giờ bánh báo đang cầm trên tay, vui vẻ nói: “Nhũ mẫu, bánh bao ăn ngon lắm, người ném thử đi.”

Nhìn bánh báo trắng noãn đưa ở trước mặt, Hà nữ mẫu không nén nổi lệ rơi lã chã.

“Ngự phong sơn trang” rộng lớn đối với Phong Trần Nhi chưa bao giờ bước ra khỏi tiểu viện mà nói đúng là tràn đầy những điều mới lạ. Nhưng nó không có nhiều cơ hội để đi quan sát, tìm tòi, sau khi dùng tảo thiện xong, liền bị mang đến thư phòng. Theo lời nha hoàn tỷ tỷ dẫn đường nói, từ hôm nay trở đi, nó phải đọc sách viết tự.

Trong thư phòng, phu tử tao nhã, tuổi chừng tam thập kính cẩn chờ đợi đã lâu.

Khi thấy nha hoàn dẫn đến đứa trẻ xinh đẹp tuyệt trần, trên gương mặt ôn hòa của y hiện lên một tia kinh ngạc. Y là nho sinh trong sơn trang, từng đỗ Trạng Nguyên, nhưng chốn quan trường lãnh khốc vô tình, y từ quan, hồi hương. Hai mươi mấy tuổi đi theo Phong Lãnh Tà, bày mưu tính kế, năm năm, cuộc sống luôn rất tình thần. Trước ngày hôm qua, y cũng không biết trang chủ xưa nay vẫn lãnh khốc vô tình cũng từng thành hôn lại có một nhi tử. Khi được báo cho biết đảm nhiệm phu tử của Thiếu chủ nhân “Ngự phong sơn trang”, y cũng giật mình lo lắng đôi chút.

Hiện giờ, tận mắt thấy Phong Trần Nhi ước chừng mười tuổi, trang phục trên người vô cùng quái dị, y chấn kinh rồi.

Thiếu chủ nhân...hẳn là nam hài phải không?

Sau khi Phong Trần Nhi đi vào thư phòng, y thu hồi kinh ngạc, mỉm cười ôn hòa.

Phong Trần Nhi rất có lễ phép, hướng nam tử tao nhã hành lễ. “Phu tử ——”

Nam tử gạt đầu, khi nó ngồi xuống xong mới nói. “Ta họ Đường, tên một chữ Dật, có thể gọi ta là Đường

phu tử.”

Phong Trần Nhi đáp ứng.

Đường Dật mở sách, hỏi: “Thiếu chủ có từng học viết chữ chưa?”

Mặc dù không rõ y vì sao gọi nó là “Thiếu chủ” nhưng Phong Trần Nhi thành thật trả lời: “Nhũ mẫu có dạy ta ‘Tam tự kinh’ và ‘Bách gia tính’, nhớ được chữ cũng không nhiều lắm.”

Đường Dật khẽ thở dài, trong tiếng thở dài trần đầy thương xót. Bình thường hài tử của gia đình giàu có, mười tuổi có thể xuất khẩu thành thơ, lãnh thi tụng từ. Đứa trẻ đã bị lãng quên trước mắt này thật khiến cho người khác đau lòng.

Phong Trần Nhi ngây thơ nghiêng nghiêng đầu, không hiểu được thương xót cùng tiếc nuối trong mắt phu tử.

Đường Dật ho nhẹ một tiếng, nhu hòa nói với nó: “Như vậy, ta dạy lại từ đầu đi.”

Phong Trần Nhi gật gật đầu, hết thấy tùy theo phu tử.

Buổi sáng, thanh âm lạnh lạnh trong thư phong vọng ra bên ngoài.

Đường Dật nghe tiếng đọc sách thanh thúy dễ nghe của đứa trẻ, luyến tiếc trong lòng lại bất chợt bùng lên! Đứa trẻ này, thiên tư thông minh nha! Có lẽ không đến một năm, nó có thể vượt qua đồng linh nhân. (bạn cùng lứa)

Giữa trưa, ánh nắng rực rỡ phủ lên hoa cỏ bạt ngàn, gió xuân ấm áp mơn man khiến cho người ta cảm thấy khoan khoái dễ chịu.

Bóng dáng nha hoàn xuất hiện trước cửa thư phòng, khẽ nhắc nhẹ nhàng: “Đã đến giờ Ngọ thiện.”

Đường Dật đáp ứng.

Phong Trần Nhi đọc xong một đoạn văn tự mới buông sách xuống.

Đường Dật nói: “Thiếu chủ theo nàng đi thôi.”

Phong Trần Nhi đứng dậy, hướng phu tử hành lễ nói lời cáo biệt, xong mới theo sau nha hoàn ra khỏi phòng.

Ra ngoài hành lang uốn khúc quanh co, thảm cỏ xanh biếc, muôn hoa đua nhau khoe sắc rực rỡ, trong hồ nước, ánh sáng lấp lánh, ngư nhi nhảy vọt lên, tràn trề sự sống.

Làn gió ẩm áp mang theo hương thơm dễ chịu khiến Phong Trần Nhi buồn ngủ. Dụi dụi đôi mắt mệt mỏi, ngáp dài. Ngồi cả một buổi sáng đọc sách thực sự có chút mệt mỏi. Thể lực của nó luôn kém, bình thường hoạt động trong chốc lát sẽ bị nhũ mẩu bắt đi nghỉ ngơi luôn.

Nhà hoàn đi nhanh, nó đi theo phía sau, bước đi chậm dần, hành lang thật dài dường như vô tận, nó mê mẩn nhìn một vùng xanh mướt ngoài hành lang.

Cây cỏ mềm mại, tựa như một chiếc giường của thiên nhiên tạo hóa, hương hoa thơm ngát như mê được, làm nó liên tục buồn ngủ.

Thân ảnh phía trước vòng sang một chỗ rẽ, Phong Trần Nhi chưa có đi tới, chân nó vô thức bước về phía xanh biếc mê người kia.

Nhà hoàn không có quay đầu lại, nàng vẫn nghĩ tiểu chủ nhân đi theo phía sau, lúc bước vào đại sảnh, chủ nhân lên tiếng hỏi, nàng mới kinh hoàng thất thố quay đầu lại, phía sau không một bóng người, nàng hoảng sợ quỳ xuống.

Gương mặt Phong Lãnh Tà lạnh lùng, ra lệnh một tiếng, phát động toàn bộ người trong sơn trang, đóng đại môn tìm người.

Hà nhũ mẩu nghe thấy liền đi tới, hướng về phía Phong Lãnh Tà mắng lớn: “Họ Phong kia, người...người bắt tiểu bảo bối của ta làm gì? Ôi, người bắt hãn học một khóa cả buổi sáng? Trần Nhi thể hự, sao chịu được loại sức ép thể này? Người...người không phải cố ý làm mệt hãn hử?”

Mọi người nghe xong, ai cũng kinh ngạc. Không thể tưởng tượng được một đứa trẻ xinh đẹp nhường ấy thể lực lại kém vậy?

Hà nhũ mẩu vừa khóc vừa mắng, Phong Lãnh Tà vẻ mặt không chút thay đổi, dẫn theo Phong, Hỏa, Lôi, Điện bốn người đi tìm mỗi góc của sơn trang.

“Ngự phong sơn trang” vô cùng rộng lớn, diện tích chiếm hơn một nghìn khoảnh (1 khoảnh = 100 mẫu, khoảng 6,667 ha – ôi đất đai kiểu gì đây =.), đình đài lầu các, đại viện tiểu viện, hồ nước ao đầm, giả sơn giả thạch, đất đai cây rừng...sơn trang mệnh mệnh bạt ngàn như thế, muốn tìm một tiểu nhân nhi, quả thực khó như tìm kim đáy biển!

Vả lại, đứa trẻ kia không phải cố ý trốn, mà là vô cơ mất tích. Thường thì vô cơ mất tích sẽ càng khó tìm hơn.

Nửa canh giờ trôi qua, mọi người trong toàn sơn trang đều vô cùng sợ hãi.

Một tiếng hổ gầm khiến Phong Lãnh Tà ngẩn ra. Hắn nghiêng tai lắng nghe, trong khoảnh khắc phất áo lách mình, phi đến chỗ tiếng gầm vọng lại.

Thân pháp của hắn vô cùng nhanh, tuyết y bạch ảnh như một cơn gió mạnh nổi lên, sắc bén xoẹt qua.

Bốn hộ vệ như bóng cũng theo ngay sát sau đó.

Nhanh như chớp, năm bóng người vụt đứng lại trên một thảm cỏ xanh biếc, chỉ thấy cái đuôi trắng đen xen kẽ của một con hổ lớn lần chân ở lùm cây phía trước.

Phong Lãnh Tà khẽ quát một tiếng, bạch hổ kia quay đầu lại, đôi mắt thâm lục nguyên bản lạnh lẽo, hung ác, nhưng sau khi nhìn thấy Phong Lãnh Tà, nó lại ngoan như con mèo con đến bên chân hắn dụi dụi.

Tay Phong Lãnh Tà đặt lên trên đầu bạch hổ, đôi mắt sắc bén quét về phía bụi cây, một vạt áo màu lục nhạt khiến hắn nhanh chân bước đến.

Vừa nhìn thấy, đôi lông mày phút chốc nhíu lại.

Bốn người phía sau đưa mắt nhìn nhau, không nhìn được tiến lên phía trước tìm hiểu.

Trong lùm cây uốn thành hình trăng rằm, một tiểu nhân nhi cuộn mình lại, nó gối đầu lên một cánh tay, một cánh tay túm lấy cỏ xanh mượt mềm mại, gương mặt ngủ say thuần khiết thiên chân vô tà, nhưng bên người nó còn hai tiểu bạch hổ tựa sát vào? Hai tiểu bạch hổ kia ước chừng khoảng hai ba tháng, chốc chốc một dụi dụi vào gương mặt tiểu nhân nhi, một thì liếm liếm tay nó, thân mật vô cùng.

Sau khi nhìn thấy tiểu chủ nhân bình an vô sự, bốn hộ vệ khẽ thở phào.

Trong mắt Phong Lãnh Tà hiện lên một tia sáng khó hiểu, không nói gì vuốt ve cự hổ.

Cự hổ gầm nhẹ vài tiếng, hai tiểu bạch hổ dựa vào người tiểu nhân nhi nức nở, tựa hồ không muốn rời đi thân thể ấm áp này.

Tiếng gầm của bạch hổ đánh thức nhân nhi đang ngủ say kia.

Từ từ tỉnh lại, nhập vào mắt là hai tiểu đồng vật đáng yêu, Phong Trần Nhi thích thú sờ sờ bộ lông tiểu tử trong lòng ngực. “Hi, tiểu miêu nhi thật dễ thương.”

Hai tiểu tử kia nghe được tiếng khen của nó, tranh nhau liếm mặt nó, nó vừa cười vừa trốn, lơ đãng nhìn thấy động vật thật lớn đứng cách đó không xa, đôi mắt xoe tròn, lú lú. “Miêu thật lớn...”

Cự hỏ bị gọi là miêu nghiêng nghiêng đầu, tựa hồ không thể lí giải được cứ nhiên có người dám nhăm nó đường đường là chúa sơn lâm uy vũ với loại miêu chơi rông trong nhà?

Tầm mắt theo thân mình “Miêu nhi” hướng lên, khi nhìn thấy gương mặt tuần mi như khắc băng của Phong Lãnh Tà, Phong Trần Nhi kinh sợ kêu lên một tiếng.

Không xong rồi!?

Nó...nó đã quên ngo thiện...

4. Chương 4

Hàm hàm nhật tử yên phù, nghiêng noãn phá kinh cừu, Khốn nhân thiên sắc, túy nhân hoa khí, ngộ mộng phù đầu.

Xuân thung khắp tự xuân đường thuy, nhất phiên cầu văn sâu. Dong dong duệ duệ, đông phong vô lực, dục tị hoàn hưu.

——Tống • Phạm Thành Đại <Nhân nhi mị>

Gió xuân mơn man trên mặt khiến người buồn ngủ.

Trên thảm cỏ, một thiếu niên tóc tai rối loạn, gối đầu lên người một con bạch hổ, trên mặt phủ một quyển Tống từ màu lam, gió nhẹ hương huân, mơ màng. Bạch hổ dưới thân thiếu niên nhu thuận quỳ rạp trên mặt đất, liên tục buồn ngủ, cùng lười nhác.

So với một phía buồn ngủ mệt mỏi như vậy, một con bạch hổ bên chân thiếu niên thần thái sáng láng. Nó bướng bỉnh cắn giày thiếu niên, vừa giằng vừa xé, kéo chiếc giày màu trắng trên chân thiếu niên xuống, cắn một bên xong, lại đi cắn một bên khác, rất nhanh, hai chiếc giày đều bị nó kéo xuống, nó ngậm đôi hài trong miệng, trốn về phía bụi cỏ.

Thiếu niên duỗi tay cầm lấy thư trên mặt, mắt mở hờ, quả nhiên nhìn thấy hai chân trống trơn, thiếu niên bất đắc dĩ cười, đi chân trần trên thảm cỏ.

Đem giày thiếu niên giấu ở chỗ nào không biết, bạch hổ bướng bỉnh kia lại nghênh ngang trở về, lượn vòng quanh thiếu niên.

Thiếu niên cũng không trách cứ, dùng giọng mềm nhẹ nói: “Đại miêu, ngươi lại giấu hài của ta, lát nữa thị nữ tỷ tỷ lại phải đi tìm.”

Bách hổ bướng bỉnh được gọi là đại miêu kia tựa hồ nghe không hiểu lời của thiếu niên, vênh vác tự đắc vậy vầy đuôi, hoàn toàn chẳng lo lắng gì.

Thiếu niên đỡ đầu, bắt đắc dĩ thở dài.

Trên trời, mây trắng nhõn nhơ.

Ngẩng đầu, nhìn nhất ngao nhất lịch cách đó không xa, thiếu niên không tìm được bồi hồi.

Sơn trang xinh đẹp u tĩnh này, nó ở lại đã mười lăm năm. Trong năm năm sau khi mười tuổi, nó trải qua cuộc sống cảm y ngọc thực, đi theo phu tử tài trí hơn người, trang bị kiến thức đầy mình, nhưng tuyệt diệu võ công ở sơn trang này, nó nửa điểm cũng không biết.

Có lẽ sẽ có người thấy kì lạ, người thừa kế của thiên hạ đệ nhất vô tình kiếm vậy mà lại không rèn võ công, nhưng, đây là sự thật. Đến ngay cả nó cũng không thể lí giải được, sinh phụ nó, trang chủ “Ngự phong sơn trang” Phong Lãnh Tà vì sao lại không dạy nó võ công?

Nhớ đến phụ thân tuần miĩ vô tình hư hư thực thực như thiên nhân, nó thoáng thất ý.

Phụ thân a...

Năm năm qua, số lần nó mở miệng gọi “Phụ thân” có thể đếm được trên đầu ngón tay, nam nhân kia cũng không để ý nó gọi hấn là cái gì. Bọn họ tuy là phụ tử nhưng...chẳng hề thân cận? Nam nhân không nói nhiều lắm, trừ khi tất yếu, nếu không hấn có thể một ngày không nói lấy một lời.

Hấn suốt ngày không thấy bóng dáng, mấy tháng không ở nhà, thường thường mang theo bốn thuộc hạ, xuất tẩu giang hồ, cùng với kiếm khách khiêu chiến so bì cao thấp.

Hai năm trước, nhũ mẫu vẫn chiếu cố nó thường mắng phụ thân nó vô tình lãnh huyết, đến ngay cả nhi tử của mình cũng không thân cận, hiện giờ bên cạnh không bao giờ...còn có thanh âm lải nhải của lão nhân nữa.

Nhũ mẫu bà...

Hai mắt cay cay, nó không nói gì vổ về bộ lông của đại miêu.

Nhũ mẫu thương nó yêu nó, đã đi rồi....

Ở trong sơn trang rộng lớn, cảm thấy cô độc vô tận. May mà có hai bạch hổ làm bạn, cuộc sống cũng đỡ ảm đạm.

“Đại miêu bướng bỉnh hiếu động, tiểu miêu biếng nhác yên tĩnh, thật là một đôi huynh đệ thú vị.” Nó thì thầm.

Thị nữ Bạch Sương vừa vào viện, liền thấy ngay tiểu chủ nhân của nàng tùy ý nằm ở trên cỏ, cùng hai bạch hổ chơi đùa một chỗ. Nàng bắt đắc dĩ lắc đầu, đôi mắt đẹp vừa chuyển động, phiên đến đôi chân trần trụi của tiểu chủ nhân, nàng đỏ khóc đỏ cười.

Trên cỏ truyền đến âm thanh xột xoạt, thiếu niên hé hé mí mắt, nhìn thấy một thiếu nữ xinh đẹp nhẹ nhàng đi đến. Hắn khẽ ngáp, ngồi thẳng người lại, hai bạch hổ bên người lập tức cảnh giác, khi nhìn thấy người vừa đến, chúng lại lơ là.

Bạch Sương hạ thấp người nói với thiếu niên: “Hảo chủ tử, hài của ngài đâu rồi?”

Thiếu niên trong phút chốc đỏ ửng hai má, nó đứng lên, phủ phủ bụi cỏ, rồi trừng mắt nhìn đại miêu. “Cái kẻ này lại nghịch ngợm ni. Sương tỷ tỷ, người giúp ta tìm xem.”

Đại miêu bị trừng, ầm ừ hai tiếng, xoay người ngúng nguẩy cái mông.

Bộ dáng bướng bỉnh của nó khiến hai người nở nụ cười. Tiểu miêu đang nằm úp sấp ngừng lại, bộ dáng buồn bực.

Bạch Sương mở miệng. “Thiếu chủ nhân, đại miêu của ngài kĩ năng giấu là hạng nhất ni, nô tỳ sao có thể tìm được hài của ngài? Hi, nô tỳ đã sớm chuẩn bị một đôi khác rồi...”

Nàng từ phía sau lấy ra một đôi hài tơ tằm. Đối với chuyện đại miêu giấu hài của Thiếu chủ, nàng chính là tập mãi cũng thành thói quen. Mỗi lần Thiếu chủ chộp mắt phơ náng trên cỏ, đại miêu đều nghịch ngợm giấu hài của Thiếu chủ nhân. Lần đầu tiên Thiếu chủ nhân chân trần đi tìm kiếm khắp nơi, cả kinh toàn bộ hạ nhân trong sơn trang khiến bọn họ nghĩ đã xảy ra đại sự gì, một đồng người toán loạn chạy theo Thiếu chủ nhân, mà đại miêu ở phía trước vừa gầm vừa chạy, cực độ hưng phấn. Lúc trang chủ trở về nhìn thấy kỳ cảnh đó, lập tức hạ lệnh tất cả hộ vệ tới, nhất thời, trong sơn trang bùng nổ náo nhiệt — khi cuối cùng Thiếu chủ nhân không thấy hài định bỏ mặc, mới phát hiện ra toàn bộ sơn trang vì nó lộn xộn. Sau đó trang chủ hỏi, mới phát hiện được nguyên do sự tình!

Chuyện như vậy xảy ra vài lần, mọi người cũng không khẩn trương như lúc đầu nữa. Sau đó Thiếu chủ cũng không hề vội vã tìm giày, nếu không có hài, nó liền đi chân trần trong sơn trang, trang chủ thấy, về mặt lạnh lùng, hạ lệnh cho người hầu tùy thời mà chuẩn bị giày cho Thiếu chủ. Về phần đại miêu đem giày Thiếu chủ giấu ở chỗ nào, không có người nào có thể biết được! Năm năm qua, Thiếu chủ mất giày ít nhất cũng đến trăm đôi.

Lúc này, nàng cười khanh khách đưa giày ra, khiến thiếu niên ngại ngùng cười, đang muốn nhận lấy, đại miêu đột nhiên nhảy đến, định đoạt hài, Bạch Sương sớm đã có chuẩn bị, xoay người né, khẽ trách: “Đại miêu gia, ngài cũng đừng náo loạn nữa.”

Thiếu niên thở dài một hơi, vỗ vỗ đại miêu tinh lực quá thừa. Tiểu miêu ở một bên gầm nhẹ vài tiếng, tựa hồ cảnh cáo đại miêu không được nghịch ngợm. Đại miêu nhe ra hàm răng sắc bén trắng sáng, không chút sợ hãi, tiểu miêu bị nó khiêu khích, tự nhiên không hề ôn thuận, gầm lên một tiếng, kinh thiên động địa, đại miêu nghe xong, đột nhiên ủa rũ xuống, ngoan ngoãn như một miêu nhi thật sự. Tiểu miêu lúc này mới rung rung bộ lông, lưỡi nhác đứng lên.

Bạch Sương cười khanh khách không ngừng.”Thật sự là một vật khác một vật. Đại miêu nhi có nghịch ngợm như thế cũng không dám làm tiểu miêu nhi sinh khí đâu. Tiểu miêu nhi thích làm nũng Thiếu chủ, hì hì...”

Thiếu niên một tay chống hông, một tay bới bới tóc, ôn hòa cười.

Bạch Sương thất thần trong chốc lát. Mấy động tác người bình thường làm thô lỗ đến đâu, thì Thiếu chủ làm lại tao nhã đẹp mắt đến đấy.

Khi Thiếu chủ phũ phũ nghịch nghịch lưu hải, chu sa chí giống bảo thạch ở giữa trán như ẩn như hiện, gương mặt ôn nhu giãn ra, như Hoa nhi dưới ánh trăng, trong suốt long lanh, lay động hồn người.

Trong lúc thất thần, một gã tiểu tư từ ngoài viện chạy tới, thấy người đứng trên cỏ, gã hô lớn: “Thiếu chủ, trang chủ đã trở về ——”

Thiếu niên ngẩn ra, quay đầu.

Gã tiểu tư vẫy tay, vui vẻ kêu to: “Thiếu chủ, trang chủ quay về trang, lúc này đang ở đại môn.”

Tâm thiếu niên như siết lại, nghe lơ mơ, đứng yên tại chỗ, không biết phải làm sao.

Người ấy...người ấy đã trở về?

Xuất môn đã đến nửa năm, rốt cuộc đã trở về?

Đưa mắt nhìn liếc qua cây cỏ ngọc bích trong viện, hai chân nó vô thức chuyển động. Khi Bạch Sương lấy lại tinh thần, tiểu chủ nhân kinh động của nàng đã đi chân trần chạy ra khỏi viện, hai bạch hổ một trước một sau đi theo.

Nàng hét lớn một tiếng, đuổi theo. “Thiếu chủ ——hài của ngài——”

Thiếu niên đang chạy băng băng sớm đã không nghe được, dọc theo đường đi, cảnh sắc thay đổi liên tục, nó vội vội vàng vàng đi qua, mái tóc dài buông thõng như tơ, đôi chân trần như chạm ngọc, lòng nóng như lửa đốt. Người hầu trên đường thấy nó, ai cũng kinh ngạc.

Thiếu niên chạy qua mấy viện lạc, một hành lang gấp khúc, bạch hộ phía sau gắt gao đi theo, và Bạch Sương mang theo giày thỏ hồng hồng theo sát đằng sau.

Chạy hồi lâu, thể lực thiếu niên không thể chèo chống được nữa bèn dừng lại, tựa vào cột trụ trên hành lang, hít thở từng hồi từng hồi một. Người hầu thấy, lo lắng hỏi, nó lắc đầu.

Thất thần nhìn về phía trước, hành lang vô tận tựa hồ vĩnh viễn đi sẽ không hết. Khi ý thức được mình đang làm cái gì, nó gõ gõ trán.

Vì sao....lại thất thường như thế?

Trước kia “người ấy” trở về, nó cũng không tha thiết được nhìn thấy “người ấy” như thế này! Cho dù...người kia có là phụ thân của nó...

Bên chân có cái gì cọ sát, cúi đầu, chỉ thấy đại miêu vẫy vẫy đuôi, rống lên vài tiếng.

Nó kinh ngạc. “Người...người muốn ta ngồi trên thân người?”

Đại miêu gật gật đầu.

Nó hưng phấn cười, không cần nghĩ ngợi gì nhiều liền sải bước ngồi lên. Bạch hổ cao lớn lên tinh thần, gầm lên chạy về phía trước.

Thật vất vả Bạch Sương mới trở lại bình thường, liền nhìn thấy bạch hộ công thiếu niên mảnh dẻ đi xa. Nàng ngồi trên mặt đất, vô lực nhấc giày lên.

Tiểu miêu chạy vài bước quay đầu lại, nhìn thấy nàng mỗi một, liền xoay thân mình, chạy tới ngậm hài trong tay nàng, đi theo đuôi đại miêu.

Bạch Sương mở miệng, hữu khí vô lực.

Hai hồ một người kia tiêu dao ung dung tự tại, nàng lại chật vật chịu không nổi.

Xuân hoa lãng mạn, bên ngoài hành lang gấp khúc kia mở ra một khoảng không xinh đẹp yêu kiều.

“Phong Lãnh Tà, người chớ có ý lại trưởng!”

Ngoài đại môn “Ngự phong sơn trang” tụ hội một đồng người ngựa. Một thiếu nữ trang phục bạch y che mặt bằng vải mỏng, cười trên lưng ngựa, giơ mã tiên, hướng về phía mấy nam nhân đứng ở cửa quát. Mà phía sau ả, là một mã xa hoa lệ, hai bên mã xa là bốn thiếu nữ lục y che mặt.

Hắc y nam tử đứng ở đại môn, một thân cô lãnh. Dáng người cao lớn anh tuấn sừng sững như núi, kiên quyết bất bại, mái tóc đen nhánh bóng mượt tự ý tung bay phía sau người, trên gương mặt vô tình phủ một làn sương lạnh lẽo, đôi hắc mâu bằng phách không một chút độ ấm, hắc bào không nhuốm bụi trần lay động theo gió, hàn khí quanh thân mờ mờ ảo ảo tản ra.

Bốn thanh niên đứng sau hắc bốn màu quần áo phân biệt tử, lam, thanh, hồng, bọn họ vẻ mặt đậm mạc rõ ràng cảm nhận được hàn khí trên người chủ nhân phát ra.

“Phong Lãnh Tà——” bạch y thiếu nữ hét lên “Người đừng có giả vờ căm điếc! Người cho là trốn về “Ngự phong sơn trang” là xong sự?”

Hắc y nam tử khoanh tay đứng, lãnh mâu thoáng nhìn, lãnh ngữ: “Người —— muốn chết sao?”

Lời nói như tên bắn khiến thiếu nữ chấn động, ánh mắt ả tức giận trộn lẫn ai oán nhìn về phía hắc y nam tử vô tình.

“Người...người là loại nam nhân gì?” Thanh âm ả khàn khàn. “Người khi dễ tiểu thư nhà chúng ta, nghỉ ngơi lại trường! Tiểu thư chúng ta bằng thanh ngọc khiết, xú nam nhân người chiếm tiện nghi...”

“Ta cùng với nàng không hề can hệ!” Hắc y nam tử lạnh lùng bỏ lại một câu, không quan tâm, phất áo choàng, xoay người tiến vào đại môn.

“Phong công tử ——”

Thanh âm tế nhu như nước của thiếu nữ cất lên từ bên trong mã xa truyền ra, mặc dù là nam nhân vô tình như kiếm, ít nhiều cũng sẽ bị lời gọi ôn nhu này mà dừng bước.

Hắc y nam tử nghiêng người đứng, không quay đầu lại.

Thanh âm của thiếu nữ bên trong mã xa lại vọng ra: “Tiểu tỷ hộ chủ nóng vội, ngôn từ nhiều điểm đắc tội, xin Phong công tử có thể thông cảm cho. Thiếp thân cũng không khó xử Phong công tử, chính là lúc trước...một tháng trước, Phong công tử ở “Phiêu vũ luận kiếm” đã đoạt quán, thắng được “Phiêu vũ kiếm” đồng thời cũng...thắng được thiếp thân. Thiếp thân giống như lễ vật, tất cả đã thuộc về Phong công tử. Nhưng công tử vì sao chỉ lấy kiếm mà...không quan tâm đến thiếp thân?”

Âm thanh tinh tế dịu dàng uyển chuyển khiến người khác liên tưởng đến nhạc khúc đàn tranh. Phong Lãnh Tà tâm cứng như sắt, lãnh khốc vô tình kia cũng chỉ là phạm phu tục tử mà thôi, há sẽ mềm lòng?

Hắn hừ lạnh một tiếng, nâng áo choàng, xoay người muốn đi.

“...Phong công tử...” Thiếu nữ sầu lo.

“Phong Lãnh Tà! Người thật không biết tốt xấu!” Bạch y thiếu nữ ngồi trên lưng ngựa kia thấy chính chủ nhân mình đã mở lời nhưng vô pháp làm rung động Phong Lãnh Tà, ả tức giận đến tái mặt: “Tiểu thư chúng ta có điểm gì không tốt, người vì sao không để ý đến? Giang hồ đồn đại, người mặc dù từng lấy thê, nhưng chính thất cũng đã chết từ hơn chục năm trước, người cùng tiểu thư nhà ta nên tình phu thê, sợ rằng là người trèo cao đấy!”

Phong Lãnh Tà nháy mắt xoay người, mái tóc đen lất phất như có sinh mạng vụt qua, lời nói của thiếu nữ sớm đã chạm đến điều cấm kị của hắn, nhưng ả lại không biết sống chết, còn làm ầm ĩ lên: “Phong Lãnh Tà người lãnh khốc vô tình, cho dù có nữ tử ưu ái, cũng sớm bị sự vô tình của người làm tổn thương, hiện giờ trong lòng Tiểu thư nhà ta ngưỡng mộ người, đó là phúc của người, người đừng có mà mắt cao hơn đỉnh...”

Một đạo kiếm khí xé không lao đến, bạch y thiếu nữ đột nhiên cầm miệng, thân thể cứng ngắc, mặt trắng bệch. Gió lạnh xẹt qua, một lọn tóc đen nhánh rơi xuống — thiếu nữ trừng mắt mở to nhìn hai lọn tóc mai rơi xuống dưới đất.

Y phục Phong Lãnh Tà lay động, tóc động, riêng thân bất động.

Không ai có thể nhìn thấy, lọn tóc của thiếu nữ kia làm thế nào mà có thể đứt lìa ra được!

Một tay hắn chấp phía sau, một tay lưng chừng phía trước bụng, ống tay áo dài che đi bàn tay của hắn, không ai nhìn ra trong tay hắn có hay không có kiếm, nhưng kiếm khí vừa mới chọt lóe kia, ngay lập tức khiến mọi người cứng lại, chưa kịp phản ứng, tóc thiếu nữ kia đã bị cắt đứt!

Chuyện cắt tóc là nhỏ, nhưng nếu là huyết phong hầu, như vậy, bạch y thiếu nữ đã sớm trở thành một cái xác rồi!

Thiếu nữ biết rõ chuyện này, bởi vậy sợ hãi đến mức bộ dáng kiêu ngạo đều tan biến hết. Đôi mắt tròn tròn nhìn nam nhân hàn khí buốt người đứng ở cửa kia!

Hắn...hắn không ngờ đã đến cảnh giới kiếm khí hợp nhất?! Kiếm Thánh chân chính, không cần sử dụng kiếm, cũng thể thể giết người trong vô hình, kiếm khí tràn ngập toàn thân, thu phát như thường!

Hắn vô tình, không phải một ngày mà thành!

Hắn lãnh khốc, có thể thấy được thành hình!

Hắn, Phong Lãnh Tà, dường như là một lãnh kiếm được rèn từ khối sắt lạnh lẽo nghìn năm, lộ rõ tài năng,

hàn quang chợt hiện, lại thị huyết vô tình!

Gương mặt tuần mỹ như khắc băng, lãnh ngạnh mà tao nhã, ánh mặt trời chiếu lên mặt hắc, phản chiếu những nét hàn quang.

“Ngự phong sơn trang, há là — nơi loại người như người giường oai?”

Dứt lời, bốn thanh niên đằng sau hắc phi thân tiến lên, xếp thành chữ nhất, rút ra trường kiếm ba thước bốn màu tử, thanh, lam, hồng, động tác đồng loạt vung lên, khiến cho đám người bạch y thiếu nữ lùi về phía sau.

Hai tay chết lặng kéo dây cương, bạch y thiếu nữ kinh hồn. Người bên trong mã xa lặng yên không tiếng động, các thiếu nữ hai bên xe mặt như màu đất.

Trong chốc lát, mùi chết chóc âm ỉ từ trong địa ngục bốc lên, bao phủ xung quanh mấy thiếu nữ!

Hắc y nam tử phía sau bốn thanh niên, nở nụ cười thị huyết mà tàn nhẫn, như ma vương bước đến từ địa ngục, âm trầm đáng sợ nhìn vào tất cả bọn họ.

Phong Lãnh Tà — đúng là một nhân vật đáng sợ như thế!

Các thiếu nữ trong lòng hoảng sợ!

Các nàng lại không biết trời cao đất dày đuổi theo ma vương vô tình bề ngoài tuần mỹ này?!

Cánh cửa địa ngục mở ra cho các nàng, các nàng hối hận không kịp!

Là sinh? Là tử?

Chỉ cần nam nhân ra lệnh một tiếng, các nàng lập tức sẽ đi tiếp kiến tử thần!

Vốn là xuân phong ấm áp, không biết từ khi nào lại thành se lạnh, ẩm đạm, lượn quanh xuân sam mỏng, khiến người khác sởn gai ốc.

Nam nhân khẽ nhếch đôi môi trắng bệch như băng, kiếm của tử thần kia sắp vung xuống thì một thanh âm hồ gầm kinh thiên động địa từ trong sơn trang vọng ra, phá tan tử vong khí đang ngưng kết lại.

Mọi người bỗng nhiên chấn động, từ trong vực chết giật mình bừng tỉnh. Tiếng hồ gầm lại vang lên, đồng thời mọi người chỉ cảm thấy một đạo bạch quang vụt qua, trong không khí thoang thoảng một mùi hương

hoa thấm vào lòng người, một hồi lóa mắt, chúng nhân gian đều bị tiên đồng kỵ hổ từ trên trời giáng xuống kia mê hoặc.

Phong Lãnh Tà nghiêng người lùi lại, chỉ thấy một bạch hổ cao lớn uy phong lẫm liệt từ bên trong đại môn đi ra, mà trên lưng nó, một bạch y thiếu niên khoảng mười lăm tuổi ngồi vững vàng? Mái tóc dài tung bay, y phục vân lụa phấp phới theo gió, đi chân trần ngồi trên người bạch hổ mang theo nhiên khí tinh khiết, giáng xuống nhân gian.

Minh mâu trong suốt như bảo thạch khe động, ánh sáng lấp lánh vô ngần lóe ra, dung mạo phiên nhiên chưa hiểu rõ nhân gian khói lửa kia khiến phàm phu tục tử chùn bước.

Bạch hổ công tiên đồng dừng lại, đứng bên cạnh Phong Lãnh Tà đồng thời trong cửa lại vụt ra một bạch hổ cao lớn như thế, ngậm một đôi hài lụa tinh xảo, tới gần Phong Lãnh Tà, thả hài xuống mặt đất.

Người kỵ hổ hai má ửng đỏ, như dải màu phía chân trời, đôi mắt sống động mang theo một chút ao ước sâu thẳm, ngẩng đầu nhìn nam nhân ngạo nghễ sừng sững kia.

Trong đôi mắt băng lãnh của nam nhân tựa hồ kết lại một tình tự nào đó, như một tia nắng ấm áp xuất hiện trong những ngày đông, bất khả tư nghị nhìn thẳng vào đôi mắt đen thuần khiết lẫn chờ mong kia.

Hai đôi mắt đối diện nhau, vô thanh thắng hữu thanh, tình cảm lâu dài như giang hà tựa hồ có thể truyền đến đối phương.

Người trên lưng hổ hai má ngày càng nóng, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của nam nhân, ngượng ngùng hạ tầm mắt xuống.

Nam nhân chậm rãi loan hạ (khom) thắt lưng, cầm giày lụa ngồi xổm trên mặt đất, bàn tay khoan hậu nhẹ nhàng đỡ lấy bàn chân trần của thiếu niên, lấy tay phủi lòng bàn chân dính bụi bặm, động tác thuần thực giúp thiếu niên đi giày.

Hành động của hắn, sự ngượng ngùng của thiếu niên trên lưng hổ, khiến các thiếu nữ đang cực kì sợ hãi bừng tỉnh trong cơn mộng ảo.

Người trên lưng hổ là nam hay nữ không thể nào phân biệt, nhưng dung mạo phiên nhiên bất phàm khiến các nàng tự thán bản thân mình không bằng kịp! Kia...kia thể nào lại là một phàm nhân? Khí chất thuần khiết không vậy bần kia, dung mạo thanh tú như tiên đồng cung nguyệt, rõ ràng là thần tiên trên trời!

Nhưng, lãnh khốc vô tình như Phong Lãnh Tà lại quỳ gối trên đất, tao nhâ không mất ngạo khí, ôm nhu sẵn sóc thiếu niên đi giày?

Không thể tin!

Các nàng không thể tin, nam nhân lãnh khốc vừa mới bức các nàng vào chỗ chết, giờ phút này lại như tình lang, giúp một thiếu niên trẻ con đi hải?

Phong vân khó lường, thiên biến vạn hóa, xuất nhân ý biểu! *

Đến tột cùng thiếu niên trên lưng hổ kia là thần thánh phương nào lại có thể khuất phục được Phong Lãnh Tà lãnh ngạo băng sương?

Bốn người Phong, Hỏa, Lôi, Điện cầm kiếm thu sát khí về, trên gương mặt đậm mạc lộ vẻ kinh ngạc.

Thiếu chủ nhân....như thế lại kỳ hổ xuất hiện?

Thiếu chủ nhân nửa năm không thấy càng ngày càng thanh tú! Gương mặt tương tự chủ nhân nhưng thêm phần nhu hòa, trẻ con cùng...ngượng ngùng.

Sau khi giúp Phong Trần Nhi đi hải xong, Phong Lãnh Tà chậm rãi đứng dậy, khoanh tay lại, lạnh nhạt hỏi: “Vì sao ra ngoài?”

Phong Trần Nhi nhảy xuống từ trên người đại miêu, xiêm y trên người nam nữ khó phân biệt lất phất theo chiều gió, thanh âm êm tai như nước suối trong vắt qua khe núi mang theo một chút vui sướng. “Ta...ta muốn ghé thăm người trở về.”

Phong Lãnh Tà nhếch nhếch khóe miệng, tựa tiểu phi tiểu, nhưng vẻ mặt lạnh băng như trước. Hắn vươn tay, kéo thân mình nhỏ gầy của Phong Trần Nhi ôm vào lòng, Phong Trần Nhi cả kinh, ngẩng đầu, nghi hoặc. Áo choàng Phong Lãnh Tà giương lên, đem hắn giấu trong lòng, che đi ánh mắt dò xét của thể nhân. Hờ hững liếc qua mấy thiếu nữ đứng đối diện cửa, ôm người trong ngực, tuyệt nhiên nhập môn.

Hai bạch hổ thấy chủ nhân vào nhà, liền gấp dài, lười biếng theo sát phía sau.

Bốn thanh niên đứng chắn trước mặt các thiếu nữ, sắp kiếm vào vỏ, không nhìn sắc mặt trắng bệch của các nàng, đi theo chủ tử nhẹ nhàng vào nhà.

Cánh cửa gỗ lim to lớn ngăn cách bụi bặm thế gian.

Bụi đất theo gió lạnh cuộn cuộn nổi lên, làm trống ngực đập thành thịch của các thiếu nữ thêm vô ngần thê lương.

Trong lồng ngực ấm áp của phụ thân, Phong Trần Nhi không kiềm chế được trái tim cuồng loạn, cúi đầu

xuống, nhìn chăm chăm vào các ngón tay đan lại với nhau.

Đại miêu cùng tiểu miêu bị bốn hộ vệ đưa đi, Phong Lãnh Tà ôm nó thẳng đến “Ngưng nguyệt trì”. Dọc theo đường đi, người hầu thấy, ai cũng hành lễ, nhưng khi nhìn đến thiếu niên trong ngực hắn đều sững sốt, ngay lập tức cúi đầu mỉm cười.

Phong Trần Nhi im lặng lạ thường, khi rẽ qua một hành lang gấp khúc thấy Bạch Sương, Bạch Sương vừa thấy trang chủ đậm mặc lập tức hiểu được hắn đi nơi nào. Cúi mình, đi theo phụ tử họ.

Đi vào “Ngưng nguyệt trì” Phong Lãnh Tà buông Phong Trần Nhi xuống. Hai chân chạm đất Phong Trần Nhi nhìn chăm chăm xuống mặt đất.

“Ngẩng đầu” Phong Lãnh Tà nói.

Nó đỏ ửng hai má, từ từ ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của phụ thân. Phong Lãnh Tà vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve lọn tóc của nó.

Bạch Sương ngó nhìn không khí quái dị lưu chuyển giữa hai người họ, im lặng không quấy rầy, lặng lẽ mở ngăn tủ, thu xếp y phục thường ngày hai người họ muốn thay.

Phong Lãnh Tà lấy từ giữa mái tóc đen của Phong Trần Nhi ra một vụn cỏ, Phong Trần Nhi “A” lên một tiếng, đây là do chiều nó nằm trên bãi cỏ dính lại. Vội vàng để ý đến đầu tóc, không biết còn có nữa hay không. Phong Lãnh Tà xoay người, vén sa liêm lên, trên vào nội gian, bắt đầu cởi áo tháo thắt lưng.

Phong Trần Nhi xem xét đầu tóc xong, bắt đầu tìm trên người có vụn cỏ hay không. Bạch Sương hé miệng cười. “Thiếu chủ nhân, hay là người tắm rửa luôn đi.”

Phong Trần Nhi gãi gãi đầu. Quả thực là buổi chiều nó lăn trên bãi cỏ làm bẩn hết cả người.

Lục trắng mờ lung, mơ hồ có thể thấy được trong nội gian Phong Lãnh Tà đã xích lõa đi vào trong “Ngưng nguyệt trì”.

Phong Trần Nhi nắm chặt cổ áo, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần lại càng đỏ hơn. Đã hơn nửa năm chưa cùng phụ thân cùng tắm, không biết vì sao lần này nhìn thấy phụ thân, lòng dạ nó rối bời không hiểu nổi.

“Hi hi” Bạch Sương ở bên cạnh cười. Ngốc chủ tử, cùng phụ thân mình tắm thì có gì mà phải thẹn thùng?

Phong Trần Nhi ảo não liếc mắt trừng nàng, nàng hướng nội gian chớp chớp mắt mấy cái, ngón tay chỉ chỉ vào đó, Phong Trần Nhi dễ thương lắc lắc đầu, thoát khỏi ánh mắt trên ghẹo của Bạch Sương, tiến vào nội gian.

Thở phả một hơi, nó giương mắt nhìn phía trước, giật mình.

Trong “Ngưng nguyệt trì” tạo từ tự nhiên, một mỹ nam tử xích lô đứng sừng sững trong đó, mái tóc đen sáng bóng mềm mại ướt nhẹp, cùng nước ao tạo thành một thể thống nhất, hắn đứng nghiêng người, nửa thân trên trắng bóc trần trụi trong không khí, vô số những giọt nước nhỏ bám trên người hắn, lóe ra ánh sáng rực rỡ lóng lánh.

Hắn ngẩng đầu mắt nhắm nghiền, tựa hồ đang hấp thụ linh khí trong trời đất.

Phong Trần Nhi ghì lên trái tim như đang muốn nhảy ra ngoài, đôi mắt mê hoặc chăm chú nhìn mỹ nam tử trong ao như tuyệt tác của tạo hóa.

Nam nhân như có linh cảm, cúi đầu mở mắt ra, trong mâu tử như sao ẩn chứa tình tự không người nào có thể nhận ra.

Dưới ánh mắt của nam nhân, Phong Trần Nhi hai tay run rẩy, đem y phục và vật dụng thông thường từng thứ một cởi ra.

Khi hoàn toàn xích lô, nó chậm rãi đi về phía nam nhân trong ao.

Thiếu niên ngượng ngùng bước vào trong nước, cơ thể run rẩy không thôi.

Thân thể đã cao lên rõ rệt, sẽ không ngập đầu trong ao nữa.

Cúi đầu, không có nhìn nam nhân, nó vươn tay làm ướt tóc, khẽ thở dài một hơi.

Tiếng rước róc rách, tiếng bọt nước nổi lên, nó ngẩng đầu, nam nhân đã đứng gần phía trước người nó, chỉ cần nó tiến về phía trước một tấc, có thể kề sát trong ngực nam nhân.

Hơi thở té trường, va chạm ầm ập vào lồng ngực nam nhân.

Phong Lãnh Tà vươn tay, nhẹ nhàng ôm lấy nó, hai cơ thể trần trụi cùng dán vào nhau trong nước. Da thịt thân cận khiến Phong Trần Nhi tâm viên ý mã, hô hấp rối loạn.

Tay nam nhân lướt trên tấm lưng trơn nhẵn của nó, nó khẽ rên một tiếng: “...Phụ thân...”

Bàn tay trên lưng ngừng lại một chút, hai tay Phong Lãnh Tà bắt chợt siết chặt, kéo hắn khóa chặt lại trong lòng ngực. Nó khẽ kêu đau một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn hé mở, ngẩng đầu chăm chú nhìn phụ thân, đôi mắt sáng ngời lóe lên khó hiểu.

Phụ thân tựa hồ không có cảm nhận được đau đớn của nó, vẫn ôm lấy nó như thế, cúi đầu, chạm trán vào trán nó, thân thiết không gì sánh được, có thể nghe rõ được tiếng hít thở của đối phương.

Phong Lãnh Tà khẽ giật giật khóe miệng, buông lơ một bàn tay, ngón tay tiến đến bên môi nó, đầu ngón tay khẽ miết lên đôi môi đỏ hồng.

Một chút sợ hãi nhộn nhạo trong lòng, thở gấp, lệ trong mắt Phong Trần Nhi trào ra, nó không rõ vì sao phụ thân lại làm vậy, nhưng nó đã vô pháp chống đỡ được.

Ngón tay ngừng lại, trong trầm tĩnh trộn lẫn một chút hàn ý, bàn tay ôm chặt thiếu niên lỏng ra, Phong Trần Nhi chậm rãi thở, ly khai ngực hắn, tập tễnh vài bước trong nước, tựa sát vào bên cạnh ao, yếu ớt hít thở, đợi cho hô hấp trở lại bình thường, nó thắm cắn môi.

Thân thể thư giãn, vô cùng mệt mỏi, cơn buồn ngủ đột nhiên bay đến.

Hài tử dụi dụi mắt, nghĩ muốn tỉnh táo lại, nhưng cơn buồn ngủ ập đến rất nhanh, nó ngăn không được, cuối cùng nhoài vào bên cạnh ao mơ mơ màng màng ngủ.

Trong mắt Phong Lãnh Tà hiện lên một tia kinh ngạc, nhìn chằm chằm vào gương mặt ôn nhu ngủ say của thiếu niên, một lúc lâu sau hắn tiến đến, mở vòng tay, đỡ lấy hai bên hông thiếu niên, ôm lấy thân hình gầy yếu của nó vào trong lòng ngực, cúi đầu, chăm chú nhìn, trong mắt dần dần ngưng tụ lại một lớp nhân tử.

Thiếu niên bất an nhú đôi lông mày thanh tú, khẽ thở nhẹ, mím mím môi.

Mắt Phong Lãnh Tà lại càng tối sẫm, lặng im như thế, hắn chậm rãi cúi đầu...

Một cơn gió xẹt qua, Bạch Sương rung mình, nguyên bản nàng đang ngủ gật liền thanh tỉnh vài phần, để ý đến động y phục, nàng bỗng nhiên quên lấy tất cho chủ tử, liền vội vàng đứng dậy lục ngăn tủ, quá vội vàng làm một kiện y phục đánh rơi trên mặt đất, nàng cúi xuống nhặt, bỗng nhiên, gió thổi hé mở một góc sa liêm trắng, trong lúc vô tình nàng thoáng nhìn, lại trông thấy một cảnh xúc mục kinh tâm* bên trong —

Thiếu niên yếu ớt ghé người vào bên cạnh áo, ngủ say, nam nhân ôm lấy thiếu niên đó, chậm rãi cúi đầu, gương mặt xưa nay lạnh lùng xuất hiện một mặt ôn nhu hiếm thấy, môi của hắn nhẹ nhàng phủ lên trên đôi môi hé mở của thiếu niên — như hôn trên bảo...

Lụa trắng phiêu theo chiều gió, giấu đi tất cả.

Bạch Sương ngây dại cảm y phục trên mặt đất, đầu ngón tay trở nên trắng bệch, thân thể như ở trong hầm băng.

Xuất nhân ý biểu : ý người khó đoán.

Tâm viên ý mã: *Tâm:* lương tâm, chơn linh, linh hồn. *Viên:* con khỉ, con vượn. *Mã:* ngựa.

Tâm viên ý mã là cái tâm như con khỉ, cái ý như con ngựa.

Tâm viên là cái Tâm như con khỉ, ý nói cái Tâm lúc nào cũng nhảy nhót như con khỉ, hết tưởng việc này lại tưởng việc khác, không lúc nào lặng yên. Do đó, người tu cần phải định cái Tâm, kèm giữ không cho dao động, tư tưởng không không.

Ý mã là cái ý nghĩ như con ngựa, lúc nào cũng muốn chạy đi, chạy theo ngoại cảnh, không chịu đứng yên.

Xúc mục kinh tâm: nhìn thấy khiến kinh động, giật mình.

5. Chương 5

“Tôn Tử viết: Phàm dụng binh chi pháp, làm cho cả nước địch khuất phục trọn vẹn là thượng sách, đánh nó là kém hơn. Làm cho toàn quân địch chịu khuất phục là thượng sách, đánh nó là kém hơn. Làm nguyên lữ quân địch khuất phục là thượng sách, đánh nó là kém hơn. Làm nguyên một tốt địch khuất phục là thượng sách, đánh nó là kém hơn...Cho nên có thể nói: Biết địch biết ta, trăm trận không bại, biết ta mà không biết địch trận thắng trận bại, không biết địch không biết ta, trận nào cũng bại...”

Trong thư phòng, Đường phu tử trừng mắt nhìn thiếu niên đang du thần trước mặt.

Y đem ‘Mưu công thiên’ trong ‘Binh pháp Tôn Tử’ đọc chậm từ đầu đến cuối một lần, đang muốn giảng giải cho học trò của y, Thiếu chủ “Ngự phong sơn trang” lần đầu tiên lại ngắt người chờ ra?

Thiếu niên kia ngẩng đầu, mơ màng nhìn chăm chăm vào lục thụ ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng cau mày, không biết đang phiền não chuyện gì.

Đây là một cảnh rất hiếm gặp nha!

Đường Dật buông thư, thở dài. Thiếu chủ cùng y tập văn học tự cũng đã năm năm rồi, tuy rằng thời gian học tập mỗi ngày chỉ có một hai canh giờ, nhưng mỗi lần Thiếu chủ đều chuyên tâm, tập trung tinh thần hết mức, nhưng mà, người hôm nay lại thất thần. Vì chuyện gì mà Thiếu chủ sinh buồn bực?

Khẽ ho nhẹ, cuối cùng cũng khiến thiếu niên thất thần kia chú ý. Phong Trần Nhi quay đầu, nhìn thẳng ánh mắt tham cứu của phu tử, lúc này mới nhớ ra mình đang đi học, vội buông bàn tay trên trán, ngồi lại

ng nghiêm chỉnh, vẻ mặt xin lỗi.

Đường Dật mỉm cười, hỏi: “Thiếu chủ có chuyện gì phiền lòng sao?”

Phong Trần Nhi cả kinh. “Phu tử vì sao lại hỏi như thế?”

Đường Dật lắc đầu. “Ta xem Thiếu chủ mi tâm khẩn túc, tựa hồ như có tâm sự gì.”

Phong Trần Nhi sửng sốt, Đường phu tử ôn hòa cười, nó thở dài nói: “Phu tử, học trò...Mấy ngày gần đây có chút nghi hoặc, suy tư hồi lâu vẫn không nghĩ ra.”

“Nga?” Đường Dật ngồi xuống, rót chén trà. “Thiếu chủ không ngại thì nói ra, có lẽ ta sẽ giúp Thiếu chủ giải đáp. Dù sao, người vi sư cũng là truyền đạo thụ nghiệp giải đáp nghi hoặc.”

Phong Trần Nhi trầm mặc một lát, lúc sau nó nói: “Học trò...Mấy ngày gần đây chỉ sợ là có bệnh.”

“Di?”

Hai tay vô thức đặt trên ngực, nó thở một hơi. “Không biết vì sao...ta nhìn thấy...phụ thân, tim sẽ cuồng loạn khó hiểu.”

Đường Dật nhấp một ngụm trà trong miệng, thiếu chút nữa thì phun ra, thấy gương mặt ngây thơ của Phong Trần Nhi xưa nay luôn vô ưu vô lự giờ thoáng phủ một vẻ buồn rầu, y thầm ngạc nhiên.

Phong Trần Nhi ngại ngừng cười. Thấy sắc mặt phu tử cổ quái, nó mặc dù không biết những lời nói của mình khiến đối phương kinh hãi, vẫn tiếp tục đem nghi vấn trong lòng nói ra: “Nửa năm không thấy hắc, ta...ta vô cùng tưởng niệm, hôm trước, hắc trở về, lòng ta vội vàng chạy đến, chỉ để sớm được nhìn thấy hắc. Ta không biết nên hình dung thế nào niềm vui sướng khi nhìn thấy hắc, trong tâm vừa khó chịu, lại vừa ngọt ngào...”

Nó cắn cắn môi, nhớ lại ngày hôm trước ở “Ngưng nguyệt trì”, phụ thân đối với nó vô cùng thân thiết, hai má hồng tựa anh đào, tim đập như sấm, đôi mắt mơ hồ. “Vì sao? Những cử chỉ vô cùng thân thiết của phụ thân, ta...ta muốn trốn tránh những cũng lại tham luyến?”

Ngày ấy vô thức ngủ đi, lúc tỉnh lại, nó không ngờ đã tắm rửa xong, mặc áo trong, nằm ở trên giường.

Mặc dù ngỡ vực, nhưng nó biết, nó xác định phụ thân đã giúp nó tắm sạch thân thể, mặc quần áo, ôm đến bên giường.

Đôi mi thanh tú nhú lại, nó nhìn ra cửa sổ, thì thầm. “Vì sao? Hắc...Hắc là phụ thân Trần Nhi mà.”

Đường Dật cảm thấy mồ hôi sau lưng, thiếu niên toàn thân toát lên một vẻ mỹ lệ, y kinh hải, khẽ run.

Khẽ thở dài, thiếu niên hồi phục lại tinh thần, dùng ánh mắt đơn thuần không lẫn dù chỉ một tia tạp chất hỏi phụ tử. “Ta...có phải bị bệnh không?”

Đường Dật sắc mặt tái nhợt, phút chốc quay đầu, nhìn về phía cửa sổ mở rộng kia.

Không biết từ lúc nào, Một thân ảnh lạnh lùng cao ngạo, vô thanh vô tức đứng bên cửa sổ, gió lướt qua, phát bay y phục cùng tóc hấn.

Phong Trần Nhi kinh ngạc nhìn gương mặt tuấn mỹ nhưng hờ hững của hấn, một tia cảm tình cuộn trong tâm trí, tim lại bắt đầu không an phận, liếm đôi môi khô khốc, nó khàn khàn gọi: “...Phụ thân...”

Trắng sáng như sương, gió mát như nước, đêm, tĩnh mịch.

Ngon đèn dầu lơ mờ trong phòng, huân hương tỏa ra khiến đầu óc thư thái, trên thảm Ba Tư, hai bạch hổ to lớn an nhàn nằm úp sấp mơ màng ngủ, cái đuôi to khỏe thỉnh thoảng phát phát. Cách đó không xa, trên một chiếc giường trang nhã được chế tạo tinh xảo, một thiếu niên mỹ lệ đang nằm nghiêng người ở đó.

Trong tay thiếu niên cầm một cuốn sách bìa trắng, trên mặt bìa có thể mơ hồ nhìn được bốn chữ “Bình pháp Tôn Tử”, thiếu niên hết sức chăm chú đọc kỹ, gió đêm qua khe cửa sổ nhỏ hẹp luồn vào, lay động ngọn đèn trên đế.

Cánh cửa khẽ mở “Y nha”, một thiếu nữ thanh xuân đi vào.

Thiếu nữ vừa thấy tiểu chủ nhân mặc một chiếc áo mỏng nằm trên giường, không khỏi nhú mày, nhanh chóng đóng cửa, đi đến trước cửa sổ, đóng lại thật chặt. Buông rèm xuống, xoay người vào nội thất, ôm một tấm chăn lông, sẵn sàng choàng lên người thiếu niên.

“Hảo chủ tử, đêm đã khuya, người nên xem ít thư đi.” Nàng khuyên.

Lật một trang sách, Phong Trần Nhi dụi dụi mắt, cười với thiếu nữ. “Ban ngày đi học, ta thất thần, phụ tử dạy hoàn toàn không biết gì hết, hiện giờ thật không dễ dàng gì tĩnh tâm lại, muốn ôn tập một chút.”

Bạch Sương khêu ngọn đèn, khiến căn phòng sáng hơn. Cúi đầu nhìn dung mạo xinh đẹp của Phong Trần Nhi, hơi ngẩn người.

Đem ‘Mưu công thiên’ trong ‘Bình pháp Tôn Tử’ ngẫm nghĩ nhiều lần, Phong Trần Nhi không ngừng nỉ

non mấy câu cuối trang. “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng; biết ta mà không biết người trăm thắng trăm bại; không biết người không biết ta trận nào cũng bại.”

Nó xuất thần, Bạch Sương cũng xuất thần.

Thanh âm than nhẹ như tiếng đàn thực sự rất dễ nghe, Bạch Sương không tự chủ được bị hấp hồn, đôi mắt đẹp dõi theo đôi môi đỏ mọng mấy mấy.

Trong đầu dần dần hiện lên cảnh cấm kị kia.

“Biết người biết ta? Ai, ta lại không biết người, cũng không biết mình...” Phong Trần Nhi buông thư. Đôi mi thanh tú cau lại, đảo mắt nhìn hai bạch hổ thư thái ngủ, nó hăm mộ nói: “Đại miêu, tiểu miêu thực hạnh phúc, tựa hồ không có phiền não gì.”

Bạch Sương run lên, hạ tay che giấu thất thố của mình, cúi đầu hỏi: “Thiếu chủ...có chuyện gì phiền não sao?”

Phong Trần Nhi ngồi thẳng dậy, chống cằm, khẽ thở dài: “Ban ngày, ta có nói với phu tử mấy vấn đề, nhưng phu tử không giải đáp được. Phu tử không thể cho ta đáp án, ta nên đi hỏi ai đây?”

“Đi? Đường phu tử học phú năm xe, cũng có lúc khó xử sao?” Bạch Sương khó hiểu. Đường phu tử là tài tử có tiếng trong sơn trang, mười tám tuổi đỗ Trạng Nguyên, thăng quan đến thượng thư, sau không biết vì sao lại từ quan hồi hương. Y tài trí hơn người lại bị Thiếu chủ làm khó? Bất quá, Thiếu chủ thiên tư thông minh, có thể suy một ra ba, chắc là...

Phong Trần Nhi lắc đầu “Chuyện ta hỏi với việc học không có liên quan đến nhau.”

“Nga?”

Nhú nhú mày, Phong Trần Nhi đi xuống giường, thong thả đi lại trên tấm thảm mềm mại vài bước, tất cả toát lên vẻ ưu lự, sầu não.

Bạch Sương kinh ngạc, khó hiểu nhìn Thiếu chủ.

Một chút nhăn mày, một lát cúi mắt, lại hơi nghiêng đầu, thở dài, lại vừa suy tư, tất cả đều cho thấy lòng người đang ngổn ngang trăm mối. Vì chuyện gì? Thiếu chủ của nàng, hai ngày trước, vẫn là một thiếu niên vô ưu vô lự. Từ sau khi Trang chủ trở về, người...người thế nào lại vương ưu sầu? Một người xinh đẹp như thế mà cuộn sầu vân chung quy sẽ khiến tim kẻ khác thương yêu!

Vì sao?

Phong Trần Nhi không ngừng hỏi chính mình.

Ban ngày, nó hướng phu tử bộc bạch tâm tình, phu tử trái với vẻ ung dung thường ngày, biểu lộ ra vẻ kinh hoàng, nếu nó không nhìn lầm, sắc mặt của phu tử càng tái xanh cơ!

Nó hỏi một vấn đề rất kì quái sao?

Khi đó phụ thân lại xuất hiện, thật sự làm nó và phu tử vô cùng kinh hãi, nhưng trong chốc lát, phụ thân không nói một lời liền bỏ đi.

Nó thở phào một hơi, là vì không bị ánh mắt nhìn chăm chú của phụ thân mà hoảng hốt.

Phu tử cũng nhẹ nhàng thở phào, nhưng, y như thế là vì nguyên nhân nào?

“Không biết...hắn có trả lời ta không?” Trong đầu hiện lên gương mặt băng lãnh như sương.

Bạch Sương chấn động, nàng tiến đến, nhẹ giọng: “Thiếu chủ, đêm đã khuya, nên nghỉ thôi.”

Phong Trần Nhi tựa hồ không nghe thấy lời nói của nàng, vẻ mặt chăm chú, hạ quyết tâm, hai tay siết chặt, vội vàng tiến vào trong nội thất, khoác áo choàng, lại vội vã đi ra, hướng về phía cửa.

Bạch Sương vội đuổi theo nó hỏi: “Thiếu chủ, người muốn đi đâu?”

Phong Trần Nhi cười cười, tựa hồ đã sáng tỏ thông suốt. “Ta đi tìm phụ thân.”

Hai tay Bạch Sương nắm chặt lấy y bào của nó, nuốt nuốt nước miếng, nàng nói: “Đêm đã khuya, Thiếu chủ...không nên quấy rầy Trang chủ chứ?”

“Chính là ta nếu không hỏi cho rõ ràng thì khó có thể đi ngủ được!” Nó xưa nay chưa có gì phiền não, mỗi ngày trải qua đều thập phần nhàn nhã, nhưng có một nghi vấn thì cuộc sống bình nhật sẽ khó ổn định.

“Nhưng...nhưng trang chủ hắn...” Bạch Sương ấp úng, không biết phải mở miệng như thế nào.

“Di?” Thiếu niên hoang mang nghiêng nghiêng đầu, đôi mắt sáng rực thuần khiết không chút vấn đục.

Bạch Sương nuốt nuốt nước miếng, nhẹ tròng mắt. “Dù sao...Nô tỳ tuyệt đối sẽ không cho Thiếu chủ xuất môn. Đã trẻ thế này, người nếu không đi ngủ, sáng mai sẽ không có tinh thần mất.”

“Sương tỷ tỷ...”

“Không được! Không được! Tuyệt đối không được!” Bạch Sương kiên quyết lắc đầu. Trang chủ hấn...Hấn đối với Thiếu chủ...

Nàng vẻ mặt cố chấp, Phong Trần Nhi bắt đắc dĩ thở dài. “Được rồi tỷ tỷ, người buông tay đi, ta không đi cũng được.”

“Thật sao?” Bạch Sương không tin.

Phong Trần Nhi đành phải thu bàn tay đang giữ trên cánh cửa về, xoay người đi đến chỗ đại miêu cùng tiểu miêu, Bạch Sương lúc này mới buông y phục nó ra.

Ngồi xuống bên người đại miêu, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của nó, đại miêu lập tức tỉnh lại, mắt hổ mở to, khó hiểu nhìn về phía chủ nhân.

Phong Trần Nhi ghé vào bên người nó thì thảo vài câu, đôi tai đại miêu dựng thẳng, gầm nhẹ vài tiếng.

Bạch Sương đứng một bên thấy không hiểu, liền tiến đến bảo: “Thiếu chủ, người ngày mai lại cùng đại miêu nhi gia chơi đùa đi, hiện giờ đã muộn rồi.”

“Ân, được, giờ ta đi ngủ.” Đứng lên, đuổi thất lưng mỗi mỗi, nó buồn ngủ hướng vào nội thất.

Bạch Sương nghi hoặc, ngồi xuống vuốt vuốt đại miêu.

Đại miêu tựa hồ rất hưởng thụ vuốt ve của nàng, cơ thể rung lên, Bạch Sương yêu mến lắc đầu, đang muốn đứng dậy thì bỗng nhiên đại miêu nhào tới, ấn nàng ngã xuống, nàng sợ hãi kêu lên một tiếng đồng thời Phong Trần Nhi chạy ra khỏi nội thất.

Bị đại miêu đè trên mặt đất không thể động dậy, Bạch Sương kinh hoàng lúng túng. “Ai nha, đại miêu nhi gia lại nghịch ngợm, chủ nhân tốt, mau bảo nó thả nô tỷ ra.”

Phong Trần Nhi cười tựa xuân phong, thần thái phấn khởi.

“Sương tỷ tỷ, người giờ bồi đại miêu nhi ngoạn một chút đi. Ta đi tìm phụ thân...”

“Ai?” Bạch Sương quá sợ hãi. Thiếu chủ nhân này...người...người thế nào lại đáng giận như thế!

Nhìn thấy vẻ mặt hờn giận của Bạch Sương, Phong Trần Nhi hơi áy náy. “Sương tỷ tỷ, không cần lo lắng,

Trần Nhi sẽ nhanh chóng về phòng.”

Mở cửa, trước khi nó bước ra không quên dặn dò đại miêu. “Không được khi dễ Sương tỷ tỷ nga!”

Đại miêu hưng phấn rống lên một tiếng, nó lúc này mới an tâm xuất môn.

Bạch Sương bị chế ngự đỡ khóc đỡ cười. Hảo chủ tử của nàng, chỉ sợ...thông minh quá sẽ thành ra hại chính mình!

“Đại miêu nhi gia...” Nàng cầu xin. “Xin thương xót, ngài tha cho nô tỳ đi!”

Đại miêu thè lưỡi, liếm trên mặt nàng một cái, sắc mặt nàng liền biến đổi, tức khắc, nước miếng trên gương mặt, khóc không ra nước mắt nha!

Tiểu miêu nằm sấp ở một bên đôi mắt mở to, liền nhắm lại, sự bất quan kỹ. (*)

Phòng của phụ thân với phòng nó rất gần, bọn họ ở trong cùng một viện lạc, cửa phòng đối nhau, chỉ là hai phòng cách nhau một tràng tử, đi khoảng hai ba trăm bước là đến cửa phòng của phụ thân.

Đứng ở ngoài cửa, Phong Trần Nhi hít sâu vài lần, ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng trong đêm, điều tiết tâm tình, cố gắng hết sức không cho tim đập quá nhanh.

Vươn tay gõ cửa, bên trong truyền ra một thanh âm lạnh lùng. “Tiến vào.”

Tim nó lại không khống chế được bắt đầu nhảy loạn lên. Nó ảo não, quả thật là bị bệnh rồi! Nghe thấy âm thanh, nó...nó liền thất thường!

Cúi đầu, đẩy cửa mà vào.

Một chút không chú ý, đột nhiên đụng vào lồng ngực cứng rắn. Nó chịu đau, che trán, ngẩng đầu, nhìn vào một đôi hắc đồng sâu thẳm như đáy hồ.

Phong Lãnh Tà liếc mắt nhìn nó, xoay người vào nhà. Phong Trần Nhi có chút mất mát, không nói gì đóng cửa lại, vào theo. Bóng dáng của phụ thân, vẫn luôn cô lãnh như vậy.

Trong phòng, tỏa ra mùi hương dễ chịu như phòng của nó. Nó do dự đứng trước kỷ án, mà Phong Lãnh Tà đang ngồi sau án, lật tập văn kiện thật dày.

Đôi bên không nói chuyện, một khoảng yên tĩnh.

Phong Trần Nhi bất an xem xét phòng của phụ thân, mặc dù nó cùng phụ thân ở chung 1 viện nhưng rất ít khi vào phòng của phụ thân, vả lại phụ thân quanh năm thường không có ở nhà, viện tử lớn thế này, một mình nó ở vô cùng tĩnh mịch.

Phòng của phụ thân cùng người hần như nhau, trần thiết (*) lạnh băng, không hề ấm áp, không có bất luận tình cảm nào.

Nó đứng đấy, ngẩng nhìn, bi thương không hiểu nổi.

Tưởng chừng thời gian đã trôi qua rất lâu, nam nhân lãnh đạm mở miệng: “Có việc?”

Nó hoàn hồn, trong ngực khó chịu, chăm chú nhìn về phía nam nhân.

Nam nhân bất ky ngồi đó, trong tay đã không còn công văn.

Nó xuất thần nhìn theo những ngón tay thon dài của hần, nam nhân lại hỏi: “Có việc?”

Nó chớp chớp lông mi thật dài. “Ban sáng, phụ thân...có nghe được lời Trần Nhi hỏi phụ tử hay không?”

Phong Lãnh Tà đứng dậy, cơ thể thon dài đi đến trước mặt Phong Trần Nhi, Phong Trần Nhi cũng chỉ đến vai hần, Phong Lãnh Tà vươn tay, dường như chưa có chạm đến vành tai của nó, Phong Trần Nhi đã miễn cưỡng rút cổ lại.

“Có thì sao? Mà không có thì sao?”

“Đi?” Phong Trần Nhi ngẩng đầu, tim lại đập nhanh như hươu chạy, bất tri bất giác hai má ửng hồng, nó thì thào. “Trần Nhi...có bị bệnh hay không?”

Bàn tay to lớn phút chốc đặt lên trái tim đập loạn nhịp của nó, nó kinh hô một tiếng, muốn rời ra nhưng Phong Lãnh Tà đã nhanh hơn, đem nó khóa vào trong lồng ngực.

Trống ngực cấp bách đập quỳnh quang lên, hơi thở ngày càng dồn dập, nó khó chịu rên lên một tiếng, trong mắt loáng thoáng một tầng sương mờ, rất tội nghiệp nhìn phụ thân.

Phong Lãnh Tà hững hờ, vùi đầu vào giữa cổ nó, hít lấy mùi hương cơ thể nhàn nhạt.

Bị nam nhân ôm vào trong lòng ngực, cả người như sắp ngạt thở, thần trí phiêu phiêu muốn bay.

“Phụ thân...” Nó níu chặt lấy vạt áo của nam nhân, không biết nên làm thế nào cho phải. Đầu óc hỗn loạn, nó...nó tựa hồ như bệnh nặng thêm.

Phong Lãnh Tà ôm chặt lấy thắt lưng của nó, nó vô lực giãy giụa, hấn ôm nó nằm trên nhuyễn ngựa, hai tay nó vô lực cầm cổ áo, hô hấp dồn dập, khóe mắt lệ chảy ra.

Phong Lãnh Tà ngồi bên nhuyễn ngựa, mở hai cánh tay, chống ở hai bên sườn của nó, cúi đầu, bạc thân nhẹ như tơ khẽ lướt qua mi tâm của nó, mắt của nó, gò má nó...

“Rất khó chịu?” Nam nhân phá lệ hỏi nó.

Rất mơ hồ về những cảm nhận của bản thân, Phong Trần Nhi không nói.

Vuốt vuốt sợi tóc của nó, nam nhân băng lãnh trong mắt hiện lên một tia thương yêu.

“Đường phu tử có giáo người thi từ?” Hấn hỏi.

Phong Trần Nhi hoang mang gật đầu. “Có.”

Phong Trần Nhi giương giương khóe miệng, lại hỏi: “Cũng biết bốn chữ ‘Xuân tâm đăng dạng’ hàm nghĩa?”

Xuân tâm đăng dạng?! (*)

Phong Trần Nhi đột nhiên che mặt, cả người khô nóng. Nó...nó...Chẳng lẽ lúc này nó là xuân tâm...đăng dạng? Nhưng, nhưng đó là chỉ phát sinh ở nam nữ trong lúc đó thôi nha! Trong sơn trang, phần đông là tỳ nữ, xinh đẹp không phải số ít, nó ngắm nhìn, chỉ cảm thấy các nàng cảnh đẹp ý vui, nhưng cũng không phát sinh ái mộ chi tâm, cùng các tỳ nữ ở chung, vô cùng tự nhiên. Duy độc...đối với phụ thân của mình, nó...vô pháp tự xử! Giờ, thường thường trốn trong một góc, chăm chú nhìn phụ thân băng lãnh, cao ngạo, khi trưởng thành, số lần được gặp ít đi, liền bắt đầu tưởng niệm. Lần này phụ thân trở về, tâm tình của mình đã phát sinh chuyển biến rõ rệt?

Thấy phụ thân, nó...hoảng hốt, chua ngọt lẫn lộn, không thấy hấn, lại hờn dỗi, thất thần, loại tâm tình này...chẳng lẽ thực sự là “Xuân tâm đăng dạng” phu tử tưởng giảng qua? Nhưng lẽ nào nó có thể vọng tưởng với chính phụ thân mình?

Không, không, nó chính là...nhụ mộ phụ thân nha!

Bộ dáng kiêu hãnh của nó, Phong Lãnh Tà xem trong mắt, không nói thêm gì nữa, đứng dậy, rời xa.

Phong Trần Nhi buông tay, tìm kiếm thân ảnh của phụ thân. Ở cửa sổ, một thân ảnh cao lớn đứng đó, đưa

lưng về phía nó, vô cùng lạnh lùng.

Tim nó cứng lại, khó chịu nhú mi.

Phụ thân...vì sao không giải thích thêm? Tim của nó, vẫn buồn bực đến cuồng cuồng nha!

Nguyên bản muốn hỏi phụ thân cho rõ ràng, nhưng hiện giờ, nó lại đem chính mình lâm vào một mê cảnh đầy hoang mang hơn!

“Phụ thân vì sao không giải thích thêm một chút nữa?” Nó hỏi.

Người đứng bên cửa sổ xoay người, khoanh tay lại, lãnh ngữ: “Ta đã giải thích rồi.”

“...Trần Nhi không hiểu.” Nó ngồi dậy, lắc đầu.

Phong Lãnh Tà vô tình nhướn mày, “Đó là chuyện của người.”

Phong Trần Nhi kinh ngạc, tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn nam nhân phủ một tầng sương lạnh kia. Nhân thân bị ai khiến người khác thương tiếc, Phong Lãnh Tà vẫn vô tình lãnh ngạnh, bị một đôi mắt ưu sầu như thế nhìn, lại có thể bất động thanh sắc.

Cửa, vang lên tiếng gõ nhẹ nhàng.

Phong Lãnh Tà đôi mắt sắc bén, hỏi: “Ai?”

“Nô tỳ Bạch Sương.” Ngoài cửa là thanh âm bình thường của nữ tử.

“...Tiến vào,” Phong Lãnh Tà nói.

Phong Trần Nhi vuốt mặt. Cửa bị đẩy ra, dáng người xinh đẹp uyển chuyển của Bạch Sương đi vào, trong tay nàng bưng trà, Phong Trần Nhi thấy, nhỏ giọng gọi một tiếng. “Sương tỷ tỷ...”

Bạch Sương không có lên tiếng trả lời, Phong Trần Nhi trong lòng kêu khổ. Sương tỷ tỷ đúng là đang giận nó. Nó đi đến chỗ nàng, nhỏ giọng hỏi: “Đại miêu không có khi dễ Sương tỷ tỷ chứ?”

Bạch Sương mặt không chút thay đổi.

Nàng tựa hồ tức giận không phải nhẹ đâu! Bị nó xếp đặt thế, nàng vẫn lo lắng cho nó nên mới bưng trà

nóng đến xem?

Tự thấy áy náy, nó vươn tay đến chỗ nàng. “Ta khát nước, hảo tỷ tỷ cấp chén trà đi.”

Bạch Sương do dự, đưa nó một tách. Phong Trần Nhi vội nhận lấy, một ngụm uống cạn.

“Cám ơn Sương tỷ tỷ.”

Bạch Sương sân ninh một tiếng, dọn trà cụ xong liền rời đi.

Phong Trần Nhi thở dài, nhìn về phía phụ thân. “Ta...ta nên trở về đi ngủ.”

Bình ổn tâm tình, nếu không thể khiến phụ thân giải thích nhiều hơn, nó đành từ bỏ thôi, trở về tự ngẫm lại.

Chán nản mở cửa, đang muốn rời đi, Phong Lãnh Tà lại ôm lấy nó từ phía sau, nó chấn động.

“Trần Nhi...” Giọng nói khàn khàn lại bật ra từ miệng nam nhân luôn luôn lạnh lùng này.

Phong Trần Nhi hồi hộp run lên. Hắn...hắn rất ít khi gọi danh nhi của nó.

“Người họ Phong — không được trốn tránh!” Ngay sau đó, thanh âm của hắn trong trẻo nhưng lạnh lùng như hàn kiếm cắt lên.

Phong Trần Nhi trấn động.

Nó...nó có trốn tránh sao? Nó trốn tránh cái gì? Lời nói của hắn có ý nghĩa gì đây? Hắn vì sao phải...quở trách nó như thế?

Mắt chưa xót, nó ghen ngào. “Trần Nhi...không có trốn tránh! Trần Nhi không hiểu, không hiểu nha!”

Trong không khí, mơ hồ có tiếng thở dài. Là vì nó đơn thuần mà thở dài?

Phong Lãnh Tà buông nó ra, lau lau đôi mắt ướt át, muốn đi nhưng một cơn gió lạnh lại ập đến, Phong Lãnh Tà nhanh như chớp giữ chặt lấy nó, kéo nó vào trong ngực, nhảy vút lên, phiêu tới trong phòng. “Đương đương đương ——” một loạt ám khí cắm phập trên sàn nhà trước cửa.

Phong Trần Nhi cảm thấy một trần thiên toàn địa chuyển, khi đã biết rõ thì người đã bị Phong Lãnh Tà

gắt gao ôm trong lòng ngực, nó cả kinh, trong phòng tràn ngập một cỗ sát khí.

“Sưu sưu sưu —” mấy bóng đèn chợt hiện trong phòng, đao kiếm trắng sáng u mịch cứng ngắc, đột kích về phía Phong Lãnh Tà.

Phong Lãnh Tà lạnh lùng cười, trong mắt vụt phát ra ánh sáng âm lãnh, một tay ôm lấy Phong Trần Nhi, một tay kiến chiêu sách chiêu, như quang như điện xuyên giữa mấy tên thích khách.

Bọn thích khách nảy sinh ác tâm, chiêu thức trí mạng, không hèn mà cùng đánh về phía người trong ngực hắn.

Phong Trần Nhi nắm chặt quần áo Phong Lãnh Tà, trên mặt lộ vẻ thông khổ.

Phong Lãnh Tà trong tay áo phóng ra một bạch lăng đối linh hoạt như xà, quay quanh hắn và Phong Trần Nhi không một kẽ hở, bạch lăng kia nhìn như vô lực sát thương, nhưng khi đao kiếm của thích khách chạm vào lại phát ra những âm thanh “Đinh đang” như kim khí chạm vào nhau?

Bạch lăng chợt lóe, xẹt ngang yết hầu một tên thích khách, thích khách kia sợ hãi kêu một tiếng, huyết đỏ sẫm phun ra chỗ cổ, nháy mắt ngã xuống đất không dậy nổi. Phong Lãnh Tà hừ lạnh một tiếng, triển khai khí, nguyên bản chỉ có ba tắc bạch lăng bỗng nhiên giãn ra, chiều rộng khoảng nửa thước, bạc như thiên ky, tựa thấu phi thấu, ẩn ẩn hàn quang.

Bọn thích khách trong tâm phát lạnh, đình trệ vài giây, bạch lăng như thiên vu xoẹt qua, lại có ba tên ngã vào trong vũng máu.

Cuối cùng còn lại một tên thích khách, gã toàn thân đều là vết thương, tay nắm đao tràn đầy máu tươi, nuốt nước miếng, gã hoảng sợ nhìn Phong Lãnh Tà toàn thân hàn khí đang trừng mắt nhìn như tử thần.

Phong Lãnh Tà liếc mắt qua gã một lượt, tay chấn động, bạch lăng đối trong nháy mắt rút lại, trong phút chốc biến mất, “Tranh” một tiếng, bạch lăng đối kia biến thành một ngân kiếm dài ba thước bảy đân hồi cực tốt?

“Phiêu vũ kiếm?!” Thích khách kinh tâm động phách, khủng hoảng dị thường.

Phiêu vũ phi hoa trực minh nguyệt, phong hầu gặp huyết kinh Tu La!

“Phiêu vũ kiếm” thiên biến vạn hóa, thiên hình vạn trạng, tùy theo nội lực thâm hậu của chủ nhân và bày ra hình thái bất đồng, nó có thể là một ngân liên (*) xa tít chân trời, có thể là một cây châm bằng ngón tay, có thể là bạch lăng huyền lương...Sự thần kì của nó, không ai có thể dự đoán được. Mà gần đây, giang hồ đồn đại, “Phiêu vũ kiếm” đã bị Phong Lãnh Tà của “Ngự phong sơn trang” đoạt được?

Phong Lãnh Tà với thuật kiếm vang danh giang hồ, trong tay nắm “Phiêu vũ kiếm” quả thực là như hổ thêm cánh!

Thích khách mồ hôi lạnh ứa ra, đôi mắt chuột trống rỗng, nhìn chăm chăm vào trường kiếm thị huyết kia.

“Nói—” Phong Lãnh Tà chỉ thẳng trường kiếm, ép hỏi. “Kẻ nào sai người?”

Thích khách hoảng sợ, kinh hoàng nhìn về đao của hắn, Phong Lãnh Tà chợt lóe, tránh thoát. Thích khách phi thân muốn chạy, lại bị bốn bóng người xuất hiện ở cửa chế ngự.

Phong Lãnh Tà vung tay áo, “Phiêu vũ kiếm” như khói tiêu thất trong tay áo hắn. Lôi, Phong, Điện, Hỏa bốn người xanh mặt, chế trụ thích khách xong, đồng loạt quỳ xuống. “Thuộc hạ cứu giá chậm trễ.”

Phong Lãnh Tà ôm Phong Trần Nhi, ngồi trên bảo tọa bằng gỗ tử đàn khảm ngọc, lạnh lẽo hạ lệnh. “Kéo xuống dưới—”

Thích khách không thể nhúc nhích chỉ cảm thấy cửa địa ngục đã mở ra cho hắn.

Bốn người lĩnh chỉ, đang muốn mang thích khách đi địa lao nghiêm đánh khảo vấn thì Phong Trần Nhi “Oa” lên một tiếng đau đớn, phun ra một ngụm huyết đỏ sẫm, nhiễm đỏ quần áo Phong Lãnh Tà.

Mọi người cả kinh, hành động bị kìm lại.

Trên mặt Phong Lãnh Tà phủ kín một tầng sương lạnh, đè lên mạch môn của Phong Trần Nhi, sắc mặt đại biến, lớn tiếng gọi: “Gọi y giả!”

Phong lập tức thi triển khinh công, xoay mình đi tìm người.

Phong Trần Nhi thống khổ nhíu ngũ quan, trong miệng không ngừng nôn ra máu, Phong Lãnh Tà đặt tay lên ngực nó, vận công bảo vệ tâm mạch của nó.

Thiếu chủ nhân — trúng độc?!

Mấy người khác chấn động.

Lôi nhanh chóng lục soát trên người thích khách một lần, nhưng không thu hoạch được gì! Hỏa cùng Điện tìm trên người những tên thích khách bị giết, chỉ chốc lát sau, bọn họ nghiêm mặt, không nói gì lác đầu.

Phong Trần Nhi được Phong Lãnh Tà bảo hộ nghiêm mật, như thế nào lại trúng độc?

Y giả — đại phu của “Ngự phong sơn trang” nhanh chóng chạy đến, đã hơn ba mươi, vẻ mặt nghiêm túc, đôi mắt sáng ngời hữu thần, không có nhìn những người khác, động tác nhanh nhẹn đi đến trước người Phong Trần Nhi, ấn lên mạnh môn của Phong Trần Nhi, giấy lát, hần nhú đôi mày kiếm, sắc mắt càng nghiêm túc.

Lấy ra một viên dược đan trong hòm thuốc, nhanh chóng đưa đến bên miệng Phong Trần Nhi. Phong Trần Nhi tuy lực phủ ngũ tạng vô cùng đau đớn, nhưng thần trí vẫn thanh tỉnh, thả lỏng khớp hàm đang cắn chặt, đem viên thuốc mùi vị đáng sợ nuốt xuống.

Y giả lấy ngâm châm, đâm vào mấy đại huyết của nó, nó tựa hồ không thể chịu được thống khổ như vậy liền mê man đi.

“Như thế nào?” Phong Lãnh Tà hỏi.

Y giả liếc mắt nhìn hần. “Tạm thời bảo trụ được tính mạng. Nhưng — nếu không lấy được giải độc, hai tháng sau nội độc phát tác thì không có thuốc nào cứu được.”

Phong Lãnh Tà hoàn toàn lạnh lẽo. “Người cũng vô pháp giải độc?”

“Không thể.” Y giả lắc đầu. Những người khác lập tức vẻ mặt ngưng trọng. Phong Lãnh Tà lấy tay áo lau đi vết máu bên miệng Phong Trần Nhi, đôi mắt đen như mực ngày càng thâm trầm.

Y giả nhìn quanh phòng một lượt, lượt nhanh qua trà cụ trên bàn, hần đi đến đó, xem kỹ hồi lâu nói: “Trên chén trà có độc! Độc này vô sắc vô vị, nhưng môi chỉ cần dính một chút sẽ trúng độc, đồng thời trên chén trà sẽ ố vàng.”

Hàn quang trong mắt Phong Lãnh Tà chợt lóe.

Bạch Sương!?

—

Có sự tham khảo của bản dịch Binh pháp Tôn Tử.

Sự bất do kỷ: Việc không liên quan đến mình.

Trần thiết: cách bố trí, bày đặt.

Xuân tâm dâng dạng: xuân tâm nhộn nhạo, rạo rục...

Ngân liên: dây xích.

6. Chương 6

Thiếu chủ “Ngự Phong sơn trang” trúng độc?

Kẻ hạ độc là... thiếp thân thị nữ (thị nữ bên người, thân tín) Bạch Sương?

Bạch Sương là thị nữ được tổng quản an bài bên người Thiếu chủ hai năm trước. Sau khi nhũ mẫu vẫn chiếu cố Thiếu chủ qua đời, sinh hoạt thường ngày của Thiếu chủ liền do Bạch Sương trông nom. Bạch Sương tuy mới có mười bảy mười tám tuổi nhưng bản lĩnh cũng không nhỏ. Trang chủ thường xuyên không ở lại trong sơn trang, cùng Thiếu chủ trụ tại “Cô kiếm viện”, Bạch Sương vẫn luôn để ý mọi chuyện thật cẩn thận, gọn gàng. Bạch Sương đối với Thiếu chủ một lòng trung thành, lại có phần chiếu cố thêm, yêu thương Thiếu chủ như đệ đệ của mình. Một thị nữ bình thường không có tâm cơ như thế, vì sao phải độc hại Thiếu chủ?

Quỳ trên sàn nhà lạnh lẽo cứng rắn, Bạch Sương mặt trắng bệch, nàng phủ nhận: “Nô tỳ... không có độc hại Thiếu chủ!”

Trời đã tốiมืด, không một tia sáng.

Trong phòng, ánh nến sáng trưng. Phong Lãnh Tà ngồi trên bảo tọa gỗ tử đàn, trong ngực là Phong Trần Nhi đang mê man. Trên bạch y của hắn loang lổ tiên huyết của Phong Trần Nhi nôn ra, từ giờ Hợi đến giờ Tý chưa từng thay đổi tư thế. Ôm Phong Trần Nhi như ôm bảo vật.

Trong phòng còn có sáu người khác. Đứng thẳng ở hai bên sườn Phong Lãnh Tà là tứ đại hộ vệ, tổng quản đứng ở một bên, cùng với Bạch Sương quỳ trên mặt đất toàn thân lạnh băng đến phát run.

Các nam nhân biểu tình nghiêm trang, nghe lời biện bạch của Bạch Sương xong lại càng lạnh lẽo đáng sợ.

Bạch Sương vô lực biện giải, gương mặt vô cùng tái nhợt, tuy rằng như thế nhưng nàng vẫn đem những điều trong lòng nói ra. Thanh âm của nàng lắp bắp, vừa sợ hãi, lại lo lắng. “Nô tỳ hầu hạ Thiếu chủ hai năm... Thiếu chủ mỹ lệ mà không mất vẻ hồn nhiên, người là báu vật vô giá, nô tỳ chân thành quý trọng người, mặc dù hèn mọn nhưng tấm lòng ái chủ thiên địa chứng giám! Trước giờ Hợi, nô tỳ chưa từng rời khỏi phòng Thiếu chủ, đại miêu nhi gia vẫn đề lên người nô tỳ, nghịch ngợm không cho nô tỳ ra khỏi phòng một bước. Sau khi sự tình xảy ra, nô tỳ vẫn bị áp chế. Thiếu chủ ra lệnh cho đại miêu nhi gia không được để nô tỳ ngăn người đi tìm Trang chủ, đại miêu nhi gia xưa nay vẫn nghe lời Thiếu chủ. Thỉnh... Trang chủ minh xét...”

Tổng quản nhíu mày. Chính xác sau khi Thiếu chủ trúng độc, Trang chủ hạ lệnh đi tìm Bạch Sương, hộ vệ phát hiện nàng đang bị đại miêu áp chế trong phòng Thiếu chủ, không thể nhúc nhích.

Nhưng ai có thể chứng minh lời nói của Bạch Sương là thật? Thiếu chủ hôn mê không thể đối chứng, Bạch Sương hầu hạ Thiếu chủ đã hai năm, cùng với đại miêu tiểu miêu chắc cũng quen thuộc, có thể nàng sau khi dâng trà xong, trở về phòng cùng đại miêu diễn trò?

Động cơ của nàng là gì? Nàng... là quân cờ của kẻ thù an bài chăng?

Phong Lãnh Tà toàn thân tản ra hàn khí, ánh mắt lãnh sắc như kiếm đâm thẳng về phía thiếu nữ đang quỳ trên mặt đất. Ánh mắt thiếu nữ dần bạch, cũng không e ngại đón nhận ánh kiếm sắc bén kia.

Một nét cười lạnh lẽo hiện lên trên gương mặt băng hàn của Phong Lãnh Tà, hần mở miệng, những người khác nín thở lắng nghe.

“Thà rằng — giết nhầm một trăm, còn hơn — buông tha — một kẻ!”

Một câu âm vang danh thép, lại lãnh khốc vô tình, phán quyết tử tội cho Bạch Sương.

Chậm rãi, Bạch Sương hạ tầm mắt, nàng dập đầu, run giọng. “Nô tỳ... không có lời oán hận. Chỉ cầu... Trang chủ có thể bắt được... hung thủ chân chính. Trả cho nô tỳ... một thân trong sạch....”

Tổng quản lắc lắc đầu, trên gương mặt đờ đẫn nhìn không ra điều gì. Bốn hộ vệ một thân hàn khí, không mấy may thương xót.

Phong Lãnh Tà phát tay, hộ vệ trước cửa đang chờ đợi mệnh lệnh lập tức đi vào, kéo Bạch Sương đứng dậy.

“ ... ”

Một tiếng rên rỉ yếu ớt dao động trong không khí đang đóng băng rét lạnh.

Phong Lãnh Tà lập tức cúi đầu.

Phong Trần Nhi trên trán đầy mồ hôi, bàn tay nhỏ nhắn vô lực run rẩy nắm lấy vạt áo của phụ thân, suy yếu mở miệng: “Không... không được... giết... Sương... tỳ tỳ...”

Thanh âm mặc dù thấp, nhưng các nam nhân ở đây công lực thâm hậu đều có thể nghe được rõ ràng.

Phong Lãnh Tà ngưng mắt nhìn nó, không nói một lời.

Hộ vệ đang áp giải Bạch Sương liền dừng bước chờ chủ nhân xử trí lại.

Rưng rưng lệ, Phong Trần Nhi mở mắt, mơ hồ nhìn thẳng về phía trước, nó mặc dù nhắm mắt nhưng thần trí dần dần thanh tỉnh, những lời của người trong phòng nó đều nghe được hết, nhưng vô lực không thể nói lên một câu. Nghe phụ thân vô tình hạ lệnh, nó mới cuống cuống ép buộc mình phát ra âm thanh ngăn lại.

Bạch Sương lệ rơi không dứt, khóc đến khàn giọng.

Thiếu chủ! Thiếu chủ đáng thương, Thiếu chủ thiện tâm a...

Phong Lãnh Tà cầm bàn tay lạnh ngắt của Phong Trần Nhi, Phong Trần Nhi ho khan vài tiếng, khản khoản nhìn gương mặt nam tử không hề lạnh băng, nhưng chưa được đến ôn hòa, nó nói: “Sương tỷ tỷ... đều nói thật! Ta khi đó... đích xác đã bảo đại miêu... đề lên nằng...”

Phong Lãnh Tà lướt mắt đến Bạch Sương đang rơi lệ.

“Ta muốn đi tìm phụ thân... hỏi những điều ta nói... nhưng Sương tỷ tỷ... không cho đi, nên... mới kêu đại miêu đề nằng... phụ thân xem rất kì quái, Sương tỷ tỷ bị áp chế... dựa vào cái gì có thể... bưng trà cho chúng ta?”

Đúng vậy, nếu sự thật đúng như Bạch Sương nói, như thế Bạch Sương bưng trà đến là người nào?

Có phần đã gắng gượng không nổi, Phong Trần Nhi nhắm mắt lại, thì thào yếu ớt. “Người kia... không phải Sương tỷ tỷ! Lúc ấy... sợ nằng sinh khí... Trần Nhi... không có để tâm, Sương tỷ tỷ... tay phải có vết sẹo... người kia không có... không có... lúc ấy...không có nghĩ lại.”

Nó thì thào lại mê man đi, nhưng cuối cùng cũng mở được đáp án!

Có người dịch dung thành Bạch Sương!

Trong giang hồ hỗn loạn, ai chẳng biết thuật dịch dung. Nhưng thuật dịch dung có cao minh đến đâu thì cũng sẽ có lúc sơ hở. Trên tay phải của Bạch Sương có vết sẹo, nếu không phải là người thân cận thì rất khó phát hiện. Phong Trần Nhi cùng nằng sớm chiều ở chung, tất nhiên là biết. Khi Bạch Sương giả bưng trà cho nó uống, nó mặc dù nghi hoặc nhưng trong lòng sợ Bạch Sương sinh khí nên cố tình xem nhẹ. Vả lại, nó đối với giang hồ hoàn toàn xa lạ, đương nhiên là không biết có kỹ năng dịch dung này! Nó chỉ có thể đưa ra nghi vấn, nhưng lại nghĩ không ra.

Phong Lãnh Tà cùng thuộc hạ đều là những kẻ từng trải, vừa nghe nó nói liền nhất thanh nhị sở.

Bạch Sương — xem như là giữ được mạng!

Nhưng tử tội có thể tha, tai vạ khó có thể tránh! Trước khi tra ra manh mối, nằng tạm thời tiến vào địa lao.

Bạch Sương bị đưa xuống dưới, trong phòng lại im lìm.

Phong Lãnh Tà nhẹ nhàng vuốt ve gò má không còn chút máu của Phong Trần Nhi.

Thích khách đêm nay chẳng qua chỉ là lời cảnh cáo! Nếu kẻ thù thật muốn dồn bọn họ vào chỗ chết thì sẽ phải sát thủ lợi hại hơn chứ không phải là mấy con mèo ba chân này! Về chuyện hạ độc Phong Trần Nhi...

Gương mặt ngưng trọng cứng đờ, mày kiếm không tìm được nhú lại.

Tổng quản nhìn Phong Lãnh Tà một thân là huyết, bèn nói: “Trang chủ... nên đổi xiêm y trước đi.”

Phong Lãnh Tà hình như không nghe thấy, nhìn chăm chăm vào hải tử trong lòng, vẫn không nhúc nhích.

Tổng quản khẽ thở dài, đứng ở một bên, không nói gì.

Mấy người Lôi Phong để ý đến chủ nhân, chủ nhân chưa lên tiếng, bọn họ chỉ có thể im lặng.

Hừng đông luôn mang lại cảm giác mát mẻ.

Hỏa tiễn vào nội thất, lấy một chiếc chăn lông đưa cho chủ nhân, Phong Lãnh Tà không nói gì nhận lấy, quần quanh thiếu niên trong lòng ngực.

Một khắc, hai khắc, thẳng đến giờ Dần, cửa phòng bị đẩy ra, một thân ảnh tiến vào trên người còn vương lại sương sớm.

“Linh sơn “Kỷ độ từ tâm” Bạch Liên Quân hiện ở Hoa Sơn.” Hắn tìm mất mấy canh giờ, cuối cùng cũng điều tra rõ tung tích của thần y nổi tiếng gần xa trên giang hồ.

Phong Lãnh Tà tinh thần chấn động, nhanh chóng hạ lệnh: “Phát bái thiếp!”

— oOo —

Tịch dương kỷ độ, đoạn trường phiến phiến ửng hồng, từ tâm ai xót?

Kỷ độ từ tâm, từ tâm kỷ độ (Mấy độ từ tâm – Từ tâm lại được mấy lần). Bạch Liên Quân tuy có bản lĩnh diệu thủ hồi xuân, nhưng hắn vô tình không thua gì Phong Lãnh Tà. Thường nói, người làm nghề y trong lòng nhân từ, thấy đau thì trị, thấy bệnh thì chữa. Nhưng Bạch Liên Quân hoàn toàn ngược lại. Hắn tuy một thân tuyệt học, nhưng người bệnh đến khám và chữa thì không có mấy. Những kẻ đó đều là những người sắp bước đến cửa địa ngục, gặp được Bạch Liên Quân đang lúc tâm tình không tốt, thuận tay kéo từ

Quý môn quan trở về.

Không sai, Bạch Liên Quân chỉ lúc nào tâm tình không tốt thì mới có thể cứu người. Nhưng thời điểm tâm tình hắn không tốt thật sự quá ít. Bình thường, tâm tình hắn vô cùng du khoái. Tiền tài dùng không hết, hồng phần tri kỷ không đếm được, cả đời phong lưu, rượu ngon trên tay, mỹ nhân trong ngực, một kẻ phóng đảng không kiềm chế được như thế, lúc nào là lúc không vui sướng?

Độc trên người Phong Trần Nhi, Y giả (thầy thuốc) đã vô phương giải. Độc này lợi hại, chỉ có Bạch Liên Quân có thể giải chăng?

Mà Bạch Liên Quân, một kẻ vô tình chỉ có mấy độ từ tâm, sẽ giúp nó trị liệu?

Mọi thứ, chỉ có thể sau khi gặp mà định đoạt.

— oOo —

Trên đường, một mã xa xa hoa vững vàng phi như bay, bánh xe vang lên những tiếng “Cô lộc”.

Theo dáng vẻ bên ngoài của mã xa cũng có thể nhìn ra được, mã xa này là kẻ không tầm thường mới có thể có, toàn thân đỏ tía, nước sơn đều toát ra vẻ cao quý thâm trầm, do bốn con ngựa vẻ ngoài giống nhau kéo, nhanh và vững. Trước sau mã xa đều có hai kẻ cưỡi ngựa. Đi ở phía trước là hai thanh niên y phục một thanh một tím, phía sau là một đỏ một lam, một hàng đi trên đường lớn, phát lên vô số bụi bặm, nhanh chóng hướng về phía Tây.

Trong xe ngựa rộng lớn, hai bạch hổ trưởng thành nằm ngang, chiếm một phần ba khoang xe. Không gian rộng rãi, bày ra một bàn trà cố định, ấm cách, chắn lựa, ở bên trái bạch hổ, một thiếu niên suy nhược vẻ mặt tái nhợt nhưng vô cùng xinh đẹp nằm ngủ trên một chiếc giường mềm mại nhung tơ. Một thảm lông xanh ngọc mềm mại trên người thiếu niên, phủ lên thân thể tuyệt đẹp. Bên cạnh thiếu niên là một nam tử tuấn mỹ đậm mạc. Hắn khẽ gầy bẹp lò nhỏ, làm khoang xe càng ấm áp, thỉnh thoảng đôi mắt như băng phách lại liếc về phía thiếu niên đang mê man.

Trong khoang xe tĩnh lặng, bạch hổ lười biếng ngáp dài, trong đó một con chuyển hướng nhìn thiếu niên đang mê man, vươn lưỡi thương tiếc liếm liếm gò má tuyết trắng.

Một ánh mắt sắc bén bắn về phía này, bạch hổ linh mãnh dừng thẳng mao, gương mắt nhìn lại ánh mắt lạnh băng sắc như kiếm của nam tử, nó run rẩy, không cam lòng thu lưỡi, rụt đầu lại.

Nam tử rút một chiếc khăn lụa từ ấm cách, xoa xoa trên gò má ướt át của thiếu niên, thiếu niên vì động tác của hắn khẽ động đôi mi thanh tú đang nhú lại, bàn tay nam tử dừng lại một chút.

Ninh anh một tiếng, thiếu niên từ từ tỉnh lại, đôi mắt mơ màng, chậm rãi chớp, con ngươi trong trẻo, khờ dại mà tinh thuần nhìn bốn phía xung quanh.

Khi nhìn đến hai bạch hổ, nó nở một nụ cười thanh khiết như hoa sen, bạch hổ tròn mắt nhìn, gầm nhẹ vài tiếng.

Thiếu niên chậm rãi xoay đầu, thấy nam nhân đang chăm chú nhìn nó, bàn tay từ trong chăn vươn ra, nam nhân lập tức cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn.

“Phụ thân...” Phong Trần Nhi khẽ gọi nam nhân.

Phong Lãnh Tà nhẹ nhàng đỡ nó ôm vào trong lòng, để nó thoải mái tựa vào ngực. “Đói bụng?”

Phong Trần Nhi lắc lắc đầu. “Chúng ta... ở nơi nào?”

“Trên mã xa.”

Mã xa? Phong Trần Nhi tò mò đảo mắt quan sát khoang xe rộng lớn. Nó chưa bao giờ được ngồi mã xa mà. Trên sách xem qua không ít đồ hình, nhưng không biết trên mã xa lại có thể nổi rộng thành một căn phòng nhỏ, xe chạy thật sự cân bằng, không cảm thấy xóc như thế này.

“Thiếu chủ tỉnh?” Thanh âm từ sau màn không xa truyền đến, đồng thời màn bị một bàn tay thon dài xóc lên, một nam tử vẻ mặt cung kính xuất hiện. Xuyên qua những khe hở của màn, có thể trông thấy sau màn cũng là một phòng nhỏ, có bếp lò, trên bếp còn đang ngao được, màn được vén lên, được hương lập tức bay vào.

Nguyên lai mã xa rộng rãi này được phân làm hai khoang xe. Khoang phía trước có thể chứa hai người nằm, khoang sau như một căn phòng nhỏ hoa lệ, chứa mười người cũng không thành vấn đề.

Phong Trần Nhi đang nằm trong lòng ngực Phong Lãnh Tà, đột nhiên xuất hiện một người hoàn toàn xa lạ.

Người kia liếc liếc mắt một chút, buông màn, lúc sau truyền đến một âm thanh rót nước, một chốc, màn lại bị xóc lên.

“Được —” Hắc bưng bát vào, Phong Lãnh Tà thận trọng nhận lấy, hắc lại bước ra buông màn.

Được mới được sắc, nóng, nhưng Phong Lãnh Tà giống như không hay biết điều này, giữ chắc ở trong tay.

Ngửi được vị thuốc đông y nồng nặc, Phong Trần Nhi nhăn mũi.

Sau khi thổi được nguội, Phong Lãnh Tà múc một thìa, đưa đến bên miệng Phong Trần Nhi, mặc dù sợ chết được thủy đấng ngắt, nhưng dưới ánh nhìn chăm chăm bức bách của phụ thân, vẫn phải nhịu mảy há miệng uống hết.

Vắt vả uống được xong, nó lè lưỡi, khẽ cắn cho bớt đắng.

Phong Lãnh Tà đặt chén thuốc trên bàn, từ ngăn kéo lấy một viên nhuyễn đường, nhét vào cái miệng nhỏ của nó.

“Ngô ——” tham lam ngậm viên đường ngọt lịm, nó cảm kích nhìn phụ thân.

Gương mặt Phong Lãnh Tà vẫn lạnh băng như trước, nhưng trong mắt tựa hồ có thêm điều gì nữa. Ngón tay như có như không vuốt ve lòng bàn tay nó.

Trong lòng bàn tay truyền đến từng luồng nhiệt khí, Phong Trần Nhi không có khả năng hờ hững, nó yên lặng nắm tay lại, bao trọn những ngón tay của nam nhân, nam nhân khẽ nhướn mắt, không có rút ra, mặc cho nó nắm.

Tâm, bắt đầu mê loạn.

Phong Trần Nhi khẽ rên một tiếng, đem mặt vùi vào trong lồng ngực nam nhân, ở đó cọ cọ vài cái.

Phong Lãnh Tà hạ mắt, ôm lấy cánh tay nó siết thật chặt, cúi đầu khẽ hôn lên tóc nó.

“Chúng ta... đi nơi nào?” Im lìm mãi trong lồng ngực nam nhân, nó nhỏ giọng hỏi.

“Hoa Sơn.”

“Hoa Sơn?” Phong Trần Nhi lộ ra nửa gương mặt nhỏ nhắn. “Là Hoa Sơn trong Ngũ Nhạc sao?”

“Ân.” Nam nhân dừng tầm mắt trên khuôn mặt nhỏ ao ước của thiếu niên.

Phong Trần Nhi than nhẹ một tiếng. Thật tốt, nó chưa bao giờ đi xa nhà mà. Mười lăm năm qua, phạm vi hoạt động của nó cũng chỉ có “Ngự phong sơn trang”. Phụ thân không cho phép nó rời khỏi núi một bước, nó mặc dù không rõ vì sao nhưng vẫn nghe lời ở tại sơn trang. Mỗi lần phu tử đề cập đến cảnh sơn thủy ở đất Trung Nguyên, nó lại đặc biệt chú ý. Phu tử vừa thấy thần sắc mơ ước của nó, sẽ khẽ thở dài, khéo léo chuyển sang chuyện khác.

“Hoa Sơn... đẹp không?” Nó hỏi phụ thân quanh năm ở bên ngoài.

Phong Lãnh Tà khẽ giật mình, khóe miệng nhẹ giương: “... không biết.”

“Di?” Phong Trần Nhi bất khả tư nghị (cũng như là “**tác bất khả tư nghị**” hoặc “**nan tư nghị**”, nghĩa

là “không thể nào suy nghĩ bàn luận ra được”) tròn mắt.

Phong Lãnh Tà mặt không chút thay đổi nghiêng đi. Phong Trần Nhi chớp chớp đôi mắt to tròn thanh triệt như nước, nhìn chăm chăm vào sườn mặt hoàn mỹ không tỳ vết của nam nhân, nam nhân liếc mắt, đôi mắt băng phách nhìn thẳng lại nó, Phong Trần Nhi khẽ nhếch khóe miệng, buồn cười vùi vào trong lòng nam nhân làm hấn nhú mày kiếm.

“Khụ khụ——” thoải mái nhất thời, đã quên thân trúng kịch độc, mà trong thời điểm thả lỏng, thân thể không khách khí lại đau đớn.

“Ngô——” Tay Phong Trần Nhi siết chặt, nắm lấy tay phụ thân không buông, xem ra được đã bắt đầu có tác dụng, chống lại chất độc khiến thân thể không dễ chịu gì.

Mày kiếm Phong Lãnh Tà nhú lại sâu hơn, bạch hổ nằm yên lặng ở một bên cũng không khỏi tiến đến.

Sau khi hơi thở dần dần bình thường, Phong Trần Nhi cảm thấy đại miêu tiểu miêu đến gần liền quay đầu, cười với chúng: “Yên tâm... ta không sao...”

Đại miêu ư hử vài tiếng, Phong Trần Nhi nhu hòa nhìn, trong mắt ngấn lệ, nhớ tới mẫu thân của đại miêu và tiểu miêu đã qua đời ba năm trước. Trước kia bạch hổ còn bị nó làm thành mèo lớn, là bạn bên cạnh phụ thân từ hồi nhỏ, nhưng mệnh hổ lại đoản, đến lúc liền đi. Khi nó chết, tiểu miêu và đại miêu gằm thật lâu. Nó nhìn, kìm không được lệ rơi lã chã. Sinh mệnh sao mà vội vàng thế? Nhũ mẫu bầu bạn với nó hơn mười năm, cuối cùng cũng bị thần gọi về. Hiện giờ chính mình...

Nó yếu ớt nhìn phụ thân.

Tựa hồ biết nó suy nghĩ cái gì, nam nhân lạnh băng nghiêm mặt, cứng nhắc nói: “Người không có chuyện gì.”

Phong Trần Nhi không tìm được, lệ tuôn rơi, mấp máy môi nói: “Ta... muốn ở tại bên cạnh người... cứ như vậy...”

Phong Lãnh Tà âm trầm nhìn, cầm bàn tay của Phong Trần Nhi đặt ở bên môi vuốt nhẹ nhàng: “Người muốn ở bên ta, thì phải sống.”

“Phụ thân...” Lệ tựa hồ càng nhiều.

Đôi môi ẩm áp phút chốc dừng lại trên mắt nó, nam nhân hôn lên những giọt lệ, nó quên cả chớp mắt, kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc.

Nhìn, nhìn, buồn ngủ ập tới, nó chậm rãi nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy trên môi có cái gì khẽ mơn trớn,

ngậm một lát không rời, liền mất dần ý thức.

Gian ngoài, Y giả ngồi dựa vào, đôi mắt lóe lóe nhìn chăm chú vào trong màn, trên gương mặt nghiêm túc hiện một nét cười ý vị thâm trường.

Ngoài xe, thanh sơn lục thủy, xuân sắc dạt dào.

— oOo —

Chân núi Hoa Sơn, một nhà sàn nhỏ bé gần bên con suối nhỏ.

“Kỷ độ từ tâm” Bạch Liên Quân phi thường không vui!

Một tháng! Ước chừng một tháng, tâm tình của gã như thời tiết đang có sấm sét, vô cùng ác liệt.

Trải qua hai mươi lăm năm, chưa bao giờ giống như hiện tại, tâm tình tồi tệ hận không thể đem tất cả bệnh nhân cận kề cái chết cứu sống lại!

Nguyên bản, gã có tiền tài tiêu xài không hết, rượu ngon uống không xong, mỹ nữ nhiều như quá giang chi tức* — nhưng gần đây không biết vì sao, liền tiếp mất tiền! Tiền đã làm mất, đến quán ăn thì không uống được rượu ngon! Tâm buồn vô hạn, muốn tìm mỹ nhân giải sầu, mỹ nhân lại bị khách tầm hoan khác bao!

Không tiền, không rượu, không mỹ nhân, ngày hôm đó quả thật khổ không kể xiết!

Trong tay cầm một thiệp tử đỏ tía, nhìn đi nhìn lại, bạch y nam tử thuận tay liệng lên trên bàn, thân thể thon dài dựa vào ghế bên cửa sổ, xuân hoa lãng mạn bên ngoài, thanh âm trong trẻo đột nhiên xướng lên:

“Hồ nước xanh nhạt gió ấm bay, còn nhớ chân ngọc hồi sơ ngộ. Lặp đi lặp lại trong đầu tiếng hát mềm nhẹ như đàn tranh, vũ điệu thất lưỡng hồng xoay chuyển.

Ngọc câu lan hạ hương giai bạn, say không biết tà nhật vẫn. Lúc ấy ta cùng người thưởng hoa, thời gian không còn một nửa!”

Ngoài phòng, tiếng vó ngựa, xe ngựa luân chuyển, lần lượt truyền đến.

Trong phòng, người nằm trên ghế khẽ nhướn mi, tiếp tục nhắm mắt.

Gần, lại gần, âm thanh vó ngựa và bánh xe đều biến mất trước tiểu tạ. Người ngựa đều đứng trước tiểu tạ bên dòng suối.

Hai nam tử đi đầu đồng loạt nhảy xuống ngựa, đối diện với cửa trúc đóng chặt, cất cao giọng nói: “ ‘Ngự phong sơn trang’ ở Giang Nam đến bá kiển ‘Kỷ độ từ tâm’”

Dứt lời, trong phòng vẫn lặng yên không tiếng động, không có gì đáp lại.

Hai nam tử nhìn nhau.

Một nam tử khác xuống mã xa, vẻ mặt nghiêm nghị.

Đôi mắt phiêu về phía cánh cửa đóng chặt, Y giả vận khí, liền đánh ngã sầm cánh cửa kia.

“Phanh ——”

Một thanh âm thật lớn vang lên, đồng thời một bóng trắng trong phòng vụt tới.

“Cuồng đồ phương nào, dám hủy cửa phòng của Bạch mã.”

Y giả lạnh lùng cười.

Lôi cùng Hỏa lui bước về phía sau, cùng lúc Phong và Điện đi đằng sau cũng xuống ngựa tiến đến.

Bạch Liên Quân tức giận phùng phùng trừng mắt nhìn kẻ to gan trước mắt. Khi nhìn đến gương mặt nghiêm nghị ngoài cười nhưng trong không cười của Y giả, gã nhú mày, liếc mắt cay nghiệt. “Ai nha! Ta nói là người phương nào, nguyên lai là Đại sư huynh không ra gì của ta nha! Ha ha a, Đại sư huynh không nên thân, ngươi và ta mấy năm không gặp, hôm nay gặp lại càng thấy xa lạ.”

Y giả khí định thần ngưng, không bị ngôn ngữ châm chọc của gã làm tổn thương chút nào. Hai tay ôm quyền, Y giả nói: “Ta từ ‘Ngự Phong sơn trang’, thỉnh ‘Kỷ độ từ tâm’ cứu Thiếu chủ.”

Hai tay Bạch Liên Quân khoanh trước ngực, đôi mắt thượng phiến. “Ha ha, Đại sư huynh của ta, không thể tin được kẻ không ra gì như ngươi lại là đại phu của ‘Ngự Phong sơn trang’? Ha ha, không biết y thuật nông cạn của ngươi có hay không chữa được người chết?”

Gã hoàn toàn không để ý đến lời nói của đối phương, chỉ có dùng những lời lẽ châm chọc, chế giễu, khiến cho đám người Lôi Điện cùng trừng mắt nhìn về phía gã.

Sát khí bùng lên, dù là ba lừng nhăng như Bạch Liên Quân cũng phải thu lại gân xương.

Cửa mã xa bị đẩy ra, lộ ra đầu hai cự hổ, Bạch Liên Quân quả thực bị chúng câu dẫn hồn phách.

Thật đẹp a! Bộ lông hắc bạch giao nhau kia, báu vật vô giá nha!

Sau khi bạch hổ nhảy xuống xe, một luồng khí hàn băng toát ra, đồng thời, một nam tử tuấn mỹ toàn thân hàn khí ôm lấy một thiếu niên đi ra khỏi mã xa.

Giống như quân lâm thiên hạ liếc nhìn Bạch Liên Quân, ánh mắt rét căm kiêu căng lờm một chút.

Bạch Liên Quân hoàn toàn thu lại nụ cười, nhìn nam nhân đi tới trước mặt.

“Phong Lãnh Tà!” Gã cười ha hả hai tiếng. “Không biết ngọn gió gì đã thổi trang chủ ‘Ngự Phong sơn trang’ đến đây?”

Phong Lãnh Tà chỉ nói một câu: “Cứu hẩn.”

Bạch Liên Quân nhìn trong lòng Phong Lãnh Tà. “Sách sách, sắc mặt xám ngắt, khí hư như tơ, mỹ nhân bệnh thể này thật khiến người khác đau lòng.”

Phong Lãnh Tà cắn lại, gương mặt lãnh ghê.

Sờ sờ cằm, Bạch Liên Quân phiêu mắt qua Y giả, nhìn lại mỹ nhân đau bệnh trong lòng Phong Lãnh Tà, thở dài, nói: “Được rồi! Được rồi! Coi như các người gặp may, tới đúng lúc Bạch mỗ tâm tình tồi tệ! Ha hả, hưởng chi, Bạch mỗ xưa nay chỉ thiên vị mỹ nhân...”

Không tái kiểm chuyện, thỉnh những kẻ liên can vào nhà.

Nhìn thoáng chiếc giường đơn bạc chỉ có một lớp chăn, Phong Lãnh Tà chọn một chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống, ôm Phong Trần Nhi trong ngực hẩn.

Bạch Liên Quân không hờn giận nói: “Để người bệnh nằm lên giường đi.”

Phong Lãnh Tà không để ý đến gã.

Bạch Liên Quân trừng mắt. “Sao, chê giường ta không tốt?”

Y giả ho một tiếng, xoay người đi ra ngoài, chỉ chốc lát, ôm chăn nhung tơ vào nhà, Hỏa đứng gần giường nhận lấy, trải trên chiếc giường đơn bạc của Bạch Liên Quân, trải xong, lui sang một bên, Phong Lãnh Tà lúc này mới đem Phong Trần Nhi đang mê man nhẹ nhàng đặt lên trên giường.

Bạch Liên Quân há hốc miệng, hồ nghi nhìn chằm chằm vào Phong Lãnh Tà thần sắc đậm mạc. Có lẽ

không vậy? Người xưng Phong Lãnh Tà giang hồ đệ nhất vô tình kiếm thật là nam nhân trước mắt quý trọng mỹ nhân này sao? Mặc dù hần hần như hồ hững, nhưng trong động tác đều ẩn chứa một tia ôn nhu.

Sách sách, rốt cuộc là thần thánh phương nào, lại có thể khiến vô tình kiếm đổi tính?

Vội vã ngồi ở bên giường, dưới ánh nhìn chăm chú lạnh như băng của Phong Lãnh Tà, lớn mật cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn thon dài của mỹ nhân trên giường, đập trên mạch đập yếu ớt.

Đôi mắt Phong Lãnh Tà bắn ra hàn quang, bàn tay trong tay áo nắm thành quyền. Sắc mặt bình thường những người khác cũng không biết chạy đi đâu. Tựa hồ cảm giác được không khí quý dị, đại miêu cùng tiểu miêu buồn bực đi qua đi lại.

Không chú ý đến sự quý dị trong căn phòng, Bạch Liên Quân nhìn gương mặt tiểu mỹ nhân trên giường, tặc lưỡi. “Đẹp, đẹp, thật sự rất đẹp! Đáng tiếc, đáng tiếc...”

“Thế nào?” Cơ hồ là những lời thoát ra từ kẽ răng.

Ngẩng đầu liếc Phong Lãnh Tà một cái, Bạch Liên Quân lắc lắc đầu, hỏi: “Hắn là gì của người?”

Phong Lãnh Tà hừ lạnh một tiếng, không muốn để ý.

“Người không nói, ta cũng không muốn nói!” Bữa mới nói một câu, tay còn cầm lấy bàn tay Phong Trần Nhi không buông.

Lôi, Điện, Phong, Hỏa bốn người không hẹn mà cùng chạm vào chuôi kiếm nơi thắt lưng, Phong Lãnh Tà vươn tay, trong phút chốc, cuốn Phong Trần Nhi vào trong lòng hắn.

Bạch Liên Quân nuốt nước miếng: “Keo kiệt!”

“Nói—” Phong Lãnh Tà gần như là khẩu khí ra lệnh.

“A.” Bạch Liên Quân không sợ chết đuối thắt lưng, đi về phía Y giả vẻ mặt nghiêm túc, khoác vai y, dựa vào Y giả nói: “Người khác sợ kiếm của Phong Lãnh Tà người, nhưng Bạch mỗ không sợ! Đại sư huynh, người hắn là biết sư đệ là loại không sợ chết nhất chứ?”

Gã xoa xoa vai Y giả làm y không mở miệng không được. “Không sai, người không sợ chết nhất! Khi sư phụ còn sống, người thử độc được đều là người đầu tiên! Phát hiện thảo dược mới, người là người thứ nhất nếm thử. Người thậm chí thích dưỡng độc trùng mà không sợ bị cắn!”

“Ai nha! Đại sư huynh! Không thể tin được người còn nhớ rõ công tích vĩ đại của ta! Thật xấu hổ a!” Gã

nhăn nhó đăm một phát lên lưng Y giả.

Da mặt Y giả giật giật, thân cứng đờ như đá.

Phong Lãnh Tà lãnh ngạnh mở miệng. “Hắn — là con ta.”

Bạch Liên Quân còn đang nhăn nhó, nghe những lời này xong thiếu chút nữa thì sắc nước miếng, ho mạnh, gã không dám tin hết lớn: “Gạt người sao? Người... người... Phong Lãnh Tà, người lừa người khác nhưng không thể lừa Bạch mỗ! Nhìn bộ dáng quý trọng của người với hắn, ta còn nghĩ hắn là tiểu tình nhân của người cơ! Ha ha, tiếc là một nam nhân!”

Ánh mắt như hàn kiếm bắn về phía gã, lưng Bạch Liên Quân phát lạnh, gã sờ sờ mũi, nhìn đảo quanh một hồi gương mặt Phong Lãnh Tà với Phong Trần Nhi, gã chợt bình tĩnh ngay. “Ai nha nha! Quả thật là phụ tử! Mi kia, thần (đôi môi) kia, mũi kia, sách sách, cực kì giống người! Nãy giờ làm sao lại hoàn toàn không phát hiện ra? Ai ai ai —?”

“Người có nói hay không?”

Bạch Liên Quân vội nói: “Nói, nói, Phong trang chủ cũng nói rồi, Bạch mỗ sao dám không cho biết.”

Chuyển đến bên cạnh bàn trà, ngã một chén, thanh thanh giọng nói, lúc này mới nhướng nhướng mí mắt, chậm rãi mở miệng: “Đáp án là —— khó giải!”

“Người——”

Những người khác chấn động toàn thân, gắt gao theo dõi hắn.

Bạch Liên Quân quán quán hai tay, vô tội nói: “Sao lại nhìn ta như thế? Ha hã, Bạch mỗ tuy được người giang hồ tôn xưng là thần y, nhưng ta là người, không phải là thần, chung quy cũng có thời điểm chữa không được, y cũng không giỏi.”

Y giả nuốt tức giận, cứng nhắc hỏi: “Nếu ta nhớ không lầm, độc này... người đừng quên là vào năm mười tám tuổi người nghiên cứu, chế tạo ra!”

Bạch Liên Quân khoa trương vỗ tay tán thưởng, thâm tình nhìn Y giả, cả kinh nói: “Đại sư huynh, nguyên lai... nguyên lai người còn nhớ rõ?”

Phong Lãnh Tà nhú hai hàng lông mày, Y giả thở dài, biết Trang chủ trong lòng không vui.

“Độc là do người chế, giải được... người chắc chắn có.” Y nhìn Bạch Liên Quân đang không ngừng cọt nhả.

“Ha hả, theo lý thì như vậy.” Bạch Liên Quân ngậy ngô cười, “Đáng tiếc... hiện giờ ta giải không được độc này nha! Không nói gạt người, lúc trước ta chế độc, đồng thời cũng chế giải được, nhưng...”

“Sao?”

“Trước đây không lâu, có người dùng số tiền lớn mua rồi. Ha hả, người biết ta yêu nhất là vàng bạc mà.”

“Người nào mua đi?”

Bạch Liên Quân nhún nhún vai. “Không biết.”

“Người —” Y giả trừng hấn, Bạch Liên Quân lại híp mắt, ngáp dài.

“Người không thể tái chế giải được?” Y giả hỏi lại.

“Không thể.” Bạch Liên Quân không kiên nhẫn huy phất tay. “Trong giải được có một vị chỉ tìm được vào cuối thu, hiện giờ là mùa xuân, không cách nào có thể tìm ra! Vả lại, thiếu niên này nhiều nhất chỉ có thể kéo dài một tháng.”

Y giả giật mình sững sốt.

Phong Lãnh Tà ôm chặt nhân nhi trong lòng ngực, cắn chặt khóe môi, nhắm mắt, nghiêng mình phi đi, nháy mắt đã không còn bóng dáng.

Dưới sự kinh ngạc của Bạch Liên Quân, bốn người Lôi Phong Hỏa Điện cùng hai bạch hổ chạy ra ngoài.

Y giả liếc người bên cạnh mình một cái, xoay người rời đi. Một hồi lâu sau Bạch Liên Quân mới hoàn hồn, hướng về phía y hét lớn: “Đại sư huynh, có rảnh lại đến chơi nha! Đúng rồi, giải được ở trong tay một nữ nhân! Đẹp nhất là —”

Cũng không biết đối phương có nghe được hay không, Bạch Liên Quân gãi gãi đầu, xoay người về phía giường.

Chạm lên tấm chăn nhung tơ mềm mại, tâm tình không hiểu sao có chuyển biến tốt.

“Hồng nhan bạc mệnh nha! Quân mạc vong, mạc vong quân... Anh hùng nan quá mỹ nhân quan mà!”

Đệ lục chương hoàn.

Note:

***Quá giang chi tức:** Đông Tấn vương triều thành lập tại Giang Nam xong, Bắc phương sĩ tộc ồ ạt kéo về Giang Nam. Khi đó có người nói “quá giang danh sĩ nhiều như cá diếc”. Sau này “quá giang chi tức” dùng để hình dung nhiều nhưng hỗn loạn.

7. Chương 7

Nguyệt quang ngân hoa như nước, cuốn lụa mỏng, mạc sắc trầm trầm. Ngoài cửa sổ gió khô tạt vào mắt. Đứng lâu ngày, nhìn đêm khuya hạ xuống ngọn đèn leo lắt.

Trong viện nguyệt kiều hoa, nghe tiếng nước chảy róc rách từ xa vọng lại. Không duyên ái mãi luôn là một mình đứng đây. Có ai hay, đông phong vạn sầu thê lương?

Vuốt ve hai má thiếu niên, bàn tay run rẩy.

Hắn, Phong Lãnh Tà, hành tẩu giang hồ đã hơn 10 năm, luôn nắm chắc thắng lợi trong tay, làm việc gọn gàng sạch sẽ, không ướt át bẩn thỉu dây dưa triền miên. Kiếm của hắn, nhanh, lạnh, ngoan (ngoan độc), vô tình vung lên không chút cảm tình. Người hắn cũng như kiếm, cao ngạo thánh khiết, lạnh tình đến hàn!

Song, dù là như thế, đối mặt với kịch độc trên người Phong Trần Nhi, hắn lại bất lực.

Ánh nền lơ mờ, người trên giường tái nhợt tiều tụy.

Tựa như ngủ đã lâu, Phong Trần Nhi yếu ớt tỉnh giấc, tròn mắt nhìn nam nhân luôn luôn đệ nhất băng hàn.

Thân thể thật suy yếu, cơ hầu cả khí lực nói chuyện cũng không có, nhưng nhìn đến mâu tử thâm trầm như vực thẳm của nam nhân, nó lúc nào cũng sẽ lộ ra một nụ cười nhu hòa.

Nam nhân theo dõi nó cười, ánh mắt thâm thúy tựa như sẽ cắn nuốt kẻ khác, lóe lên một chút nguy hiểm xâm nhập.

Nam nhân chăm chú nhìn khiến nó tâm hoảng mà không biết vì sao, nó né tránh, nhưng lại không muốn, một lần nữa đối mặt lại.

Bị nhìn càng lúc càng sâu, đôi má tái nhợt bỗng ửng đỏ, có sắc huyết.

Nam nhân cúi đầu, nằm trên người nó, hơi thở riêng biệt của nam nhân xông vào mũi, nó hít mấy lượt, tựa như sắp ngạt thở rồi.

Nó quay đầu, cuối cùng vẫn né tránh áp bách bức lại.

Ánh mắt đảo quanh căn phòng xa lạ, nghĩ nghĩ, đây là khách điểm nhĩ. Trên dọc đường đi, nó ngủ nhiều tỉnh ít, thường thường khi mở mắt nhìn thấy cách bài trí xa lạ, lặp lại nhiều lần, liền biết là khách điểm.

Gương mặt của nam nhân, vùi ở cổ nó, nó ngẩn người phát hiện hôm nay phụ thân đặc biệt quái dị.

“Phụ thân...” Nó nhẹ giọng gọi.

Nam nhân không có đáp lại, vẫn như trước vùi mặt vào cổ nó, đôi tay mạnh mẽ gắt gao chế trụ nó, tựa hồ như xác định sự tồn tại của nó.

Bị nam nhân đè nặng, đột nhiên trong tim Phong Trần Nhi khê động, đôi mắt cay cay. Từ khi trúng độc tới nay, cũng hơn 1 tháng rồi. Trong một tháng này, phụ thân vẫn thường xuyên bên người chiếu cố nó. Nguyên bản là một kẻ cao ngạo băng hàn lạnh lùng, lại vì độc trên người nó mà quan tâm chu toàn.

Trước kia vẫn có cảm nhận, bản thân mình trong mắt phụ thân có thể có nhưng cũng có thể không. Khi đó mười tuổi, đi ra khỏi tiểu viện lạc kia, cuộc sống đã có nhiều thay đổi. Không hề có bánh mì lạnh ngắt, không hề ngủ trên tấm phản cứng ngắt, không hề mặc xiêm y cũ. Cuộc sống cảm y ngọc thực chung quy làm nó mơ hồ lo được lo mất, mặc dù như vậy, khoảng cách giữa phụ thân với nó chưa từng giống như hiện tại — thân cận quá.

Cái này... là vi diệu của huyết thống sao?

Tựa hồ thời gian trôi qua đã lâu, nam nhân ngẩng đầu, kề sát vào nó, nhìn nó.

Nó lay động con người như thủy tinh, nhu hòa nhìn lại.

Nam nhân vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tái nhợt của nó, nó tròn mắt nhìn, vô cùng dễ dàng để có thể hít vào hơi thở của phụ thân. Khoảng cách cực ngắn tạo nên một khoảng không gian nhỏ, khí nó hít vào giống như là phụ thân cấp dư. Khí của phụ thân bị nó hít vào trong cơ thể, lan tỏa khắp người, lại phản hồi, khí của hai người dường như luân hồi trong cơ thể...

Xúc cảm ôn nhuận, tinh tế lan trên môi, nhẹ nhàng vỗ về đùa giỡn, thoải mái dị thường, một hồi lâu sau nó mới kinh ngạc phát hiện, nhiều lần trước khi mê man đi cảm thấy mềm nhẹ như bông là... đôi môi ấm mềm của nam nhân?

Ngày thường mím thành một đường, thậm chí nhìn lạnh như băng, nhưng... lại mềm mại ấm áp như thế này

sao? Giống như mỗi lần nó uống được, phụ thân lại nhét vào trong miệng nó một viên đường ngọt ngào?

Đôi môi của nam nhân, nhẹ nhàng có, ôn nhu có, tử mĩ lướt trên môi nó. Tay nó lên lút vươn ra khỏi chăn, khẽ nín lấy góc áo nam nhân.

Hai đôi môi tiếp lại với nhau vô cùng thân thiết, nó cảm thấy vô cùng dễ chịu, nhắm mắt hưởng thụ. Theo khe mắt, nó nhìn thấy gương mặt lạnh băng của nam nhân mềm hóa thành ôn nhu bất khả tư nghị, vô cùng xa lạ nha!

Nó giật giật đôi môi, hé mở. Khí của nam nhân theo khe hở tiến vào, còn chưa kịp ngấm ngấm gì nhiều, chiếc lưỡi cường ngạnh ấm nóng của nam nhân đã trổn vào. Nó “A” lên một tiếng, chiếc lưỡi xông vào trong miệng kia lại làm càn xâm lược.

Hô hấp bắt đầu dồn dập, thậm chí đã quên nên dùng mũi để thở.

Nó không biết phải phản ứng như thế nào, đôi mắt to tròn hắc bạch phân minh mở lớn, mở miệng, mặc cho lưỡi của nam nhân muốn làm gì thì làm.

Lưỡi nam nhân xông vào trong miệng cũng không có mãnh liệt thương tổn nó, không cường ngạnh mà ôn nhu mơn trớn từng góc trong miệng nó. Khi câu dẫn lưỡi nó, nó “Ngô” một tiếng, sợ hãi đáp lại.

Nam nhân tựa hồ khẽ thở dài một tiếng, rời khỏi nó, lưỡi mang theo một sợi chỉ bạc từ trong miệng nó hút ra. Thở hổn hển, Phong Trần Nhi không muốn nhìn chằm chằm vào miệng nam nhân. Khi nam nhân thu lưỡi về, nó không biết lấy sức lực ở nơi nào, ngẩng đầu lên, mở miệng ngậm lấy lưỡi của nam nhân, tham lam mút vào.

Nam nhân hơi chấn động, lực đạo ôm nó càng trọng, dùng chút sức lực, liền ôm lấy nó đang nằm trên giường tiến vào trong lòng ngực, bàn tay chế trụ gáy nó làm hai đôi môi ngày càng gần sát.

Khao khát gần gũi kịch liệt, mút lấy, khẽ cắn, hai lưỡi ở trong miệng lẫn nhau, cùng quấn lấy nhau, đùa giỡn lẫn nhau. Ánh nến lúc sáng lúc tối, trong phòng vang lên tiếng rên rất nhỏ, không ảnh hưởng đến hai người đang ôm nhau thân thiết.

Giữa hai đôi môi trào ra thứ dịch trong suốt, miệng hé ra rồi khép lại, khép lại rồi hé ra, tựa như vĩnh viễn cùng không đủ. Đầu lưỡi chạm vào nhau, tê dại. Đôi mắt Phong Trần Nhi ướt ươn, hô hấp gấp gáp nhưng vẫn đắm chìm trong khoảnh khắc hai đầu lưỡi đùa giỡn nhau, không thể kiềm chế được.

Nam nhân nhìn theo đôi môi sưng đỏ của nó, một chút không đành lòng dùng đôi môi của mình cọ cọ lên, nhân nhi trong lòng chợt thốt lên một tiếng thở dài thỏa mãn.

Nhẹ nhàng hôn lên mắt thiếu niên rồi mi tâm, mũi, má và môi, cuối cùng nam nhân cũng tỉnh táo lại sau hồi thân mật.

Vừa ngẩng đầu, liếc tới bốn người đang đứng như đóng băng ở cửa, có chút ngạc nhiên nhưng rất nhanh hẳn thu lại thần sắc, ôm nhân nhi trong lòng, vuốt ve mái tóc nó, lãnh đạm như nước.

Phong, Lôi, Hỏa, Điện đứng ở cửa, ánh mắt đăm đăm, kinh ngạc nhìn... đôi phụ tử... ôm nhau trên giường...

Cảm thấy thân thể phụ thân hơi cứng ngắc, Phong Trần Nhi tò mò hé mắt ra khỏi ngực hẳn, lơ đãng nhìn bốn người đứng ở cửa, sợ hãi núp trở lại, càng rúc sâu vào trong lòng phụ thân.

Nó cũng không hiểu vì sao mình phải đổ mắt đến tận mang tai, nhưng tim cứ bối rối khó hiểu, hình như có một chút hiểu được phụ thân vì sao cứng ngắc.

Ánh mắt lãnh khốc của Phong Lãnh Tà dần dần băng hàn hơn, khiến bốn người ở cửa chậm rãi hạ tầm nhìn, không dám tiếp tục tham cứu.

Không biết ai động cước trước, bốn người vô thanh vô tức rảo bước tiến vào trong phòng, nhìn chằm chằm không chớp mắt vào hoa văn trên sàn nhà.

Tĩnh lặng hồi lâu, Phong một thân thanh y phá tan sự trầm mặc: “Thuộc hạ... đã tra được hung thủ độc hại Thiếu chủ!”

Bàn tay Phong Lãnh Tà đang vuốt ve mái tóc của Phong Trần Nhi dừng lại một chút.

Điện một thân lam y tiếp lời: “Kẻ hạ độc với kẻ phái thích khách là cùng một người! Cung chủ Lạc Hoa cung – Thủy Vô Doanh!”

Ánh mắt Phong Lãnh Tà sắc bén như hàn kiếm.

Thủy Vô Doanh, giang hồ đệ nhất mỹ nhân, lúc trước ở đại hội ‘Phiêu vũ luận kiếm’, nàng cũng là phần thưởng. Ai đoạt quán quân ở ‘Phiêu vũ luận kiếm’, không chỉ có được ‘Phiêu Vũ kiếm’ mà còn có thể lấy được giang hồ đệ nhất mỹ nhân Thủy Vô Doanh. Nhưng hẳn, Phong Lãnh Tà, chỉ lấy kiếm vứt bỏ mỹ nhân! Việc này dẫn tới người trong giang hồ không ngừng ghé mắt, Thủy Vô Doanh vô cùng bức bối, mang theo thị nữ lên đường đuổi tới ‘Ngự phong sơn trang’ nhưng Phong Lãnh Tà vô tình như kiếm lại cự tuyệt nàng ngoài cửa. Đệ nhất thị nữ của Thủy Vô Doanh tức giận, lớn tiếng nhục mạ, dẫn tới sát tâm của Phong Lãnh Tà — khi đó, Phong Trần Nhi cười bạch hổ phóng tới, cứu các nàng một mạng!

Nhưng lòng dạ đàn bà thâm sâu khó lường. Kẻ giang hồ giễu cợt, Phong Lãnh Tà vô tình, cửa ‘Ngự phong sơn trang’ vũ nhục, nữ nhân có đẹp cùng không chịu đựng nổi sự tàn phá của lòng tự trọng.

Thủy Vô Doanh, nàng tuy là giang hồ đệ nhất mỹ nhân, nhưng lòng của nàng cũng giống nữ nhân khác trên đời, kiêu ngạo không xem thường được.

Đặc biệt... khi nàng nhìn thấy Phong Trần Nhi tinh thuần tựa như tiên đồng phóng tới, trong mắt Phong Lãnh Tà không chứa bất kì kẻ nào khác, thậm chí, hu tôn hàng quý (kẻ có địa vị cao lại nhường bộ người có địa vị thấp) quỳ gối giúp Phong Trần Nhi đi hài.

Hỏa một thân hồng y nói chi tiết: “Thủy Vô Doanh sau khi kết thúc ‘Phiêu Vũ luận kiếm’ trang chủ đối với nàng hờ hững nên không cam lòng, tìm ‘Kỷ độ từ tâm’ mua ‘Mạc vong quân’, nhưng khi đó nàng chưa hạ quyết tâm. Nhưng khi ở cửa ‘Ngự phong sơn trang, Trang chủ lại cự tuyệt một lần nữa, nàng thật không cam lòng nên muốn... trả thù Trang chủ!”

Mà Phong Trần Nhi, là thủ đoạn trả thù hay nhất của nàng.

Tùy nàng đối với Phong Trần Nhi chỉ là thoáng nhìn qua, nhưng bất luận ra sao, một kẻ nhìn thấy Phong Lãnh Tà vì người nọ đi hài thì đều có thể thấy được, Phong Trần Nhi đối với Phong Lãnh Tà mà nói, là bảo vật vô giá. Không có nam nhân nào lại chấp nhận địa vị hèn mọn quỳ gối trước một kẻ khác giúp đi hài. Huống chi Phong Lãnh Tà được xưng là giang hồ đệ nhất vô tình kiếm, vô tình của hắn, lãnh ngạo của hắn là rõ như ban ngày, một người nam nhân như vậy lại vì một thiếu niên quỳ gối đi hài.

Khuất nhục, ghen tị, không cam lòng, hóa thành một mũi tên độc, bắn về phía Phong Trần Nhi thuần khiết không nhiễm bụi bẩn.

Phong Lãnh Tà lắng nghe xong, đôi mắt hắn dần toát ra hàn quang thị huyết.

Phong Trần Nhi hơi run lên, bất an túm lấy y phục hắn.

Phong Lãnh Tà cúi đầu, sát khí không khống chế được nhắm về phía hài tử trong lòng ngực, Phong Trần Nhi hoảng sợ nhìn hắn.

Như kỳ tích, sự hoảng sợ của Phong Trần Nhi, làm cho ánh mắt Phong Lãnh Tà dần dần nhu hòa lại.

Song, Lôi một thân tử y nói những lời sau cùng lại khiến ánh mắt nhu hòa của Phong Lãnh Tà phút chốc chuyển thành âm ngoan.

“Thủy Vô Doanh cũng không phủ nhận mọi chuyện nàng làm. Nàng đồng ý giao ra giải dược. Nhưng nàng yêu cầu Trang chủ phải tự mình đến ‘Lạc Hoa cung’ lấy. Nàng muốn Trang chủ cùng nàng... một đêm phu thê, nàng tâm nguyện.”

Phong Trần Nhi rên rỉ một tiếng, mồ hôi chảy ròng ròng, bầu lấy ngực bỗng nhiên tức lại, vùi trong lòng Phong Lãnh Tà, run rẩy.

Gương mặt Phong Lãnh Tà lộ vẻ hung quang, kiếm khí quanh thân bỗng toát ra, từ trước giường một thước đột nhiên bắn ra ngoài. Bốn người đứng cách đó không xa chỉ cảm thấy quanh người đau xót, người được mùi máu tươi, tóc cùng y bào bay lên, tai nghe được tiếng nổ tan tác của chiếc bàn.

Phút chốc, cả phòng, không có bất cứ thứ gì ngoài xung quanh chiếc giường là hoàn hảo vô khuyết, mọi nơi khác đều thay đổi, mà trên người Phong, Hỏa, Lôi, Điện nhiều chỗ bị thương, nếu không phải sau đó bọn họ lập tức chân khí hộ thể, chỉ sợ lúc này đã trở thành khối tử thi!

Mồ hôi lạnh ròng ròng trên trán bốn người.

Kiểm khí dần tiêu biến, căn phòng khôi phục lại yên lặng.

Phong Trần Nhi hoãn khí lại bình thường suy yếu ngắc đầu, nhìn thấy phụ thân biểu lộ đáng vẻ lãnh ngạnh, nó giật giật đôi môi khô khốc: “...Không cần...”

Phong Lãnh Tà chấn động, chậm rãi cúi đầu.

Ho ra một búng máu, Phong Trần Nhi lệ rơi không ngừng: “Không cần đi...Trần Nhi...Trần Nhi không muốn...Phụ thân...Không cần...”

Nhìn thấy máu ghê người, Phong Lãnh Tà thống hận nhắm mắt lại, phút chốc buông Phong Trần Nhi ra, đứng dậy xuống giường.

Phong Trần Nhi ngã trên đệm, ôm lấy ngực đau đớn, nghẹn ngào.

Một thân hàn khí, Phong lãnh Tà đi qua bốn người, tuyệt nhiên ra cửa.

Bốn người sửng sốt, đưa mắt nhìn nhau, đến khi Y giả vờ mặt nghiêm trọng bước vào cửa, bốn người mới đồng loạt nhìn về phía Thiếu chủ đã sớm hôn mê.

— oOo —

Choáng váng tỉnh lại, không biết là lúc nào, ôm lấy ngực ho nhẹ, Phong Trần Nhi chịu đựng cơn buồn nôn mà nuốt lấy tinh huyết đang xông đến họng.

Thở hổn hển, mồ hôi lạnh chảy xuống người, nó ngồi dậy vén sa trường lên.

Những gia cụ tổn hại, toàn bộ đã được đổi mới, trong phòng trống trải, chỉ có ánh sáng lập lờ của liên hoa đăng.

Nó dụi dụi đôi mắt đau nhức, cố gắng không để nước mắt trào ra.

Cắn cắn đôi môi không chút sắc máu, nó đau đớn nhúu mảy, bàn tay vô thức nắm lấy trường liêm, run rẩy,

buông hai chân vô lực xuống giường.

Bàn chân trần trụi không phải chạm đến mặt đất lạnh lẽo mà là bộ lông nhung nhung ấm áp. Nó chăm chú nhìn, chỉ thấy đại miêu và tiểu miêu cuộn tròn nằm bên giường. Bị nó giẫm lên, hai bạch hổ lập tức tỉnh lại, đầu tiên còn buồn ngủ ngáp dài, sau khi thấy rõ chủ nhân, liền tinh thần chấn hưng.

Bạch hổ đứng lên, cao đến ngang giường, Phong Trần Nhi thương tâm vươn tay vuốt ve đầu chúng, đại miêu và tiểu miêu cọ cọ hưởng thụ.

“Chỉ có...các người...bồi ta...” Nó cúi đầu cười khổ. “Phụ thân hử...”

Không khống chế được đau đớn, nó nôn một búng máu, huyết bắn lên sa trường tuyết trắng, hai bạch hổ bất an gầm nhẹ.

“Hử...”, ngậm huyết, Phong Trần Nhi muốn chúng yên lặng. Lấy tay lau đi máu bên khóe miệng, nhẹ giọng nói: “Ta... muốn tìm phụ thân về.”

Đại miêu và tiểu miêu ngẩng đầu khó hiểu.

Hạ mắt, nó bầu lấy ngực. “Phụ thân hử... vô cùng không muốn, nhưng vì độc trên người ta, hử lại...”

Ưu sầu nghiêm mặt, buồn bã hồi lâu, nó lại nói. “Ta thà không cần giải được... Ta... chỉ cần phụ thân...”

Dục vọng chiếm giữ cuồng nhiệt trong lòng làm nó giật mình, nó lo lắng sợ hãi nhìn đại miêu và tiểu miêu.

Phụ thân bề ngoài thoát nhìn tưởng như lạnh lùng, nhưng vòng ôm của hử rất ấm áp, về mặt hử nhất quán lạnh băng, nhưng... đôi môi hử thực mềm mại...

Than nhẹ một tiếng, mơ hồ về tình cảm của bản thân mình đối với phụ thân, nó ôm lấy chính mình, nhớ cảm giác khi tựa vào trong lòng phụ thân.

Thân thể lạnh run, dần dần ấm lại, nó rên rỉ một tiếng: “Phụ thân...”

Mở mắt ra, đôi mắt che phủ bởi mây đen dần trong vắt lại, nó vỗ vỗ đầu đại miêu, vui mừng nói: “Ta muốn tìm phụ thân trở về!”

Đại miêu trừng mắt nhìn, hai chi trước của tiểu miêu vất lên giường, vùi đầu vào trong lòng ngực Phong Trần Nhi. Phong Trần Nhi an ủi: “Thân thể ta... đừng lo...”

Thấy chủ nhân tâm ý đã quyết, đại miêu và tiểu miêu mặc dù không đồng ý nhưng vẫn nghe theo lời chủ nhân.

Phong Trần Nhi nhu hòa cười: “Cảm ơn các người...”

Sờ mái tóc rối tung, nó nhúu mày: “Cũng không thể gặp phụ thân như thế này...”

Tiểu miêu nhảy xuống giường, chạy đến bàn trang điểm, ngậm một chiếc lược cho nó, nó cao hứng nhận lấy, chậm rãi chải mái tóc đen nhánh. Không có dây buộc tóc, nhưng ít ra cũng mượt mà. Đại miêu thấy nó chân trần, liền kéo một đôi hài dưới giường ra cho nó. Phong Trần Nhi cười khúc khích. “Đại miêu thích giấu hài của ta, hôm nay lại không tác quái, thật hiếm có.”

Đại miêu quay đi, tựa hồ ngượng ngùng.

Cúi người đi hài, nó trều mền vỗ vỗ đầu đại miêu.

Quần áo đơn bạc, chung quy không chịu nổi cái lạnh, nó khẽ hắt xì, tiểu miêu nhảy lên nhảy xuống, kéo chiếc áo khoác da chồn từ trên khung treo y phục xuống, Phong Trần Nhi cảm kích tiếp nhận, khoác thêm vào.

Sau khi đã mặc ấm, nó xuống giường, mới đi được một bước từ giường, hai chân đã vô lực mềm nhũn, cả người ngã trên mặt đất.

Nó cắn răng, buồn bực đấm đấm lên đôi chân vô lực.

Đại miêu vươn đầu lưỡi liếm nước mắt tràn khỏi mi nó, nó sụt sịt, lau mặt.

“Thực xin lỗi... Ta vô dụng quá...”

Thân thể như vậy, ngay cả cửa phòng cũng không bước ra nổi!

Đại miêu nằm úp sấp người, rống lên vài tiếng, Phong Trần Nhi do dự một chút, tiểu miêu đẩy đẩy thân người, nó khổ cực trèo lên lưng đại miêu.

Đại miêu chậm rãi đứng lên, Phong Trần Nhi hai chân vô lực, không thể kẹp lấy thân bạch hổ, ngồi bên trên như thế này rất dễ mất cân bằng. Tiểu miêu vỗ vỗ lưng nó, cả người nó nghiêng về phía trước, nằm sấp trên lưng đại miêu, bắt đắ dĩ trừng trừng mắt nhìn tiểu miêu, đôi tay siết chặt lấy cổ đại miêu. Đại miêu lúc này mới bước từng bước chậm rãi, im lặng không phát ra tiếng động đi về phía cửa.

Tiểu miêu mở cửa, hai bạch hổ thừa dịp trời tối, mang theo Phong Trần Nhi lén lút chuồn ra khách điếm.

Ngủ ở cách vách, mấy người chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay sẽ cảnh giác tỉnh lại, vô thanh vô tức theo sát ngay.

Tuy rằng nghi hoặc, nhưng bọn họ nhất trí im lặng, không có kinh động bạch hổ phía trước.

— oOo —

Phương Đông tia nắng đầu tiên xuất hiện, sương sớm lấp lánh, không khí lành lạnh, ẩm ướt.

Phong Trần Nhi co người lại, ghé trên lưng đại miêu, tò mò nhìn đường phố vắng vẻ. Đại miêu và tiểu miêu cùng giúp nhau mà đi, từng bước không nhanh cũng không chậm.

Ngày mới sáng, cổng thành còn chưa mở.

Đại miêu và tiểu miêu thông minh trốn ở phía sau một quầy hàng trống không bên cửa thành, đợi một đám binh sĩ chậm như rùa đi qua.

Đại miêu thấy thời cơ đã đến, đại môn mở ra, liền cõng Phong Trần Nhi chạy như lưu tinh trốn ra ngoài, mấy binh sĩ trông cửa dụi dụi mắt, còn chưa rõ ràng, có một đạo bạch quang vụt ra ngoài.

Khi bọn hắc hoàn hồn lại trong sương mù dày đặc, trước mắt cái gì cũng không có.

“Uy, người có nhìn thấy cái gì không?” Giáp binh hỏi Ất binh.

Ất binh lắc đầu. “Không a, người hoa mắt sao?”

“Thế nhưng... hình như có cái gì vừa chạy qua nha!” Bính binh vỗ vỗ gáy.

“Được rồi, quan nhiều như vậy làm gì. Các người đi nhìn trước một chút đi, ta đi chợ mắt một chút.” Đinh binh coi như không vỗ vỗ cái lưng, buồn ngủ cực điểm chỉ muốn lui vào một góc đánh một giấc.

“Như vậy sao được?” Những người khác lập tức phản đối.

Mấy bóng người ẩn thân tại một chỗ tối, điểm thứ tự, trong tiếng phản đối của bọn binh lính, liền như gió vút qua cổng thành.

Bốn binh lính bỗng nhiên rét run, rụt cổ lại.

“Má ơi! Sáng nay đúng là lạnh! Đã vào xuân rồi mà gió còn lạnh như vậy!”

Bạch hổ phi nước đại tiến vào trong cánh rừng, tốc độ dần chậm lại.

Hai tay Phong Trần Nhi đã mỏi nhừ, vì không để mình bị rơi xuống, nó cắn răng chịu đựng, tốc độ lúc trước nhanh như chớp gây cho nó sức ép.

Huyết khí lại quay cuồng, nó cố nén lại. Tiểu miêu ngửi mùi ở phía trước, xác định phương hướng. Nó suy yếu nhìn cảnh vật trước mặt, con đường phía trước thật mịn màng, không biết phụ thân đi về phía nào? Hắc võ công cái thế, khinh công nhất lưu, tốc độ hành tẩu nhất định lướt nhanh như gió.

Thực hận thân thể mình quá mức suy yếu, không thể tập võ, không có võ công, vĩnh viễn sẽ không thể đuổi kịp được bước chân của phụ thân.

Đi được nửa ngày đường, vừa đói lại vừa khó chịu, thân thể vô lực nằm sấp, lưng lay sập đổ, đại miêu dừng lại dưới một gốc đại thụ, rất nhanh, Phong Trần Nhi trượt từ trên lưng đại miêu xuống, ngã sấp ở trên thảm cỏ ẩm ướt.

Tiểu miêu quay lại, đi đến bên người nó, hai bạch hổ lo lắng cọ cọ vào người nó.

Phong Trần Nhi khó khăn chống đỡ thân mình, nghĩ muốn nở một nụ cười, tiếc rằng thân thể quá yếu, quỳ rạp trên mặt đất không ngừng nôn ra máu, nôn rất nhiều, cơ hồ ngay cả tim cũng ói ra.

Bạch hổ thê bi gầm rú, cả kinh đến động vật trong cánh rừng trốn trốn lủi lủi.

Phong Trần Nhi huyết lệ hòa với nhau, túm lấy cỏ trên mặt đất, thu người lại.

Mấy người ẩn trong chỗ tối nhanh chóng xuất hiện, tiếng hổ gầm thanh đột nhiên ngừng, Phong Trần Nhi nghi hoặc ngẩng đầu,

Y giả, với Lôi và Hỏa, ba người quỳ gối trên mặt đất.

Lôi giật giật môi, khẩn cầu nói. “Xin...Thiếu chủ đừng giết vò bản thân nữa.”

Phong Trần Nhi nghe vậy, kinh ngạc, cúi đầu không nói.

Hỏa tiến lên, đỡ nó dậy. “Xin Thiếu chủ cùng chúng ta trở về.”

Phong Trần Nhi quật cường giãy dụa. “Không muốn...”

“Thiếu chủ...”

Nó cắn cắn môi, cầu xin. “Ta phải...tìm phụ thân...”

Y giả nghiêm mặt, lạnh lùng nói: “Thiếu chủ, xin đừng gây khó dễ cho thân thể mình!”

Phong Trần Nhi rụt vai, tựa vào đại miêu, quay đầu không nói.

Cơ thể khó chịu như lửa đốt, tâm cũng đau đớn như bị dao cắt. Tiểu miêu phóng đến bên người Phong Trần Nhi, che chở cho nó. Ba người thấy chủ tử được hai bạch hổ bảo vệ, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Tựa vào lưng đại miêu, máu ở khóe miệng nhiễm đỏ bộ lông đại miêu. Đại miêu vươn lưỡi, liếm liếm má nó.

Nó tức giận nhìn cánh rừng rộng lớn, nước mắt lặng lẽ dâng trào.

Thấy nước mắt của nó, ba người đều không tiếng động, quỳ trên mặt đất, lẳng lặng chăm chú nhìn nó.

Qua hồi lâu, Phong Trần Nhi khàn khàn mở miệng. “...Giữa phụ thê... sẽ làm chuyện gì...”

Ba người sửng sốt, đều không đoán được là Thiếu chủ sẽ hỏi như thế.

Y giả nhíu mày kiếm, hồi lâu, y trả lời: “Giữa vợ chồng... làm chu công chi lễ, da thịt thân cận...”

Phong Trần Nhi vừa nghe đến bốn chữ “Chu công chi lễ”, lập tức bịt tai lại.

Nó biết. Nó biết như thế nào là chu công chi lễ. Nó không phải là đứa trẻ con ngây thơ, nó hiểu nam căn nữ âm... nhưng, chính tai nghe được giải thích, đau đớn không sao chịu được.

Y giả không nói thêm gì nữa, thương hại nhìn thiếu niên đang giãy dụa trong cơn thống khổ.

Lôi và Hỏa quay đầu, không đành lòng nhìn bộ dáng bị thương đó.

Người tuy là hài tử thân sinh của Trang chủ, nhưng, người cùng với Trang chủ trong lúc đó...

Mơ hồ, chuyện vướng mắc tình cảm không lý giải được, nhưng bọn họ chỉ là thuộc hạ, không có quyền hỏi đến chuyện tình cảm của chủ tử...

“Không được! Không được... chán ghét như vậy...Ồ...” Khóc nức đến khi không thể đè nén lại, Phong Trần Nhi đột nhiên nôn một miệng huyết lớn, hôn mê đi.

— oOo —

Thanh cao thoát tục, thanh lương vô hân. Thủy điện phong lai mai mãn. Vén rèm thêu, trăng sáng lên nhìn trộm người, người chưa ngủ, nghiêng đầu tóc mai khẽ loạn.

Cung chủ lạc Hoa cung Thủy Vô Doanh, quả thực có tư cách là giang hồ đệ nhất mỹ nhân. Thân nhược vô cốt, diện nhược hoa đào (thân thể mềm mại, gương mặt như hoa đào), làn thu thủy dịu dàng, ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn, tao nhã tựa trên mỹ nhân tháp (giường mỹ nhân), mái tóc đen mượt như thác thả trên thảm Ba Tư, uốn lượn, như dòng suối nhỏ từ trên khe núi chảy xuống.

Nàng đẹp, đẹp đến yêu diễm, yêu diễm mà không tầm thường, tao nhã mà không mất phong tao, nhất cử nhất động đều tạo thành một bức tranh phong cảnh, dù là Liễu Hạ Huệ thấy, cũng sẽ thần hồn điên đảo.

Mỹ nhân như vậy, phàm phu tục tử đều chạy theo lấy, vô tình kiếm lãnh ngạnh như băng đối với vẻ đẹp của nàng lại coi như không.

Thủy Vô Doanh thắm thở dài, nhúu mỹ nhân nga (đôi mày đẹp), ngồi thẳng thân mình mềm mại yếu ớt, mâu tử thủy quang trong vắt, hạ mắt, tế nhu mở miệng: “Phong công tử...”

Thanh âm mềm mại tê dại lòng người.

“Phong công tử, thiếp thân quả thật đã hiểu được tội, mong công tử có thể lượng thứ cho.”

Ngồi đối diện với nàng, Phong Lãnh Tà hai mắt cứ nhìn nhìn chăm vào mặt đất vẫn không nhúc nhích, tựa hồ không nghe thấy.

Thấy hắn không có phản ứng gì, thị nữ đứng một bên quát: “Phong Lãnh Tà, Cung chủ chúng ta đang nói chuyện với người, người đừng có giả câm điếc!”

Thủy Vô Doanh không tán thành khế trách. “Tiểu Lan, chớ có vô lễ!”

“Cung chủ...” Thị nữ gọi là Tiểu Lan tức tối.

Thủy Vô Doanh phát tay. “Các người tạm thời lui xuống.”

Tiểu Lan dậm chân một cái, đi theo thị nữ xung quanh, rời khỏi tẩm cung.

Thủy Vô Doanh lúc này mới tao nhã xuống mỹ nhân tháp, tha thướt đến chỗ Phong Lãnh Tà.

“Công tử vô tình với thiếp thân, thiếp thân chỉ biết than thở mình vô phúc. Nhưng thiếp thân mến công tử cô tuần lãnh ngạo, chỉ mong có thể được công tử ưu ái tạm thời, tiếc rằng...” Nàng ngã một chén rượu, dựa vào bên người Phong Lãnh Tà, phảng phất hương lan. “Công tử ý chí sắt đá, thiếp thân lòng ngập ái tình cũng không có chỗ nào nghiêng, xem thiếp thân một lòng si tâm, mong công tử có thể uống hết chén rượu này.”

Phong Lãnh Tà chậm rãi ngẩng đầu, khuôn mặt khắc băng đối diện với khuôn mặt xinh đẹp hồng đào của Thủy Vô Doanh.

Ánh mắt đen như ngọc lưu ly nhìn vừa xinh đẹp vừa lạnh băng dị thường kia khiến Thủy Vô Doanh tâm lộ thẳng khiêu (tim đập nhanh như nai chạy), nàng đỏ hai má, ngượng ngùng nâng chén.

Phong Lãnh Tà tiếp nhận chén, rượu trong chén tản ra hương khí Tán Công đan, hẩn lạnh lùng câu một nụ cười, uống một hơi cạn sạch.

Thủy Vô Doanh cười như xuân hoa, tay áo mềm mại như bướm lượn, mảnh mai xòe ra, nhẹ nhàng vũ động, thân thể như ẩn như hiện dưới sa y mỏng tanh, mê hoặc lòng người.

Phong Lãnh Tà nắm chặt tay, tâm hồn bị câu vài phần, lắc lắc đầu, hẩn lạnh lùng nói: “Giải được?”

Thủy Vô Doanh vừa múa hấp dẫn hẩn, vừa từ thắt lưng lấy ra một bình sứ nhỏ, lắc lắc. Phong Lãnh Tà đứng lên, vì tán công mà khẽ lay động.

Thủy Vô Doanh xoay tròn một vòng, đi tới sa trường phù dung, yêu mị nằm nghiêng, đưa bình sứ nhỏ hướng đến ngực, bình sứ lập tức biến mất vào y nội.

Phong Lãnh Tà đôi mắt bốc hỏa, nhưng vẫn bước đến phía giường.

Thủy Vô Doanh cười mỉm nhìn hẩn. “Công tử, thiếp thân cầu không nhiều lắm, chỉ nguyện cùng công tử một đêm phu thê...”

Phong Lãnh Tà đè lên trên nàng.

Thủy Vô Doanh thở gấp một tiếng, thân thể như xà triển lên.

Sa trường tung bay, hồng lẳng trở mình, mỹ nhân làm bạn, mấy phần hồn mê?

Đệ thất chương hoàn.

Chu công chi lễ: xuất phát từ một chuyện xưa, cùng nghĩa với việc động phòng.

8. Chương 8

Xiêm y bị cởi ra từng lớp một, tính cả tiểu bình sứ kia đồng loạt đều vứt bỏ ở một góc đầu giường, da thịt bóng loáng cùng thiếp, dục tình dâng trào.

Thân thể cường tráng của nam nhân khiến nữ nhân si mê. Mặc dù nam nhân mới cởi bỏ nửa người y phục nhưng đã làm nữ nhân yếu mềm toàn thân.

Ngón tay nhỏ nhắn lướt qua khuôn ngực rắn chắc của nam nhân, nữ nhân dâng đôi môi lên, tham lam cắn mút, nam nhân lạnh lùng không phản ứng gì.

Nữ nhân thở hổn hển, đói khát hôn dọc một đường đến thắt lưng nam nhân. Khi bàn tay của nữ nhân hướng đến giữa chân nam nhân tìm tòi dò xét, nam nhân vươn tay chế trụ hàm của nàng, nữ nhân cười quyến rũ, xoa bàn tay nam nhân. Vuốt ve hồi lâu, nàng hỏi: “Công tử, ‘Phiêu vũ kiếm’ của người giấu ở nơi nào?”

‘Phiêu vũ kiếm’ mềm mại như lụa có thể dễ dàng quấn trên cánh tay, nhưng trên hai tay Phong Lãnh Tà lại không có ‘Bạch lăng’?

Nam nhân âm âm cười.

Nữ nhân thăm kinh ngạc, xúc cảm lạnh lẽo từ trên cổ truyền tới.

Nàng kinh ngạc quay đầu.

Ngoài sa trường phù dung, một nam tử bằng hàn đứng đó. Tay nam tử cầm một đoản kiếm ngân bạch dài khoảng hơn 1 thước, đặt ở cổ nữ nhân trên giường.

Nữ nhân trừng mắt.

Khuôn mặt của nam nhân...

Nàng nhìn sang Phong Lãnh Tà trên giường, nhìn lại nam nhân cầm kiếm bên giường.

“Phong. Lãnh. Tà...” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi.

‘Phong Lãnh Tà’ trên giường rời khỏi vòng tay nữ nhân, nhanh chóng mặc quần áo, nhặt tiểu bình sứ trong đồng quần áo của nữ nhân lên, nói: “Trang chủ, giải được ở đây.”

Sắc mặt nữ nhân trắng bệch như tờ giấy.

Nam tử cầm kiếm ra tay cực nhanh, trong phút chốc đã điểm huyết vị toàn thân của nữ nhân.

Thu kiếm, hắn tiếp nhận tiểu bình sứ, xoay người ném cho kẻ đứng đằng sau, lạnh lùng hỏi: “Là giải được phải không?”

Bạch Liên Quân chẳng hiểu tại sao bị lôi đến đây xem trò hay mở bình sứ, ngửi ngửi, mặt mày giãn ra, ném lại cho nam tử cầm kiếm: “Là giải được, không sai.”

Thủy Vô Doanh trắng bệch mặt, không nhúc nhích được ngồi trên giường, thân thể trần trụi bại lộ trước mắt bốn nam tử, song, không có một nam nhân nào hướng mắt đến nàng.

Phong xé da mặt dịch dung, lãnh nghề liếc nàng một cái.

Thân thể Thủy Vô Doanh run lên.

Điện cú đầu trước Phong Lãnh Tà: “Trang chủ, thuộc hạ đã thả mê hồn, toàn bộ nữ nhân trong Lạc Hoa cung đều đã hôn mê.”

Phong Lãnh Tà lãnh khốc cười, phất tay áo tiêu sái rời đi.

Thủy Vô Doanh gào thét: “Phong Lãnh Tà!”

Bạch Liên Quân thông cảm nhìn nàng: “Tuy rằng là mỹ nhân, ha hả, nhưng lại không biết tốt xấu gì hết. Không phải của người thì đừng cưỡng cầu, ai...”

Ngáp dài, hắn gãi gãi đầu: “Khốn khổ thật...”

“Các người... hỗn đản! Hỗn đản!” Mỹ nhân lệ rơi như châu.

Bạch Liên Quân quay đầu, phất phất tay: “Ai nha, người còn chưa đủ âm ngoan, ăn không được thì cũng đừng oán! Làm người... đặc biệt làm một mỹ nhân rắn rết, phải ác độc hơn một chút!”

Thủy Vô Doanh kinh hoàng nhìn ánh mắt đáng sợ khi rời đi của Bạch Liên Quân.

“Kỷ độ từ tâm”, người như ngân liên tinh khiết, tâm lại tựa rắn rét âm độc?

— o0o —

Phong Trần Nhi chờ đợi nằm trên giường.

Đại miêu và Tiểu miêu nằm sấp trên giường, khi liếm nó, nó hờ hững, ánh mắt trống rỗng trùng trùng nhìn lên đỉnh màn, không hề sinh khí.

Phụ thân rời nó đi cũng chỉ có năm, sáu ngày. Nhưng năm, sáu ngày ngắn ngủi này nó lại sống mỗi ngày bằng một năm. Trước kia thường thường mê man, mấy ngày này lại tỉnh nhiều ngủ ít.

Y giả thấy bộ dáng của nó, lắc đầu, canh giữ ở một bên.

Tưởng là phải đợi chờ thêm nữa thì Phong Lãnh Tà đã trở về.

Lôi Hỏa hai người báo cáo với hần tình hình gần đây của Phong Trần Nhi. Hần thần sắc lạnh lẽo, kiếm khí bắn ra, làm bị thương cánh tay hai người.

“Hộ chủ bất lực!” Bỏ lại một câu, hần đi vào phía giường, đuổi hai bạch hổ vướng víu ra. Sợ hãi hàn khí quanh người Phong Lãnh Tà, Đại miêu và Tiểu miêu ủ rũ đi ra.

Phong Trần Nhi cử động nhãn châu, nhìn Phong Lãnh Tà.

Phong Lãnh Tà vươn tay muốn chạm vào nó, nó kịch liệt né tránh.

Cuộn tròn mình lại, hơi thở dồn dập, nhưng quật cường không muốn phụ thân đụng chạm.

Gương mặt Phong Lãnh Tà trầm xuống, ôm lấy nó vào trong lòng.

Phong Trần Nhi tức giận, vung mạnh tay đánh đấm vào ngực phụ thân, Phong Lãnh Tà không né không tránh, tùy nó phát tiết. Đánh một hồi, nó tựa vào lòng phụ thân, rơi lệ.

Phong Lãnh Tà lấy giải dược ra, muốn uy nó, nó lại quay đầu đi.

“Trần Nhi.” Thanh âm phụ thân nghiêm khắc.

Phong Trần Nhi cúi đầu, mười ngón tay đan vào nhau.

Nó...nó không muốn ăn! Thà rằng độc phát thì chết chứ không muốn phụ thân như vậy đổi lấy giải được...

Hàm đau nhức, Phong Lãnh Tà siết chặt lấy cằm nó, bắt nó ngẩng đầu lên, nó quật cường mím môi, tức giận đỏ mắt.

Phong Lãnh Tà nhú hai hàng lông mày.

Những người khác trong phòng thấy hai người giằng co, không khỏi thầm than.

Thiếu chủ ngày thường mặc dù ôn nhuận như ngọc, nhưng nếu người quật cường vùng lên, bất luận kẻ nào cũng không thể khiến người cúi đầu.

Người mặc dù im lặng nhưng tình cảm cũng có một mặt quyết liệt.

Phong Lãnh Tà buông cằm nó ra, thả lỏng bàn tay ôm lấy nó, Phong Trần Nhi ngã xuống nằm trên giường, nó thở dài, nhưng trong chốc lát, đầu bị xoay lại, đôi môi của phụ thân bao phủ lên môi nó.

Nó mở to mắt, kinh ngạc mở miệng, lưỡi nam nhân mang theo một viên thuốc, dễ dàng đẩy vào.

“Ngô...” nó cự tuyệt, lắc lắc đầu, vươn tay kéo tóc phụ thân.

Nam nhân nằm trên người nó không di chuyển chút nào, ép buộc nó phải nuốt viên thuốc xuống.

Nó giãy dụa kịch liệt, tay nắm chân đá nam nhân ở trên người nhưng lực đạo của nó so với nam nhân mà nói thì là nhỏ bé không đáng kể.

Quyết liệt qua đi, nó dần dần ngừng lại, ngán lệ, nuốt viên thuốc cùng nước bọt của nam nhân.

Trong phòng, những người khác quay đầu, không nhìn không nghe.

Cuối cùng, Phong Lãnh Tà buông đôi môi sưng đỏ của Phong Trần Nhi ra, Phong Trần Nhi vừa ho vừa thở quay đầu, vừa tức vừa giận.

Phong Lãnh Tà vùi mặt vào trong ngực nó, nó nhú mi lại, vươn tay đẩy ra nhưng Phong Lãnh Tà bắt được tay nó, đưa những ngón tay nó ngậm trong miệng khe cắn. Nó run một chút, muốn rút tay về, lại không thể động đậy.

Gương mặt tái nhợt từ từ đỏ ửng, nó lấy bàn tay được tự do che mặt lại.

Hôn lòng bàn tay Phong Trần Nhi, Phong Lãnh Tà trầm giọng nói: “Ta không có cùng nàng thân cận.”

Tựa hồ là một câu giải thích, tâm trí căng tức của Phong Trần Nhi nhanh chóng phóng khoáng lại, thân thể cứng nhắc cũng trở nên mềm mại.

Phụ thân kề sát ngực nó, tiếng tim đập dồn dập của nó nghe được rất rõ ràng. Nó không khỏi có chút oán giận, phụ thân thật sự rất xảo hoạt.

Trong lòng vị ngọt lan tỏa như ăn đường mật, nó thở dài một tiếng, cũng không biết trong lòng mình là loại tình cảm gì.

Nam nhân như có như không cắn lồng bàn tay của nó, nó co tay, lại bị cắn ép buộc xòe tay ra, cứ như thể vô thanh thắng hữu thanh, bầu không khí an nhàn thư thái.

Vốn tưởng rằng mọi thứ đã yên ổn, nhưng chẳng ngờ...

Trái tim bất ngờ siết chặt lại, nó kêu đau một tiếng, cả người run lên.

Phong Lãnh Tà ngẩng đầu, hoảng sợ nhìn Phong Trần Nhi liên tục nôn ra máu.

“Không!” hấn hét lớn một tiếng.

Y giả nghe tiếng, phi nhanh tới bên giường, nhìn dáng vẻ Phong Trần Nhi, cũng hoảng sợ. Đáp mạch tham cứu, phát hiện khí huyết người rối loạn, nhú mào, cúi đầu mắng: “Chết tiệt! Chúng ta bị lừa! Giải được là giả!”

Phong Lãnh Tà cực kì sợ hãi. Hấn, xưa nay đứng trước Thái Sơn sập mà còn có thể mặt không đổi sắc, nhưng lần này, gương mặt băng hàn đã hoàn toàn tan vỡ.

Không thể tin.

Hấn, Phong Lãnh Tà, giang hồ đệ nhất vô tình kiếm, lại bị “Kỷ độ từ tâm” Bạch Liên Quân lừa gạt.

Run rẩy ôm Phong Trần Nhi vào lòng, hấn nghiêng răng nghiêng lợi: “Bạch. Liên. Quân.”

— oOo —

Gió đêm tiến vào từ song cửa sổ, Bạch Liên Quân nằm trên giường khẽ rùng mình, quệt quệt mũi, hắt lẩm bẩm lôi tấm chăn nhung tơ.

Ánh trăng không tời, đáng tiếc, trong chốc lát sẽ bị mây đen che khuất.

Lại một trận gió đêm kéo tới, hắt hắt xì. Không được rồi, tối nay gió thật sự quá lớn, không thể mở cửa ngủ được. Lười biếng xuống giường, hắt lảo đảo đi ra đóng cửa.

Bàn tay vừa mới chạm đến cửa sổ, thanh âm sắc bén xé không gian mà đến, hắt nhanh nhẹn nhảy lên, tránh thót một kích, đồng thời, cánh cửa hắt vừa mới sửa lại không bao lâu lần thứ hai bị một lực đập mạnh mà đổ sầm.

Hắt bắt đắc dĩ lắc đầu, khoanh tay thông thả bước tới cửa, quả nhiên nhìn thấy một đoàn người đàng đàng sát khí ở ngoài.

Phong Lãnh Tà tay ôm Phong Trần Nhi, một thân kiếm khí, hung hăng dọa người, phía sau là tứ đại hộ vệ, mỗi người tay cầm hàn kiếm, vận sức chờ ra lệnh. Y giả đứng trước bọn họ, tay thành chưởng còn chưa thu hồi. Xem ra cửa kia lại là hắt đánh đổ.

Bạch Liên Quân ngáp dài, dụi dụi mắt, bắt măn lẩm bẩm: “Đã trễ thế này các người còn không ngủ, chạy đến chỗ ta đây hưởng gió đêm làm gì?”

Y giả tiến lên trước, lớn tiếng quát: “Bạch Liên Quân, giao giải được chân chính ra đây!”

Bạch Liên Quân không hiểu ra sao cả: “Giải được gì? Các người không phải mới cầm từ tay Thủy Vô Doanh sao?”

“Đó là giả!” Y giả hàn quang hiện lên: “Là người... trêu đùa chúng ta?”

“Đại sư huynh, lời ấy sai rồi!” Bạch Liên Quân bĩu môi: “Tính tình của ta, người không phải rõ ràng nhất sao?”

Y giả yên lặng nhìn hắt, đột nhiên y mở to mắt, Bạch Liên Quân cười tựa bạch liên.

Ánh trăng lộ ra, chiếu nửa người hắt, bạch y phiêu nhiên, tóc đen lất phất, như liên quân tử dưới ánh trăng kia.

“ ‘Kỷ độ từ tâm’, người như ngân liên tinh khiết, tâm lại tựa rắn rết âm độc!”

Bạch Liên Quân cười khanh khách tựa vào cửa, nháy mắt mấy cái với y, nói: “Đại sư huynh, không tời, còn

nhớ rõ lời người giang hồ khen sư đệ, ha ha.”

“Người... vì sao lại rấp tâm?” Phong Lãnh Tà cứng nhắc hỏi.

Bạch Liên Quân đứng thẳng người, nụ cười chợt tắt, vẻ mặt âm trầm: “Phong Lãnh Tà, người quên chuyện tốt mình đã làm?”

Phong Lãnh Tà mặt không chút thay đổi.

Bạch Liên Quân oán hận nhổ nước bọt, xì một tiếng khinh miệt: “Đừng nói với ta, chuyện này không phải người của ‘Ngự phong sơn trang’ người làm! Người đời đều biết Bạch Liên Quân ta chỉ khi có tâm tình tội tộ mới cứu người, người vì mục đích của mình, phái người đến quấy rối một tháng cuộc sống tốt đẹp của Bạch mỗ!”

Phong Lãnh Tà hừ một tiếng, không có phủ nhận.

Bạch Liên Quân âm trầm: “Bất quá, Phong Lãnh Tà, người lại không biết, Bạch mỗ nếu tâm tình cực độ ác liệt, chuyện muốn làm nhất, không phải cứu người, mà là hại người!”

Phong Lãnh Tà hàn mâu cứng lại, sát khí đột nhiên bùng lên.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiểu tạ bên dòng suối tràn ngập sát khí, dọa các loài chim bay đi.

Một tiếng ho nhẹ, phát ra từ thiếu niên trong lòng Phong Lãnh Tà, hần cúi đầu, thần tình phức tạp.

Y giả nhẫn khí, nhìn về phía Bạch Liên Quân. Hần tà nghề nhìn lại, y lãnh ngạnh nói: “Không thể tưởng được... sư đệ người những năm gần đây lại thay đổi nhiều như thế...”

Bạch Liên Quân không giận, ngược lại cười nói: “Đại sư huynh, kẻ thay đổi đâu chỉ có một mình ta? Người chẳng phải cũng thay đổi đến xa lạ sao?”

“Muốn như thế nào người mới có thể cứu Thiếu chủ?” Y giả cúi đầu hỏi.

Bạch Liên Quân kéo một chút tóc mai, cười nói: “Việc này đơn giản, Bạch mỗ ái mỹ nhân. Nếu Phong trang chủ bằng lòng gả nhi tử bảo bối cho Bạch mỗ...”

Hần chưa nói xong, trên má đã truyền đến một cơn đau đốn, huyết đỉnh chảy xuống, lạnh thần sắc, hần nhìn đám người Phong Lãnh Tà trong cơn giận dữ.

“Võ công Phong trang chủ quả nhiên không thể khinh thường. Kiếm khí thu phát tự nhiên, vô hình đã thương người. Ha ha, Bạch mỗ quả thật sợ vài phần...”

Quơ quơ mái tóc dài đến thắt lưng, hắc cười lạnh buốt: “Đáng tiếc, Bạch mỗ không phải ngọn đèn dầu! Há để cho người đến khi dễ!”

Người được trong không khí một mùi ngòn ngọt, Y giả hoảng hốt: “Trang chủ, mau lui lại!”

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, vô số côn trùng bay ra từ trong bóng tối, như một vùng mây đen, hướng về phía đám người Phong Lãnh Tà.

“Chân khí hộ thể!” Y giả hét lớn một tiếng: “Trùng có độc!”

Phong Lãnh Tà toàn thân kiếm khí, độc trùng không thể gần người, nhưng sâu nhiều vô kể, đến mức bao phủ toàn thân! Những người khác chân khí hộ thể, không cho độc trùng có dịp chui vào.

Mắt lạnh nhìn mấy người bị độc trùng bao vây, Bạch Liên Quân nghiêm nghị nói: “Nhân không phạm ta, ta không phạm nhân, nhân nếu phạm ta, ta tất phạm nhân! Bạch Liên Quân ta xưa nay có ân báo ân, có oán báo oán! Ha ha, trách thì trách Phong Lãnh Tà người tự cho mình là đúng!”

Sâu nhiều không kể xiết, bọn họ mặc dù có thể phát chân khí giết trùng gần người, nhưng nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ được một hai canh giờ.

Y giả hít một hơi, nói: “Trang chủ, nhanh rời đi! Trùng này chỉ gửi hương khí mà đến! Bạch Liên Quân phát ra hương khí chỉ tới trăm dặm, ra khỏi trăm dặm, liền không đáng ngại.”

Phong Lãnh Tà cắn răng, ôm Phong Trần Nhi hôn mê, không thể không chạy như bay.

— oOo —

Kiểm, hàn, vô tình.

Nhưng kiếm có tâm có hồn, tâm hồn của kiếm luôn luôn không hiện hình, chúng che giấu thật sự sâu, không đến bị mình (đau đớn), chúng tuyệt nhiên không hiện.

Phong Lãnh Tà, là một thanh kiếm đúc từ khối băng nghìn năm.

Hắc vô tình, lãnh khốc, hắc cao ngạo, thánh khiết. Tâm kiếm của hắc che dấu so với kiếm chân chính còn sâu hơn.

Nhưng, một thiếu niên, một thiếu niên ôn nhuận như mỹ ngọc, thanh tú như ánh trăng, thuần túy như xuân hoa lãng mạn, đã đưa tâm và hồn chôn sâu của hắn dụ ra.

Thanh kiếm này, có một tia ôn nhu.

Có tâm, có hồn, hiểu được ôn nhu của kiếm dễ đã bị thương tổn.

Tâm Phong Lãnh Tà, đang đau. Hồn của hắn, đang kêu khóc.

Tâm hồn của hắn nương tựa vào một người, mà người đó sắp sửa... rời hắn mà đi.

Thiếu niên trong lòng chậm rãi mở mắt, con ngươi trong trẻo như nước lắng lặng theo dõi hắn.

Hắn cúi đầu, mái tóc tán loạn buông xuống, thiếu niên vươn tay cầm lấy mấy lọn tóc đen nhánh của hắn. Hắn cầm tay thiếu niên, thiếu niên đỏ ửng má, gương mặt tái nhợt có thêm vài phần phần chấn.

Sinh mệnh của người, có lẽ chỉ có mười ngày, có lẽ còn có một tháng, Y giả không thể xác định. Y một thân y thuật, nhưng đối với độc trên người Thiếu chủ, lại bất lực. ‘Kỷ độ từ tâm’, lòng dạ nham hiểm, tất nhiên không có khả năng hắn giao ra giải được chân chính. Huống chi, Thiếu chủ ăn nhằm giải được, trong cơ thể thêm một loại độc. Hai độc giao nhau, độc càng thêm độc.

Có lẽ là sinh mệnh đã đi đến cuối, mấy ngày qua, tinh thần Phong Trần Nhi rất tốt. Không giống như mọi ngày thổ huyết, cũng không ngủ như trước, bỏ qua độc trên người thì y hết như bình thường. Nhưng tất cả mọi người đều biết, độc kia đã công tâm nhập tủy.

Trong đôi mắt luôn luôn đậm đặc của Phong Lãnh Tà phản phát một tia đau thương. Hắn cơ hồ mỗi ngày đều ôm lấy Phong Trần Nhi, không chớp mắt nhìn chăm chăm vào hài tử trong lòng mình.

Tứ đại hộ vệ thấy, tinh thần sa sút không gì sánh bằng, không đành lòng để hai người lại một chỗ, đại miêu và tiểu miêu im lặng dị thường, thì thoáng lại nức nở.

Một thiếu niên thanh tú như thế, thực sẽ như phù dung sớm nở tối tàn tan biến sao?

Không, bọn họ không thể tin!

Thấy trong mắt phụ thân ánh ra bi thương, Phong Trần Nhi chớp mắt mấy cái, không cho nước mắt trào ra, mềm nhẹ an ủi phụ thân: “Phụ thân... đừng đau khổ.”

Phong Lãnh Tà không nói.

Nó trào nước mắt, mỉm cười: “Trần Nhi... quả thực rất hạnh phúc. Khi còn nhỏ, chỉ cùng với nhũ mẫu sống trong tiểu viện, thường nghe nhũ mẫu lẩm nhẩm những chỗ không đúng của phụ thân, a, khi đó, ta đối với những ý niệm về cha mẹ rất mơ hồ. Từ khi ta sinh ra, người bên cạnh chính là nhũ mẫu, bà thương ta, xót ta, yêu ta, ta đã thỏa mãn. Sau lại... thấy phụ thân...”

Phong Lãnh Tà hạ mắt, bàn tay ôm lấy nó tăng thêm lực đạo.

“Phụ thân đối với Trần Nhi... tốt lắm.” Nó nhỏ giọng nói. Tình cảm thiên ti vạn lữ đối với phụ thân chôn sâu ở đáy lòng. Nó lý giải không rõ, liền ẩn giấu đi. Ai...

Phong Lãnh Tà cũng không vui vẻ. Cúi đầu bao phủ lên đôi môi nó, Phong Trần Nhi ngẩn ngơ, bị bắt đáp lại hẳn. Hồi lâu, nam nhân buông đôi môi nó ra, nó đỏ bừng mặt.

Yên lặng hồi lâu, nó lẩm bẩm: “Phụ tử khác... cũng sẽ... vô cùng thân thiết như vậy...”

Phong Lãnh Tà nhếch khóe miệng, bình tĩnh nói: “Sẽ không.”

Trần Nhi kinh ngạc, mê muội nhìn nụ cười chợt lóe rồi biến mất của phụ thân.

Phong Lãnh Tà ngày thường mặc dù có cười, nhưng bình thường là cười lạnh, cười độc, cười tàn. Những kiểu cười này, là đáng sợ, khiến kẻ khác kinh hãi run rẩy. Nhưng lúc này, nụ cười của hắn, là xuất phát từ đáy lòng, là thuần túy, có lẽ còn dẫn theo một tia trêu ghẹo.

Nụ cười như vậy, Phong Trần Nhi lần đầu tiên nhìn thấy, không tránh được bị lạc trong đó.

“Sẽ không!” Nam nhân nói: “Phụ thân bình thường, sẽ không hôn môi nhi tử.”

“Di?” Hôn? Phong Trần Nhi kinh hô một tiếng, kinh ngạc che cái miệng nhỏ, đôi mắt to sáng như ngọc chứa đầy nghi hoặc.

Nó biết, hôn là phát sinh ở nam nữ tình nhân trong lúc đó nha!

Nhưng... nó cùng với phụ thân hôn môi...

“Thích không?” Nam nhân trầm giọng hỏi.

Phong Trần Nhi ảo não nhìn nam nhân không giống với ngày thường, nhưng thành thật bộc lộ tình cảm của nó.

“Th...Thích...” Toàn thân nó như sắp cháy. Trời ạ! Nó... nó là nhi tử của phụ thân mà! Nhưng... nhưng...

Tránh mắt, lại giương mắt, trộm nhìn giương mắt tuần mỹ của nam nhân, trái tim lại ra sức đập, nó nhớ lại, phụ thân đã từng nói với nó, cũng biết ý của ‘Xuân tâm dâng dạn’.

Nó... nó làm sao lại như thiếu niên tư xuân, đối với phụ thân của mình có...

Trên mặt xanh một hồi, trắng một hồi, thỉnh thoảng lại phấp hờn. Phong Lãnh Tà nhìn thấy trong mắt nhưng không nói ra.

Hài tử này thuần túy, tất nhiên không thể phá vỡ mà nói ra cấm kỵ kia.

Trong sáng như thủy tinh, thanh nhu như nước, thanh tú như ánh trăng, thiếu niên thuần khiết đến mức không nỡ làm tổn thương nó.

Nam nhân ngẩng đầu, nhìn núi xa xa ngoài cửa sổ, hắc mầu thâm thúy mờ ảo.

Thiếu niên nhìn nam nhân, đau thương không hiểu nổi.

Nó... sắp chết rồi!

Gương mặt ảm đạm, nó im lặng.

Nó không sợ chết. Sau khi chết, nó sẽ không tỉnh mạch, bởi vì có nhũ mẫu làm bạn. Có lẽ, còn có thể nhìn thấy được... mẫu thân đã mất sớm. Nhưng mà, phụ thân, hắc... sẽ rất cô đơn?

Trước kia, khi phụ thân ở sơn trang, nó thường thường nhìn lên phụ thân lẻ loi một mình đứng yên suy nghĩ dưới bóng cây. Nghe người trong sơn trang nói, kiếm pháp của phụ thân phần lớn là tự nghĩ ra. Hắc thích tĩnh, thường xuyên một mình cầm kiếm suy tư. Nó trốn ở một góc, trộm nhìn thân ảnh cô độc của phụ thân. Nhưng nhanh chóng, phụ thân lập tức cảm thấy, lạnh lùng liếc mắt về phía nó. Nó vừa kinh vừa sợ, giống như một đứa trẻ làm chuyện gì sai, hoảng hốt chạy trốn. Nhưng rồi, nó sẽ lại tìm kiếm thân ảnh cô đơn của phụ thân.

Rất khó khăn... rất khó khăn mới cùng phụ thân gần gũi, lại...

Nam nhân cúi đầu, nó vội vàng thu lại thương cảm, miễn cưỡng nở một nụ cười. Nam nhân nhú nhú mày, không nói gì.

“Phụ thân... ta muốn đi xem Hoa Sơn.” Nó liếm đôi môi khô khốc.

Nam nhân phiêu mi.

Nó mong ước nói: “Phu tử nói trong Ngũ nhạc, Hoa Sơn có danh xưng là ‘Kỳ hiểm đệ nhất sơn.’ (núi hiểm trở nhất), Trần Nhi muốn tận mắt nhìn xem.”

Nam nhân trùu mến sờ sờ đầu nó.

Thế giới này, đối với Phong Trần Nhi mà nói, là xa lạ.

Mơ hồ thở dài, Phong Lãnh Tà gật đầu.

Hắn... không phải là một người phụ thân xứng đáng với chức vụ...

Bởi vì... hắn chưa từng xem người này là nhi tử của mình...

— oOo —

Hoa Sơn, đỉnh núi lưu luyến cây rừng trùng điệp không ngớt, dốc đứng hiểm trở, hình dạng như đóa hoa rất xứng danh Hoa Sơn.

Phong Lãnh Tà ôm Phong Trần Nhi, chỉ dẫn theo hai bạch hổ lên núi.

Ánh mắt đưa theo chủ tử, bốn hộ vệ cùng Y giả yên lặng chăm chú nhìn bóng dáng họ.

Kinh công của Phong Lãnh Tà lô hỏa thuần thanh (dày công tôi luyện) đến cảnh giới, ôm Phong Trần Nhi bước đi như bay, phiên nhiên tuyệt trần, dễ dàng lên trên Hoa Sơn kỳ hiểm. Hai bạch hổ từ nhỏ đã được huấn luyện, hơn nữa Phong Lãnh Tà đối với chúng là bán phóng dưỡng, thường thường đem chúng lên núi tự sinh. So với lão hổ chân chính, chúng không kém cỏi chút nào, lại càng thông minh.

Phong Trần Nhi nằm trong ngực Phong Lãnh Tà, nhìn eo sông trăm thước, hồ tôn sâu, thương long linh, sát nhĩ nhai... Dọc đường đi phong cảnh vô hạn, làm nó mở rộng tầm mắt.

Cả buổi sáng du ngoạn đến trưa, điểm tâm mang theo đều đã vào bụng, nước cũng đã uống hết rồi.

Ngồi ở một quang cảnh không biết tên, Phong Trần Nhi liếm liếm lưỡi, miệng có chút khô.

Phong Lãnh Tà để hai bạch hổ trông coi nó, tự mình cầm túi da mang nước đi.

Phong Trần Nhi thở dài, thân thể uể oải tựa vào người đại miêu, một tay vuốt ve bộ lông mềm mại của tiểu miêu.

Nhìn kỳ phong dị thạch xa xa, nó thỏa mãn thở dài.

Phong cảnh tự nhiên tuyệt đẹp như vậy, tạo hóa điêu luyện sắc sảo, tạo nên một tòa sơn kỳ hiểm mà tráng lệ.

Tiếc rằng sinh mệnh nó vội vàng, không thể thưởng thức được nhiều hơn.

Trời đất bao la, thiên địa rộng, không thể nào đoán trước được, gió ẩm áp, bản thân lại nhỏ bé như vậy.

“...Hưu hưu, lúc này đi, thiên vạn biến <Dương Quan>, thì lại khó lưu. Nhớ Vũ lăng xa, khói khóa Tần lầu. Duy có nước chảy trước lầu, ứng niệm ta, ngày ngày ngưng mắt. Chỗ ngưng mắt, nay lại thêm, một đoạn tân sâu...” (chép theo QT)

Nhìn một khóm hoa rừng mỹ lệ cách đó không xa, nó không khỏi thầm nhớ thi từ.

Khê ngáp, dịu đi nước trong mắt, có phần mệt mỏi. Gió mát phiêu phiêu, hoa rừng lay động, nhật ngã về tây, nắng chiều quanh quẩn, nó mê muội nhìn bông hoa dưới nắng chiều.

“Thật đẹp.” Tán thưởng một tiếng, nó đứng thẳng dậy.

Tiểu miêu và đại miêu nghi hoặc ngẩng đầu, nó vỗ về chúng, trấn an: “Ta đi hái đóa hoa...”

Tiểu miêu đứng dậy, muốn nói để chúng đi cẩn xuống, nó lắc đầu cự tuyệt: “Ta... ta muốn đích thân hái... đưa cho phụ thân mà.”

Đỏ hồng mặt, nó ngăn bạch hổ lại, bước không vững đến chỗ đóa hoa kia. Hoa nở dày đặc, một khóm lớn cạnh một khóm lớn, lần lượt sinh trưởng bên sườn núi, nó cẩn thận tiến gần lại chọn lựa một khóm đẹp nhất.

Chọn hồi lâu, phát hiện một đóa tươi đẹp nhất ở phía xa xa, liền vươn tay định hái. Bạch hổ không yên tâm, đi theo phía sau nó, thấy nó vươn tay ra phía xa, lại lộ thần sắc lo lắng.

Nó tìm chút khí lực, hái đóa hoa kia, vui mừng đưa lên mũi, ngửi ngửi. Một cơn gió mạnh thổi qua, nó mất cân bằng, thân thể như bay nghiêng xuống sườn núi.

Bạch hổ rống to, xông lên trước cản y phục của nó. Nhưng răng nanh sắc nhọn, lụa bạch bị xé tan, Phong Trần Nhi hoảng sợ rơi xuống...

Phong Lãnh Tà vội vàng chạy về, nhìn thấy cảnh kinh tâm động phách kia, không nghĩ ngợi gì hết ném túi da trong tay, nghiêng mình phi về phía vách núi đen, cùng Phong Trần Nhi rơi xuống sườn núi...

Tiếng hổ gầm thê lương, Hoa Sơn chấn động.

9. Chương 9

Phong Trần Nhi rơi xuống vách núi, nháy mắt sau thấy phụ thân cũng nhảy xuống theo, nó hoảng sợ vươn tay ra. Phong Lãnh Tà vùng tay áo, ‘Phiêu vũ kiếm’ hóa thành bạch lãng thoát ra quần lấy thất lưng của Phong Trần Nhi, giật lại, Phong Trần Nhi được kéo vào trong lòng hắn.

Toàn thân run rẩy ôm lấy nam nhân, gió bên tai rít ù ù, bụng đau rát dưới tốc độ quá nhanh.

Phong Lãnh Tà bình tĩnh ôm chặt lấy nó, thu ‘Phiêu vũ kiếm’, chân khí xuyên suốt toàn thân, y phục phồng lên, tốc độ rơi rõ ràng đang chậm lại.

Ánh mắt sắc bén đảo qua vách núi dốc đứng, nhìn những cây tùng cây bách sinh trưởng trên sườn núi kia, tung ‘Phiêu vũ kiếm’ quần lấy một gốc cây tùng vững chãi nhất. Tốc độ rơi ngừng lại, nhưng thân thể đang hướng vách đá đập tới, hai chân hắn đập vào vách đá tránh bị va chạm quá đau đớn.

Phong Trần Nhi chưa hoàn hồn, liều chết ôm lấy phụ thân, sợ hãi run rẩy.

Phong Lãnh Tà sắc mặt hàn băng, tựa hồ như đang kiểm chế cái gì đó.

Vị trí hiện giờ của họ thập phần nguy hiểm. Hướng đến đỉnh núi trước mặt cũng phải vài chục trượng, xuống phía dưới, sâu không thấy đáy, lơ lửng giữa không trung, tiến thoái lưỡng nan, sống chết chưa định.

Phong Trần Nhi từ từ nhắm hai mắt lại, không dám nhìn xuống. Nó mặc dù không sợ chết, nhưng sợ sự bất lực khi từ trên cao rơi xuống dưới.

Phong Lãnh Tà nhìn về phía vách đá, phóng ánh mắt đánh giá xung quanh. Có thể nói đôi mắt hắn quá lợi hại, phát hiện ở phía trước khoảng 1 trượng có một huyết động.

Hắn so sánh cự ly, nếu dùng khinh công của hắn, có thể dễ dàng phi đến đó.

“Giữ chắc.” Hắn nói với người trong lòng mình.

Phong Trần Nhi mở lớn mắt, ôm chặt lấy phụ thân.

Phong Lãnh Tà hít một hơi thật sâu, dồn chân khí dưới chân nhảy lên, dùng ‘Phiêu vũ kiếm’ phóng về phía trước. ‘Phiêu vũ kiếm’ co lại biến thành một thanh trường kiếm, mũi kiếm từ thân cây bắn ra, lại dùng thêm chút lực, chỉ thấy Phong Lãnh Tà như khói thổi bay về phía huyết động.

Huyết động rộng và sâu, ngoài cửa động sinh trưởng một loại trái cây kì quái. Huyết động như vậy, thường tiềm ẩn bên trong là độc xà quái trùng. Nhưng lúc này không còn nhiều thời gian để suy nghĩ, hấn mang theo Phong Trần Nhi phi vào bên trong động tối đen như mực.

Xung lực cực đại, hấn che chở người trong lòng, lăn lộn mấy vòng trong động. Trời đất quay cuồng, Phong Trần Nhi cố nén cảm giác muốn nôn mửa, yếu ớt dựa vào người Phong Lãnh Tà.

Đôi mắt sắc bén như kiếm của Phong Lãnh Tà quét qua huyết động tối om.

Trong bóng đêm, có hai điểm lục quang chớp động. Hấn chấn động, “Phiêu vũ kiếm” chém ra, đồng thời, Phong Trần Nhi kêu đau một tiếng.

“Tê...”

Mùi máu tươi truyền đến.

Phong Lãnh Tà vội vàng ngồi dậy, xem kỹ Phong Trần Nhi cuộn tròn trong ngực.

Chỉ thấy cổ chân nó có nửa con rắn cắn. Sở dĩ là nửa con vì đầu rắn và đuôi rắn đã bị chém ngang. Đầu rắn há miệng cắn ở cổ chân Phong Trần Nhi, đuôi thì đang chảy máu, ngo nguậy trên mặt đất.

Phong Lãnh Tà nhanh chóng cầm đầu rắn ở chân Phong Trần Nhi ra, Phong Trần Nhi run rẩy, vô cùng đau đớn.

Phong Lãnh Tà cầm lấy xác rắn, xem kỹ hồi lâu, khi nhìn rõ hình dạng rắn lại mở to mắt.

Hấn không có vội vã giúp Phong Trần Nhi hút độc, chỉ phức tạp nhìn nó.

Thân thể co giật một hồi, Phong Trần Nhi cảm thấy không còn đau đớn nữa, cũng có khí lực nói chuyện. Nó chụp lấy cổ chân, sau khi quen dần với bóng tối, từ từ thấy rõ phụ thân ở bên cạnh.

“Phụ thân, là cái gì... cắn ta?”

“...Xà.” Thanh âm nam nhân có điểm cứng nhắc.

“Xà?” Phong Trần Nhi rút người lại, càng chui vào lồng ngực nam nhân: “Có độc không?”

Mới hỏi xong, nó không nhịn được nở nụ cười. Nó trúng độc đã sâu, không sợ bị độc xâm hại lần nữa. Xà độc hay không cũng chẳng khác gì nhau.

“Không có độc.” Nam nhân ném xác rắn trong tay, quăng vào trong góc.

“Nga.” Phong Trần Nhi dựa vào nam nhân, ngáp dài, có phần buồn ngủ. Lăn qua lăn lại xuống đây, nó không thể nào chịu đựng được nhiều như vậy.

“Mệt rồi?” Nam nhân cúi đầu hỏi.

“Àn.” Nó dụi dụi mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ vào người nam nhân.

Phong Trần Nhi nhanh chóng ngủ say. Nam nhân nhìn dáng ngủ ngây thơ của nó, cúi đầu không ngừng hôn lên má nó.

Ngoài động, tà dương đỏ rực, không bao lâu, mặt trời biến mất, ngân nguyệt thay thế.

Trong bóng đêm, nam nhân vẫn ôm thiếu niên, hai mắt như sao, hơi phát ra ánh sáng.

Thiếu niên vẫn say giấc nồng, gương mặt khi ngủ thiên chân vô tà, thuần khiết vô cầu. Nam nhân vươn ngón tay, tinh tế lướt qua gò má thiếu niên, tiếng hít thở đều đều chậm rãi trở nên dồn dập. Thiếu niên bất an cựa quậy thân mình, ngón tay nam nhân ngừng lại một chút. Thiếu niên rên rỉ một tiếng, thân thể bỗng nhiên nóng rực, bàn tay vốn giữ lấy y phục nam nhân giờ đã khó chịu túm lấy cổ áo của mình.

“Àn... ngô...” Phong Trần Nhi yếu ớt tỉnh lại, toàn thân khô nóng, không biết phải làm sao kéo kéo y phục.

Phong Lãnh Tà lẳng lặng nhìn nó.

“Nóng quá...” Nó oán giận, giật cổ áo càng lúc càng nhiều, nhưng đều chẳng giải quyết được vấn đề. Nó nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn lại, thở hổn hển, vừa kéo áo vừa nức nở.

Nam nhân đặt nó trên thảm rêu rậm rạp trên mặt đất. Rêu xanh ẩm ướt khiến nó thư thái hơn, nhưng sự khô nóng dâng lên ở sâu trong cơ thể vẫn không thể tiêu tán. Nó vội vàng xả vạt áo, cởi bỏ ngoài y.

Nam nhân duỗi tay, dừng lại ở thắt lưng của nó, Phong Trần Nhi nghi hoặc một chút, nam nhân cúi đầu lưng, giúp nó thoát y phục ngọt ngào từng lớp từng lớp một.

Phong Trần Nhi than nhẹ một tiếng, dễ chịu vuốt ve cánh tay trơn bóng của mình. Nó lúc này, hoàn toàn không phát hiện bản thân đang trần như nhộng nằm dưới thân nam nhân.

Nam nhân tự cời y phục của bản thân, cũng xích lõa như vậy. Phong Trần Nhi mát mẻ trong chốc lát, dưới bụng bắt chợt căng lên. Nó “A” một tiếng, gập cong người lại. Toàn thân tựa hồ càng nóng, nó khó chịu vươn tay ôm lấy nam nhân, nức nở: “Phụ thân...”

Nam nhân đè xuống, da thịt trần trụi cùng chạm vào nhau, khiến đôi bên cùng run lên.

Cảm giác thoải mái da thịt chạm lẫn nhau khiến Phong Trần Nhi quên đi hết thấy, nó tham lam cọ sát vào cơ thể nam nhân, đặc biệt chỗ trướng lên ở giữa hai chân. Tựa hồ như chạm vào thân thể nam nhân sẽ giúp nó thư thái.

Hành động vô thức của nó lại khiến toàn thân nam nhân cứng lại, đổ mồ hôi đầm đìa.

Nam nhân kiềm chế dục vọng mãnh liệt, đẩy thiếu niên cách rời ra một chút. Nhưng thiếu niên khóc lóc ôm lại, hai chân tách rời ra gắt gao quấn quanh thắt lưng của nam nhân. Nam nhân khẽ rủa một tiếng, trở mình để thiếu niên ở phía trên hẳn.

Thiếu niên theo bản năng của cơ thể, lắc lắc mông, vội vàng muốn phát tiết.

Nam nhân cau mày kiếm, đỡ thẳng thân thể thiếu niên. Thiếu niên nằm sát tại ngực hắn, mở miệng, ngậm lấy đầu ở ngực.

Nam nhân rên một tiếng, thuận theo nó. Thiếu niên trông như tiểu oa nhi, tham lam mút vào, mút một bên, lại đổi một bên. Một hồi lâu, đôi môi nhỏ nhắn trượt đến nơi khác, nam nhân sốt ruột giữ lấy cằm của nó, cúi đầu, che lại miệng nó.

“Ngô...” Thiếu niên nhiệt tình đáp lại, chân tách ra, không ngừng cọ sát dục vọng của nam nhân. Cánh tay cứng như thép của nam nhân triền trên tấm lưng mảnh khảnh của nó, gắt gao thu lại, hạ phúc của thiếu niên nhanh chóng dính chặt trên người hắn. Cổ gừa về phía sau, ngẩng cao đầu, cái miệng nhỏ nhắn quấn lấy miệng nam nhân.

Gần gũi hồi lâu, thần trí thiếu niên tựa hồ quay về một chút. Nó thở hổn hển, kinh ngạc với tư thế trước mắt, không hiểu mình vì sao lại... vô cùng thân thiết kề sát vào lòng phụ thân như vậy, kích động ngơ ngậy, ấp a ấp úng hỏi: “Phụ thân... ta.. ta làm sao vậy...”

Phong Lãnh Tà hơi đẩy nó ra, cầm lấy phân thân non nớt của nó. Nó khẽ rên một tiếng, thắt lưng gằn mềm nhũn ra.

“Người bị... môi xà cần.” Hắn thần nhiên trả lời.

“Môi xà?” Phong Trần Nhi khó hiểu, nhưng hạ phúc co rút lại đau đớn, nó lệ rơi lã chã, không biết nên làm thế nào cho phải.

Phong Lãnh Tà không có giải thích, đẩy ngã nó, giữ lấy hai chân đang quắn trên lưng hắn, mà lại tự tách chân mình ra khóa tại hai bên sườn Phong Trần Nhi. Phong Trần Nhi rên rỉ uốn éo thắt lưng, Phong Lãnh Tà nắm lấy phân thân của nó, Phong Trần Nhi nghi hoặc ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn thấy, phụ thân mà lại...

“A...” Nó thoải mái rên khẽ một tiếng, phân thân sưng trướng được bao bọc ẩm áp như tơ.

Nó nén nước mắt, cảm giác phân thân của mình đang từng chút, từng chút một chen vào trong một tiểu huyết ẩm áp sát chặt.

Phong Lãnh Tà mồ hôi chảy như mưa, thắt lưng thẳng ra, ngồi xuống thật mạnh, đồng thời, Phong Trần Nhi sợ hãi kêu lên một tiếng, cong thắt lưng. Phong Lãnh Tà rên rỉ đau đớn, giữ cái eo nhỏ của Phong Trần Nhi, Phong Trần Nhi gấp gáp thở.

Nó không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng dục vọng giữa hai chân vùi sâu vào trong cơ thể nam nhân. Nó run rẩy, không dám cử động thân thể cứng ngắc, trong miệng không ngừng gọi: “Phụ thân... phụ thân...”

Tay nam nhân giữ chặt lấy thắt lưng nó, cúi đầu che lại miệng nó, đồng thời hắn cử động thắt lưng, chậm rãi di chuyển. Phong Trần Nhi chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy, thứ chôn sâu trong cơ thể nam nhân cũng cử động. Nam nhân buông tha cho miệng nó, nó há miệng, hút không khí.

Nam nhân từ chậm biến thành nhanh hơn, nó cũng cử động chạm vào cơ thể nam nhân, hai thân thể trần trụi không ngừng va chạm, tạo ra những thanh âm dâm mỹ.

“A... A...” Phong Trần Nhi vong tình khẽ rên lên, nó nhỏ gầy, bị nam nhân bao bọc toàn bộ trong ngực. Nam nhân cường tráng mạnh mẽ, tiểu huyết hấp thu nó càng mang nó vào trong cõi cực lạc. Nó há miệng, cắn bả vai nam nhân. Nam nhân găm nhẹ, co rút lại bí huyết. Phong Trần Nhi có cảm giác như cả người mình bị hút vào trong đó, nó hét to một tiếng, bỗng nhiên một đạo bạch quang chợt lóe, phân thân chôn sâu trong cơ thể nam nhân không ngừng ra vào, cuối cùng bắn ra thể dịch nồng đậm.

“A... phụ thân... phụ thân...” Nó giống như làm nũng vùi trong lồng ngực nam nhân, không ngừng lăm bằm, thân thể mệt mỏi không thể động đậy được.

Nam nhân chưa có đạt đến đỉnh điểm, hắn ôm hài tử trong lòng đặt trên mặt đất, nâng thắt lưng lên để cho phân thân thiếu niên rút ra khỏi cơ thể hắn, đồng thời, thể dịch nồng đậm cũng tràn ra. Hắn khẽ rên một tiếng, rời khỏi hai chân thiếu niên.

Phong Trần Nhi từ từ tỉnh táo lại, thân thể không có bất kì khí lực gì, cơ thể phát tiết rồi vẫn thực nóng.

Phong Lãnh Tà cúi xuống, hôn lên thân thể phiếm hồng của nó. Trong bóng đêm, đôi mắt phát sáng phảng phất lộ ra nguy hiểm.

Phong Trần Nhi vô lực ngăn cản hắn, lắc lắc đầu, hừ một hai tiếng. Khi nam nhân khẽ cắn hồng quả trước ngực nó, nó “Di” một tiếng.

Úc, nó không biết sự tình phát sinh như thế nào, vì sao nó với phụ thân lại càng thêm... thân mật?

“Phụ thân...” Nó thì thầm.

Đôi môi của nam nhân trượt đến tai nó, thanh âm trầm trầm: “Gọi ta Tà...”

“A?” Phong Trần Nhi khó hiểu. Danh của phụ thân, thân là nhi tử có thể nào... tùy ý gọi?

Nam nhân cắn vành tai của nó một chút, nó rụt lại, vô luận thế nào cũng đều không gọi được tên phụ thân.

Phong Lãnh Tà bỗng cầm lấy phân thân mềm yếu của nó, nó giãy dụa. Phong Lãnh Tà cười nhẹ hai tiếng, Phong Trần Nhi lắc lắc đầu. Phụ thân như vậy rất xa lạ nha!

Một ngón tay lướt vào giữa hai đùi nó làm nó run lên một chút. Ngón tay thon dài dẫn theo một cảm giác mát rượi bắt đầu xâm nhập tiểu u cốc phần nộn giữa mông nó. Nó sợ hãi muốn khép hai chân lại nhưng nam nhân lại nâng đôi chân nó lên, thậm chí tách chúng ra rồi đè về phía ngực nó. Nó há miệng, nước miếng theo khóe miệng trào ra, tay thành quyền, để trên miệng khẽ cắn.

Nam nhân cúi đầu, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lên tiểu cục môn nhỏ nhắn phần nộn.

“Ngô...”

Đầu lưỡi linh hoạt ở giữa khiêu khích, nó thoải mái rên lên.

“Nơi đó... đừng...” Nó khóc lóc cầu xin.

Nam nhân lại không để ý chút nào, đầu lưỡi mềm mại nhưng có thể cứng chắc, chen vào tiểu huyết khếp kín của nó. Nó cử động thất lưng, phân thân mềm yếu chậm rãi ngừng đầu.

Tiểu huyết được lưỡi thương yêu thập phần mềm mại, nam nhân dùng một ngón tay tiến vào, tiểu huyết tham lam ngậm lấy nhưng Phong Trần Nhi vẫn cảm thấy đau đớn.

Không dám thở mạnh, tròn mắt nhìn bóng đêm, những ngón tay tím lầy rêu xanh, cảm nhận ngón tay kia

từng chút từng chút xâm nhập.

“Thích không?” Nam nhân hỏi.

Nó rơi lệ, không đáp.

Ngón tay không có vào hết, tiếp đó từ từ co lại, Phong Trần Nhi kêu một tiếng. Nam nhân khẽ cười, Phong Trần Nhi xấu hổ lắc đầu: “Chán ghét... chán ghét...”

Nam nhân xấu xa rướn người lên, nó giật thắt lưng một chút. Nam nhân ghé sát vào bên tai nó hỏi: “Thật sự chán ghét?”

“Ân... ngô...”

Ngón tay rút ra, tiểu huyết vì trống rỗng mà thu hẹp lại.

Hai chân gấp khúc kề sát vào ngực, nơi riêng tư giữa đùi hoàn toàn bại lộ trước mắt nam nhân. Thân thể không có thỏa mãn, đói khát, đói khát...

‘Phiêu vũ kiếm’ trên tay phải Phong Lãnh Tà hóa thành sợi mảnh, ở trên ngón tay hắn vẽ ra một vết huyết ngân, huyết phá da mà chảy ra. Hai mắt lóe sáng, đem huyết tích (giọt máu) ướm ất tiến vào trong bí huyết của Phong Trần Nhi.

Phong Trần Nhi cảm thấy ấm áp ở giữa đùi, đồng thời, có cái gì tiến vào trong cơ thể?

Huyết chảy không ngừng, ngón tay Phong Lãnh Tà căng cứng môn của Phong Trần Nhi ra. Huyết dễ dàng chảy vào trong tiểu huyết. Có huyết làm dịu, tiểu huyết kia tựa hồ càng mê người, thổ huyết, mời chào...

Có đủ huyết để bơi trơn, Phong Lãnh Tà thêm một ngón tay thứ hai để dò xét, Phong Trần Nhi khàn khàn rên. Nó không biết phụ thân đưa cái gì tiến vào cơ thể nó, nhưng... thân thể nó rất ấm áp a!

Hai ngón tay thực dễ dàng ở trong cơ thể nó tàn phá bờ bãi, nó cúi đầu khóc. Khi nam nhân thay thế hai ngón tay bằng phân thân thật lớn lại nóng rực của hắn, nó đã quên khóc.

Thân thể bị mở rộng cực độ, căn bản vẫn không thể thừa nhận dục vọng thật lớn của nam nhân. Nó trừng lớn mắt, cắn răng. Nam nhân chậm chậm tiến vào làm nó đau đến phát run.

“Không... không được...” Nó kêu khóc.

Đau quá! Thật sự đau quá! Thân thể sắp bị xé toạc ra.

Phong Lãnh Tà không chú ý đến lời cầu xin của nó, cường ngạnh căng thân thể nó ra, tiến vào từng tắc từng tắc một. Cơ thể non nớt này, hắn đã khao khát rất lâu, rất lâu rồi...

“A... Phụ thân... dừng...” Phong Trần Nhi khàn giọng hét lên.

Phong Lãnh Tà cười lạnh một tiếng, dục vọng tiến vào một nửa tạm ngừng một chút. Thiếu niên dưới thân khóc thực sự thảm thương. Trên gương mặt xinh đẹp của hài tử kia đầy nước mắt, tựa như một đóa hoa đang chiết dịch. Thế nhưng, thiếu niên như vậy, càng làm hắn khao khát thân cận.

Tách hai chân thiếu niên ra đến cực hạn, nhục bồng thật lớn tiến sâu vào một nửa bị rút ra một chút, hít một hơi thật sâu, như kiếm sắc nhanh chóng xuyên vào. Cho đến khi hoàn toàn vào hết, đồng thời, thiếu niên thét một tiếng chói tai.

Nam nhân không thể khống chế được dục vọng của mình nữa. Hắn đã nhẫn rất lâu rất lâu rồi. Khi thiếu niên lên tới đỉnh điểm trong cơ thể hắn, nam nhân cũng không có được giải phóng. Xâm nhập trong cơ thể mềm mại, ấm áp, chặt chội của thiếu niên, hắn không cách nào ức chế, gầm nhẹ một tiếng, chế trụ thất lưng thiếu niên, hung hăng va chạm.

“A... a...” Phong Trần Nhi đau đến mồ hôi lạnh ứa ra, nhục bồng xâm nhập trong cơ thể phong duệ như kiếm, thô dài tiến đến chỗ sâu nhất trong cơ thể nó, nó cực kỳ sợ hãi.

Phong Lãnh Tà gầm lên một tiếng, tạm dừng một chút, nhìn đến thần sắc sợ hãi của Phong Trần Nhi, hắn cố gắng cư xử ôn nhu hết mức. Nhưng dục vọng sớm bộc phát, mạnh như vũ bão, tâm dần lại. Hắn lại thuận theo dục vọng như bài sơn đảo hải của mình.

Phong Trần Nhi đau đến nhăn nhó ngũ quan, nó vươn tay, kéo tóc phụ thân, phụ thân lại mãnh liệt ra vào trong cơ thể nó.

“A... a...” Thân thể như bị xé ra, nó khóc lóc, nam nhân trên người không chút nào thương tiếc tiến đến gần nó, dùng phương thức thô bạo tiến vào tiểu huyết non mềm của nó, trực tràng cơ hồ cũng bị giày phá. Nó nức nở: “Phụ thân, cứu ta... cứu Trần Nhi... Ô, phụ thân...”

Phong Lãnh Tà đè lại dục vọng càng sâu càng trầm, tiếng cầu cứu của hài tử dưới thân không phải là không nghe thấy. Nhưng hắn lại là kẻ hành hung, không thể khống chế hết thấy, chỉ có thể mỗi lần ra vào là mỗi lần hôn lên mi tâm của nó.

Nam nhân ôn nhu hôn cùng thô bạo va chạm, tạo thành sự đối lập rõ ràng. Phong Trần Nhi thở dốc, khóc lóc la hét từng hồi.

Lần đầu tiên, hoàn toàn không có khoái cảm, chỉ có sự kết hợp đầy đau đớn. Khi sự thô bạo của nam nhân

chấm dứt, khi mật dịch của nam nhân bắn vào chỗ sâu nhất trong cơ thể nó, thân thể không ngừng chấn động. Nam nhân gầm nhẹ mấy tiếng, ôm nó, mãnh liệt va chạm ở phía sau, đến khi dừng lại.

Thở, không ngừng thở, Phong Trần Nhi cảm thấy mình sắp ngất đi rồi. Nam nhân ôm lấy nó, để cho nó ngồi vào lòng hắn, dự vọng trắng kiền vẫn chôn sâu trong cơ thể Phong Trần Nhi.

Chợt đổi tư thế, ngồi trong lòng nam nhân, cảm thấy thứ đó càn vào sâu trong cơ thể, nó rưng rưng, ngả vào ngực phụ thân.

Phong Lãnh Tà vuốt ve tóc nó, Phong Trần Nhi khóc thực thắm thương, khóc đến mệt mỏi liên bất động. Cơ thể trong đau đớn, nó khàn khàn cầu xin: “Phụ thân... đi ra được không? Trần Nhi đau quá...”

Phong Lãnh Tà chỉ yêu thương hôn lên chu sa chí ở mi tâm nó, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng lẫn với dự vọng thâm trầm: “Không vui sao?”

“Đau quá...” Phong Trần Nhi không dám nhúc nhích.

“Trần Nhi... ngươi thích ta không?” Nam nhân hỏi.

Phong Trần Nhi nhắm mi tâm.

“...Thích...” Nó nhỏ giọng đáp: “Người là phụ thân Trần Nhi mà.”

Phong Lãnh Tà cắn đôi môi nó một chút, nó khê rên một tiếng, vật nọ trong cơ thể nó chậm rãi biến hóa. Nó kêu đau, vật nọ trở nên cứng và phồng trương. Mồ hôi lạnh của nó ứa ra, vội gọi: “Phụ thân... dừng...”

“Gọi ta Tà.” Nam nhân nói.

Phong Trần Nhi thấp ánh mắt nhìn hắn, không hiểu được sự cương quyết của nam nhân. Có phải hay không gọi hắn “Tà”, hắn sẽ đi ra khỏi nó? Day day môi, nó nhẹ nhàng, khàn giọng kêu một tiếng: “Tà...”

Phong Lãnh Tà nhắm mắt, ôn chặt hài tử trong lòng.

“Gọi lại một lần.” Thanh âm của nam nhân cơ hồ phát ra từ chỗ sâu nhất trong yết hầu.

“...Tà...” Sợ hãi gọi lại một lần.

Nó nghĩ nam nhân sẽ bỏ qua cho nó, nhưng chẳng ngờ, nam nhân mạnh mẽ ôm chặt lấy nó, ngồi thẳng lên.

“A...” Nó nghẹn ngào thét lên.

Hạ thể truyền đến đau đớn vô cùng, mấy lần ham muốn làm nó ngất đi, móng tay bấm vào lưng nam nhân.

Vì sao? Nó đã gọi hắn Tà rồi...Ồ...

“Phụ thân, phụ thân...” Nó khóc: “Buông tha Trần Nhi... Buông tha Trần Nhi...”

“Người là của ta!” Nam nhân kịch liệt muốn nó.

“Ồ... ô...” Trong đau đớn, mơ hồ pha lẫn một chút khác thường, Phong Trần Nhi bắt đầu nức nở, giống như đau đớn chuyển thành một loại khoái cảm có thể chết người, tiếng khóc dần dần biến thành tiếng rên rỉ.

“Hài tử ngoan.” Phong Lãnh Tà hôn lên môi nó, lần ra vào này ôn nhu rất nhiều, nhưng vẫn làm cho hài tử trong lòng không chịu nổi.

“A...” Thân thể bị va chạm, khoái cảm khác thường nào đó áp đảo đi đau đớn, thiếu niên được ném thử vị ngọt bắt đầu phối hợp với động tác của nam nhân.

Vươn đầu lưỡi cùng quần lấy lưỡi của nam nhân, gương mặt tràn đầy nước mắt phiếm hồng, thân thể dường như không biết mệt mỏi, cự quấy. Nó thử dài, dường như yêu thích cùng nam nhân giao triền.

“Tà...” Nó vô thức gọi tên phụ thân.

Phong Lãnh Tà thỏa mãn nhìn nó, trở mình đè lên nó, tiến vào thật sâu, ghé bên tai thiếu niên, khẽ thì thầm: “Trần Nhi... Trần Nhi...”

“Ân... Tà...” Ánh mắt phủ sương mờ, thân thể đã vô pháp thừa nhận nhiều thêm. Hai chân nó gắt gao cuốn lấy thắt lưng nam nhân.

A...

Nếu như chết trong giờ khắc này thì tốt đẹp biết bao? Nó nghĩ muốn ở trong sự yêu thương của nam nhân này... mà chết đi...

Rất cam tâm na.....

Nó thì thảo không phát ra tiếng: “Thích...rất thích...”

Khi bước đến đỉnh điểm của dự vọng, nó khàn khàn gọi, cùng với nam nhân đến cực hạn, trong nụ hôn sâu của nam nhân, nó hôn mê đi.....

— oOo —

Phong Trần Nhi bừng tỉnh trong đau đớn. Khi nó mở mắt ra, trời đã sáng, ánh nắng tràn vào chiếu sáng nửa động.

Nó nằm trên một đồng quần áo, cơ thể vẫn xích lõa, trên người khoác một tấm áo choàng. Hạ thể đau đớn làm nó rên rỉ không ngừng.

Nó cứ tưởng rằng mình sẽ chết đi, chẳng ngờ vẫn có thể sống.

Hạ thể lại truyền đến đau đớn nhắc nhở tất cả mọi thứ nó làm đêm qua. Cả người nó đỏ bừng, không biết nên như thế nào cho phải. Đêm qua nó cùng với thân sinh phụ thân của mình...

Da thịt tương thiếp, gấn bó tương triền, thân thể giao hợp...

Hai tay che mặt, xấu hổ cực kỳ.

Một bóng đen quét tới, nó buông tay ra, giương mắt nhìn nam nhân tóc tai rối loạn, thân thể cũng xích lõa ngồi bên người nó. Ánh mắt nó dễ dàng có thể nhìn thấy hai chân săn chắc, thứ trắng kiện tra tấn nó đau đớn không thôi kia, vẫn còn vết máu trên đó.

Nó đỏ bừng mặt, xen lẫn một chút sợ hãi, dời mắt đi.

Nam nhân cúi đầu, hôn lên đôi mắt run rẩy của nó.

“Phụ thân...” Nó khẽ nói.

Nam nhân đỡ nó dậy, để nó tựa vào lòng hắn, nâng cằm nó lên hỏi: “Đói không?”

Nó gật gật đầu, rồi lại nhú mi. Thân thể vừa cử động, mỗi bắp thịt, mỗi đầu xương khớp, mỗi dây thần kinh đều rất đau nhức.

Gương mặt tuần mỹ của Phong Lãnh Tà thực nhu hòa. Trong tay có khá nhiều hồng quả như trân châu, để một quả vào trong miệng mình. Phong Trần Nhi nghi hoặc, ngay sau đó, phụ thân hắn đưa môi chạm lên môi nó, đem hồng quả trong miệng đẩy vào trong miệng nó.

Nó ngậm hồng quả, khăn trương cần rồi nuốt vào.

“Ăn ngon không?” Phong Lãnh Tà vuốt tóc nó hỏi.

Hồng quả vào miệng tan ra, rất thơm lại ngọt, nó gật gật đầu.

Phong Lãnh Tà lại xấu xa cười, dưới ánh nhìn chăm chú kinh ngạc của Phong Trần Nhi, lại ném một quả vào trong miệng mình: “Muốn ăn, thì tự mình đến lấy.”

“À?” Phong Trần Nhi nhất thời ngây ngốc. Phụ thân lúc này giống như là đã thay đổi, không băng lãnh như trước kia. Gương mặt tuấn mỹ của hắn, đường nét nhu hòa, càng thêm mị lực.

“Không cần sao?” Phụ thân lại ném một quả vào miệng.

Phong Trần Nhi nhìn trên quần áo bên cạnh phụ thân có rất nhiều tiểu hồng quả. Nó vươn tay muốn lấy, lại bị Phong Lãnh Tà ngăn lại. Phong Lãnh Tà ghéech hàm, nheo mắt, ngạo nghễ nói: “Chỉ có thể dùng cái miệng nhỏ nhắn của ngươi.”

“Di?” Chẳng lẽ... chẳng lẽ phải đoạt từ trong miệng hắn sao?

Phong Trần Nhi liếm đôi môi khô ráo, thấy phụ thân ngậm rất nhiều viên hồng quả mà nó thật sự rất đói bụng, đành phải gật rụt rề sang một bên, dâng môi lên nhận hồng quả trong miệng phụ thân.

Nam nhân rất xấu tâm, có lúc sẽ đẩy cho nó, có lúc lại không cho nó ăn, ngậm lấy lưỡi nó, không cho rút về.

Hai đôi môi phân phân hợp hợp. Một lúc sau, Phong Trần Nhi yếu ớt nằm trong ngực nam nhân, thần tình đỏ bừng, thở hổn hển.

Trái cây ăn được hơn phân nửa, Phong Lãnh Tà vờ về một quả, xem xét kỹ.

Phong Trần Nhi nằm trong người hắn, hai chân tách ra. Nam nhân phát hiện hôn ngân trên người nó đã phai nhạt hầu như không nhìn thấy nữa, hơi kinh ngạc, hỏi: “Trần Nhi, còn đau không?”

“À?” Phong Trần Nhi đang nhắm mắt liền khó hiểu mở mắt ra.

Phong Lãnh Tà tách hai chân nó ra, nó khê kêu một tiếng. Vẫn đau, nhưng tựa hồ không đau như lúc trước.

Đột nhiên, nó nhìn đến phụ thân đem một tiểu hồng quả nhét vào trong tiểu huyệt giữa hai chân nó, nó

kinh sợ kêu lớn: “Không... Đừng...”

Nhưng ngón tay của nam nhân khư khư cố chấp, đẩy tiểu hồng quả vào. Nó đau xót, co lại một chút, hồng quả kia nhanh chóng vỡ thành nước, tràn vào nội bích.

Mắt Phong Trần Nhi đỏ lên. Không biết phải làm sao. Nhưng kỳ lạ là thân thể dường như không còn đau như trước? Về mặt nó nói lên tất cả, Phong Lãnh Tà nhanh chóng nhét thêm tiểu hồng quả vào. Phong Trần Nhi lắc lắc đầu, mắng: “Chán ghét...”

Đó là để ăn đấy, hấn lại...nhét vào nơi đó...

Tiểu huyết thu hẹp lại, hồng quả lần lượt vỡ tan, chảy ra rất nhiều nước. Phong Lãnh Tà xuyên một ngón tay vào, cúi đầu hỏi: “Khó chịu không?”

Phong Trần Nhi thở hổn hển vài hơi, một lát sau mới đáp: “Hình như... không khó chịu...”

Phong Lãnh Tà nhú mày, rút ngón tay ra, lại nhét thêm trái cây vào nơi đó của nó. Phong Trần Nhi thấy vậy, kêu nhỏ: “Phụ thân, đừng...”

Hôn lên đôi môi đỏ mọng, Phong Lãnh Tà khàn khàn nói: “Trái cây này, hình như có tác dụng chữa thương.”

Phong Trần Nhi chớp chớp mắt, vậy sao?

Hậu huyết lại co rút, trái cây kia ngay cả vỏ cũng biến thành nước, có chút dinh dính, chảy trong cơ thể phi thường thoải mái, rất mát. Chỗ sâu nhất trong cơ thể dần dần không đau nữa.

Không nhìn được, nó híp mắt hừ hai tiếng, vẻ mặt thư sướng.

Đôi mắt Phong Lãnh Tà trở nên u ám, hấn lại nhét không ít trái cây vào, tách hai chân nó ra, đem dục vọng của mình đã sớm bùng tỉnh tiến vào.

Phong Trần Nhi còn đang hưởng thụ đột nhiên cứng người, tiểu huyết đã hàm lấy dục vọng của nam nhân. Lần kết hợp này hoàn toàn không có đau đớn, nó cong thân thể, thở nhẹ.

Nam nhân dựa vào nước trái cây rất nhiều, ở trong cơ thể nó tàn sát bừa bãi, hoàn toàn do khoái cảm chi phối khiến Phong Trần Nhi sung sướng kêu lên.

“A, phụ thân... nhanh... A, không...” Nó nói năng lộn xộn, đưa đẩy mông.

Nam nhân tốc độ nhanh hơn, thở dốc nói: “Gọi ta Tà...”

“Ân, Tà... A...” Thật thoải mái, từ trước tới giờ không biết nam nhân có thể gây cho hắn cảm giác thoải mái như thế.

Nam nhân ghé vào bên tai nó, nhẹ giọng nỉ non: “Ta, Phong Lãnh Tà, chưa bao giờ đem người, Phong Trần Nhi, đối đãi như con...”

Phong Trần Nhi tròn to mắt.

“Người là của ta!” Nam nhân cắn vành tai nó.

Phong Trần Nhi run lên, lệ trào ra. Nó không thể lý giải được lời nói của nam nhân. Phụ thân không xem nó là con, vậy bọn họ... bọn họ là quan hệ gì?

“Không được...” Nó ôm lấy nam nhân, vừa thở gấp vừa khóc.

Nam nhân không chút lưu tình lại tiếp tục dả kích trái tim yếu đuối của nó: “Cũng biết chúng ta đang làm cái gì?”

Phong Trần Nhi lắc lắc đầu.

Nam nhân tàn nhẫn nói: “Chúng ta đang ‘chu công chi lễ!’”

“A...” Toàn thân mạnh mẽ chấn động, hậu huyết không ngừng co rút, phần thân phía trước ở trong bàn tay nam nhân trong hoảng sợ lên tới cao trào.

Khi Phong và Lôi theo dây thừng đi xuống động, nhìn thấy nam nhân đang đè lên thiếu niên làm chuyện toàn luật từ xưa, đều cả kinh.

Hai mắt dại ra nhìn thiếu niên ở dưới thân nam nhân đạt đến đỉnh điểm, tai nghe thiếu niên phát ra những tiếng rên thỏa mãn, mà nam nhân cường ngạnh cướp đoạt, cơ hồ muốn cắn nuốt thiếu niên vào bụng.

Khi hai người dừng lại, ánh mắt lạnh băng của nam nhân bắn về phía họ. Bọn họ như kẻ trong mộng tỉnh lại bèn xoay người đi, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Ngày hôm qua, hai bạch hổ vội vàng hấp tấp chạy về, cũng không thấy Trang chủ và Thiếu chủ, đoàn người bọn họ theo bạch hổ lên núi, đi đến nơi xảy ra chuyện, nhìn thấy túi da đựng nước cùng lụa trắng bị xé ở y phục Thiếu chủ, liền đoán Trang chủ và Thiếu chủ bị rơi xuống vách núi. Nhưng bọn họ tin tưởng Trang chủ võ công cái thế, chắc chắn có thể an toàn đi lên. Đợi một đêm, không thấy có động tĩnh gì, bọn họ lúc

này mới cảm thấy bất thường. Cho đến sáng, nhìn thấy khói hiệu dưới vách núi bay lên, bọn họ mới nhẹ nhàng thở phào, lập tức tìm dây thừng, hai người đi xuống. Quả nhiên phát hiện động trên vách đá, ai ngờ, lại thấy một màn kinh thế hãi tục này?!

10. Chương 10

Ánh mắt của Y giả trừng lớn như chuông đồng.

Trong tay y cầm một viên tiểu quả cỡ bằng hạt châu, vỏ phiếm hồng, dưới ánh mặt trời trong suốt long lanh. Tiểu quả này thật sự rất đẹp, nhưng đó không phải là nguyên nhân khiến cho Y giả khiếp sợ. Y khiếp sợ chính là giờ khắc này, tiểu quả kia lại nằm trong tay y.

Trong căn phòng nhỏ huân hương thơm ngát, có mấy nam nhân ngồi đó.

Ở tọa thượng, một tuấn mỹ nam nhân toàn thân tuyết trắng, vẻ mặt băng hàn, trong ánh mắt ngưng tụ lại một luồng khí ngạo nghễ. Hắc mâu như ngọc lưu ly không hề ẩm áp, đáng người như khắc băng, hoàn mỹ không tỳ vết.

Ở hai bên sườn, chia ra hai nam tử ngồi đó. Bốn thanh niên thần sắc đồng đều, nhìn không chớp mắt, ngồi tĩnh như chuông. Ở giữa sảnh, một nam tử trung niên vẻ mặt nghiêm nghị đứng đó, trong tay y cầm một tiểu quả, cúi đầu xem kỹ.

“Nếu thuộc hạ đoán không sai, quả này là ‘Vũ lộ quả’, sinh trưởng ở cửa động môi xà.” Y giả hơi trầm ngâm: “Môi xà cực kỳ hiếm gặp, hướng chỉ là ‘Vũ lộ quả’ này.”

Môi xà, không độc, nhưng bất luận kẻ nào bị một nhát cắn, sẽ phát xuân.

Phong Lãnh Tà lóe lóe mắt, lãnh đạm nói: “Không sai. Trong động kia xác thực có môi xà.”

“Di?” y giả bỗng nhiên nhớ tới lúc Trang chủ và Thiếu chủ trở về, y giúp Thiếu chủ chẩn bệnh phát hiện một ít dấu vết lưu lại. Nếu y không có đoán nhầm, Thiếu chủ nhất định bị môi xà cắn. Trong lòng bàn tay bỗng dưng toát mồ hôi, khốc mắt phiêu đến gương mặt hiện lên một tia mất tự nhiên của Phong và Lôi.

“‘Vũ lộ quả’ có thể giải trăm độc, chữa trăm bệnh. Nước của nó nếu chà lên miệng vết thương, một lát sau có thể làm miệng vết thương khép lại. Kẻ hành nghề y xưng nó là thánh quả. Nhưng nó là thứ thế gian hiếm thấy, người bình thường có thể gặp nhưng không thể cầu.” Dừng một chút, y nói: “Độc trên người Thiếu chủ, toàn bộ đã được giải hết.”

Phong Lãnh Tà câu một nụ cười bí hiểm, trong hắc ngọc lưu ly lóe một chút lưu quang. Y giả tròn mắt nhìn, ngạc nhiên phát hiện, Trang chủ tựa hồ có điểm không giống lắm. Nhưng không giống như thế nào,

lại không thể nói rõ.

Phong Lãnh Tà đứng dậy, trước khi tiến vào nội thất, lệnh bốn hộ vệ xuống sườn núi nhỏ ‘Vũ lộ quả’ lên mang về sơn trang. Bốn người lĩnh mệnh, vội vàng đi làm.

Nội thất, trong sa trường, Phong Trần Nhi sắc mặt hồng nhuận đang say giấc. Phong Lãnh Tà ngồi bên mép giường, nhìn chăm chú gương mặt thuần khiết khi ngủ của nó.

Hồi lâu, người trên giường dụi dụi mắt, chậm rãi tỉnh lại, vẫn còn vẻ buồn ngủ nhìn nam nhân bên giường.

Phong Lãnh Tà cúi đầu, hôn lên môi nó.

“Phụ thân...Ngô...” Trong đầu Phong Trần Nhi còn trống rỗng, mơ mơ màng màng.

Phong Lãnh Tà ghé vào tai nó nói nhỏ: “Mạng của người, sẽ rất dài, rất dài...”

— oOo —

“... Cổ binh vô thường thế, thủy vô thường hình, có thể nhân địch biến hóa mà thủ thắng người, vị chi thần. Cổ ngũ hành vô thường thắng, bốn mùa vô thường vị, ngày có dài ngắn, nguyệt có tử sinh.”

Đường phu tử thở dài nặng nề, cuốn thư khoát sau lưng, đi qua đi lại hai lần, bất đắc dĩ nhìn về phía học trò đang hoàn toàn thất thần kia của y.

Nửa tháng trước, Trang chủ mang theo Thiếu chủ trở lại. Thiếu chủ không có chuyện gì, mọi người trong trang thở phào nhẹ nhõm, nâng chén chúc mừng một đêm.

Theo như lời của đại phu trong trang, Thiếu chủ cùng Trang chủ nhân họa đắc phúc (trong họa được phúc), gặp thánh quả thể gian hiếm thấy. Có thánh quả thể chất suy yếu của Thiếu chủ hoàn toàn có thể thay đổi. Đây là chuyện tốt, nhưng không biết vì sao, y nhìn sắc mặt của đại phu và tứ đại hộ vệ, chung quy cảm thấy được một tia mất tự nhiên. Tỉnh thoảng, bọn họ lại nhũm mày phức tạp.

Càng kỳ quái hơn, hoặc là nói, làm cho toàn bộ người trong sơn trang kinh ngạc chính là Trang chủ vậy mà lại muốn thú thê vào tháng sau?

Kể lạnh lùng, ngạo nghễ như kiếm, nhân xưng giang hồ đệ nhất vô tình kiếm Phong Lãnh Tà kia lại muốn thú thê? Hắn hai mươi chín, tuổi trẻ tuổi trẻ, mặc dù một thân hàn khí, nhưng biết bao nữ nhân chốn giang hồ vì hắn si mê vì hắn ưu sầu, hiện giờ hắn muốn thú thê, biết bao nữ tử tan nát tâm? Nhưng, kỳ quái là, Trang chủ phu nhân là người nào lại không có ai biết? Tổng quản chuẩn bị hôn lễ vui mừng vô cùng, khi hỏi phu nhân là vị thiên kim nào, Trang chủ lại chỉ mỉm cười lãnh ngạo xoay bước rời đi, lưu lại tổng quản không hiểu ra sao.

Trang chủ ‘Ngự phong sơn trang’ muốn thành hôn, kẻ giang hồ có điểm giao tình hoặc đã cùng Phong Lãnh Tà giao thủ đều đến tặng quà chúc mừng. Sơn trang ngày thường yên tĩnh, mấy ngày gần đây lại náo nhiệt như phiên chợ.

Đường Dật đau đầu đau thông thả bước vài bước.

Từ sau khi Thiếu chủ trở về lại đặc biệt im lặng. Luôn trầm tĩnh chìm trong suy nghĩ của riêng mình, mi tâm nhíu lại, thỉnh thoảng cắn môi, tựa hồ đang suy tư về một chuyện rất trọng đại. Hối người có gì phiền não, người lại đột nhiên đỏ bừng mặt, hoang mang lúng túng tròn mắt nhìn đông ngó tây, chính là không dám đối mặt với người hối. Nếu Trang chủ xuất hiện, người liền lo sợ không yên, thường thường luống cuống tay chân chạy đi. Mà sắc mặt Trang chủ lúc đó sẽ rất khó xem, rất khó xem! Ánh mắt phủ một màn sương lạnh dần theo một mùi vị muốn cắn người, nhìn chăm chăm vào bóng dáng đi xa. Người ngoài thấy luôn kinh hãi run rẩy, không khỏi lo lắng cho Thiếu chủ. Nhưng Thiếu chủ cùng ở với Trang chủ trong một viện, buổi tối dù sao vẫn chạm mặt nhau. Bạch Sương nguyên bản hầu hạ Thiếu chủ, sau khi hoàn lại sự trong sạch liền khôi phục lại chức vụ cũ. Nửa tháng gần đây, đến ban đêm, nàng bị đuổi ra khỏi viện. Mi tâm thiếu nữ kia cũng thường nhíu chặt, làm việc đến gần người, sắc mặt xanh một trận lại trắng một trận.

Đường Dật lắc lắc đầu, không làm rõ được đây là chuyện thế nào. Chỉ bất quá phát sinh một chuyện, nhóm người hầu hạ Trang chủ cùng Thiếu chủ gần đây đều rất kỳ quái. Đặc biệt Phong và Lôi, khi hai người vừa nghe Trang chủ muốn thành hôn, sắc mặt liền trắng bệch đi. Nhìn đến y, luôn như muốn nói rồi lại thôi, gọi y một tiếng “Phu tử” liền không nói thêm gì, gượng gạo nghiêng mình chạy lấy người.

Đường phu tử cảm thấy được đầu của mình rất đau.

Thiếu niên tĩnh tọa kia thâm hít sâu mấy lần, đột nhiên mở miệng: “Phu tử...”

Đường Dật trong lòng vui vẻ, Thiếu chủ rốt cuộc cũng chịu nói ra phiền não trong lòng mình? Thân là sư giả, y trấn định như thường, dự định chăm chú lắng nghe.

Nhưng thiếu niên kia gọi một tiếng “Phu tử” xong lại không có âm thanh gì, bản thân lại phiền não ở chỗ nào rồi. Đường Dật day day thái dương, ngồi xuống, ngã một chén trà cho mình.

Đợi y uống một ly trà xong, học trò y rốt cuộc lại mở miệng: “...Chu công chi lễ...”

“Di?” Tay Đường Dật cầm ấm trà châm trà, khi nước trà sắp tràn ra, vội vàng thu về.

“Chu công chi lễ... phải chăng... chỉ phát sinh giữa phu thê?” Thiếu niên kia cuối cùng cũng đem vấn đề quấy nhiễu nó nửa tháng nói ra.

Cần nhắc một lát, Đường Dật nói: “Không hẳn vậy.”

Thiếu niên nghe vậy, ngược đôi mắt to trong trẻo lên, đột nhiên hỏi: “Hai nam nhân... có làm chu công chi lễ không?”

Đường Dật bị sắc nước trà thật rồi. Y ho thật sự kịch liệt, Phong Trần Nhi lo lắng nhìn y, y khoát tay tỏ vẻ mình không việc gì.

Một hồi lâu sau, y thở chậm lại, giữ chắc chức trách kẻ làm sư giả phải kính nghiệp, thanh thanh yết hầu, nói: “Ân, cổ xưa có đoạn tỵ chi ai, phân đào chi thân, long dương chi hỏa, nay có tiểu quan, linh nhân (kép hát), luyện đồng... hai nam nhân xác thực có ái, về phần... chu công chi lễ, da thịt thân cận, đồng tháp nhi miên (ngủ cùng giường)... không phải không có chút kỳ quái.”

Tận lực khéo léo giải thích, trộm dò xét đến thiếu niên thuần khiết mặt đỏ tai hồng, có chút buồn bực vì mình giải thích quá rõ ràng.

Tim Phong Trần Nhi dốc sức đập, ngón tay trong tay áo không ngừng đan lại, cắn cắn môi, nó thở sâu, hỏi: “Vậy... phụ cùng tử... làm chu công chi lễ...”

Đường phu tử “A” một tiếng, đánh nghiêng ấm trà, nước chảy ra bàn, lúc thiếu niên sắc mặt trắng bệch, mới thốt ra: “Đó là loạn luân...”

Thiếu niên run rẩy, đều không phải tiểu đồng không biết gì, nó đương nhiên nghe hiểu được vì cái gì ‘loạn luân’, lẽ nó tuôn trào ra, im lặng khóc.

Đường Dật kinh ngạc qua đi, từ từ yên tĩnh. Thương xót nhìn Thiếu chủ khóc thật thê thảm, trong lòng một trận ác hàn, tựa hồ hiểu được một chuyện.

Trong đầu hiện lên những gương mặt mất tự nhiên, cuối cùng cũng hiểu được đó là vì chuyện gì.

Thiếu niên khóc đến sưng đỏ hai mắt, khóc hồi lâu, nó nghẹn ngào nói: “Nhưng ngươi thích hấn, thích hấn nha...”

Đường Dật không biết nên trả lời như thế nào. Cho dù y học thức uyên bác, bụng đầy kinh luân, nhưng đối mặt với bất lực của thiếu niên, hấn chịu bó tay.

Chuyện như vậy... chuyện như vậy... thế tục khó dung!

Y cuối cùng đã biết người Trang chủ muốn lấy là ai. Cuối cùng đã biết vì sao Trang chủ dùng ánh mắt đó nhìn Thiếu chủ...

Bất đắc dĩ thở dài, y trầm mặc.

Phong Lãnh Tà đi tới, khi nhìn thấy Phong Trần Nhi khóc đến đầm nước mắt, hấn bước nhanh vào bên người nó, vươn tay ôm lấy thiếu niên đang khóc.

Phong Trần Nhi hai mắt đầm lệ nhìn thấy rõ người vừa tới thì kịch liệt vùng vẫy. Phong Lãnh Tà gương mặt lạnh băng, dễ dàng chế trụ được sự giãy dụa của nó, đưa đầu nó vùi trong lồng ngực. Phong Trần Nhi tránh hết sức, cuối cùng chỉ có thể túm lấy vạt áo phụ thân, nức nở.

Phong Lãnh Tà trùu mến trấn an bờ vai run run của nó, nhưng ánh mắt nhìn về phía Đường Dật lại lạnh lẽo dị thường. Đường Dật run rẩy một chút, cúi đầu.

Ánh mắt kia của Trang chủ, hung ác đến thị huyết.

Một nhân vật đáng sợ như thế, ai dám nói hấn không phải? Cái gì mà đạo lý lẽ phải, cái gì mà thế tục luân thường? Ở trong mắt hấn, tất cả đều là đồ bỏ đi.

Ho nhẹ một tiếng, y nơm nớp lo sợ nhìn về phía Phong Lãnh Tà chấp tay, vội vàng cáo lui, bước vội ra khỏi thư phòng.

Đứng ở hành lang, y ngửa mặt lên trời thở dài.

Bạch Sương đi về phía y, thấy y vẻ mặt cổ quái, không kìm được hỏi: “Phu tử, Thiếu chủ đã xong khóa học?”

Đường Dật cười khổ: “Hôm nay... không cần học.”

“Đi?” Bạch Sương khó hiểu.

Đường Dật lắc đầu, kéo Bạch Sương rời xa thư phòng: “Đi đi, đừng hỏi thêm gì cả.”

— oOo —

“Phụ thân... Chúng ta... không thể ở cùng một chỗ. Phu tử nói... phụ cùng tử... như vậy là loạn luân...” Thiếu niên vùi trong lòng nam nhân nức nở, nói đứt quãng: “Trần Nhi là hài tử của Tà... Ô... ô... Tại sao Trần Nhi lại là hài tử của phụ thân...”

Phong Lãnh Tà hạ mắt, ôm lấy thiếu niên ngồi trên ghế. Nhân nhi trong ngực hấn khóc thật thê thảm, hấn không nói gì hôn lên tóc nó.

“Trần Nhi nếu... không phải là hài tử của phụ thân... thì tốt rồi...”

Phong Lãnh Tà ngừng mắt nhìn nó. Phong Trần Nhi đang khóc bị nhìn liến ngừng lệ, đôi mắt ướt át nhìn lại hắn. Mắt nam nhân giống như hồ nước sâu thẳm, hút hồn người. Nó toàn thân khô nóng, đã quên thương tâm.

“Người... không phải hài tử của ta.” Phong Lãnh Tà thần thiên nói.

“Đi?”

“Cho dù người tự nguyện, nhưng ta chưa bao giờ đem người trở thành hài tử của ta.”

Phong Trần Nhi lau đôi mắt ướt lệ, khó hiểu: “Nhưng trên người Trần Nhi chảy dòng máu của phụ thân nha.”

“Thế thì sao?” Phong Lãnh Tà cười lạnh một tiếng, hoàn toàn coi thường huyết thống.

“...Như vậy không đúng.” Phong Trần Nhi nhú đôi mi thanh tú. Chu sa chí ở mi tâm cùng với khóa ở giữa trán Phong Lãnh Tà không có khác nhau. Kẻ khác vừa thấy, liền biết họ là phụ tử. Huống chi tướng mạo nó phần lớn truyền từ phụ thân, chính là một số đường nét có hòa hợp với dung mạo xinh đẹp tuyệt trần của mẫu thân. Do vậy, nó thoát nhìn, so với phụ thân càng thêm xinh đẹp.

Phong Lãnh Tà cúi đầu hôn lên môi nó một chút, hỏi: “Thích không?”

“Thích...” Nó lúng ta lúng túng.

Phong Lãnh Tà lại khẽ cắn bên cổ trắng nõn của nó, hỏi: “Thích không?”

“Thích...” Nó rên một tiếng.

Bàn tay Phong Lãnh Tà tiến vào trong vạt áo, ôn nhu âu yếm làn da tinh tế trơn bóng trong y phục của nó.

“Như vậy thì sao?”

Phong Trần Nhi thoải mái mà nhắm mắt, khẽ thở gấp: “Th....Thích.”

Nam nhân nâng thất lưng của nó lên, muốn nó tách hai chân ngồi trong lòng hắn. Bên bắp đùi nhạy cảm tách ra nhận thấy sự biến hóa ở hạ thân của nam nhân. Nó bất an xê dịch.

Nam nhân kéo đai lưng của nó, nó muốn ngăn cản, kéo lại. Nam nhân giống như đang chơi đùa, dễ dàng kéo được đai lưng nó xuống. Nó đỏ mặt.

“Không được như vậy...” Nó vừa thẹn vừa giận.

“Không được thế nào?” Phong Lãnh Tà cười nhạt, kéo khố tử (quần) nó xuống. Tức khắc, y phục phía dưới trống trơn, Phong Trần Nhi khê kêu một tiếng, không dám nhúc nhích.

Nam nhân vuốt ve đùa giỡn bắp đùi trắng như ngọc xinh đẹp của nó, nó phát run, hai tay nhanh chóng bấu chặt lấy vai nam nhân, thất lực vô lực.

“Thích không?” nam nhân vừa vuốt ve chơi đùa vừa hôn nó.

“Àn...thích...” Miệng thật khô.

Ngón tay đang mơn trớn ngọc hĩnh nó đột nhiên đi vào giữa đùi, lướt theo khe nhỏ đi đến u động của nó.

“Àn...” Nó co rút tiểu huyết phần hồng, thấp giọng khê nói: “Như vậy...không đúng...”

“Làm sao không đúng?” Phong Lãnh Tà dùng ngón tay dím cao được từ ‘Vũ lộ quả’ chế thành, bôi trên cửa miệng bí huyết của Phong Trần Nhi. Cao được trắng sữa gặp nhiệt độ cơ thể nhanh chóng hóa thành chất lỏng trơn dím.

Ngón tay thon dài nương theo ‘Vũ lộ quả’, dễ dàng tiến vào trong cơ thể Phong Trần Nhi.

“Nha...” Tiểu huyết thu hẹp lại, gắt gao hút lấy ngón tay nam nhân, Phong Trần Nhi than nhẹ một tiếng, thì thào: “Th...thích...”

Phong Lãnh Tà nhẹ nhàng ra vào, thiếu niên ngồi trong lòng hấn gương mặt đã bộc lộ dục vọng, đôi chân mở ra, u động chứa ngón tay nam nhân tham lam nhả ra nuốt vào.

Trở về sơn trang nửa tháng, ban ngày mặc dù thường trốn tránh phụ thân, nhưng vào đêm, nó liền bị phụ thân đặt trên giường mây mưa một phen. Nhờ ‘Vũ lộ quả’ thân thể nó mỗi khi trải qua đau đớn, ngày hôm sau liền khỏi hẳn, ngay cả hôn ngân trên người cũng đều biến mất không còn dấu vết. Tiểu huyết bị nam nhân xuyên qua rất nhiều vẫn chặt chẽ non nớt như xử nữ.

Khóe mắt Phong Trần Nhi chảy lệ, thân thể hoàn toàn chìm trong dục vọng. Nam nhân rút ngón tay ra, đặt đỉnh dục vọng ngẩng cao đầu nóng rực lên cửa tiểu huyết nó. Phong Trần Nhi cúi đầu nhìn thấy, không khỏi hoảng sợ. Tuy rằng mỗi lần miệng vết thương đều có thể khép lại, nhưng đau đớn lúc ban đầu tiến vào nó đều khắc cốt ghi tâm.

Nó khiếp đảm, nam nhân bất động, chỉ nâng thất lực nó lên, muốn chính nó phải ngồi xuống. Phong Trần Nhi sợ hãi nhắm mắt: “Dừng...”

“Không nghĩ muốn?” Nam nhân trầm giọng hỏi.

Đôi mắt ướt lệ chớp chớp, hậu huyết co rút lại, vội vã muốn vật đó tiến vào. Nó giật giật đôi môi hồng sưng đỏ, tội nghiệp nói: “Muốn...”

“Vậy tự mình tới đi.” Nam nhân nhếch nhếch khóe miệng, không định giúp nó.

Phong Trần Nhi ủy khuất dùng hai tay nắm lấy phân thân thô trướng của nam nhân, sợ hãi nuốt nước miếng, đem nhét vào trong cơ thể của mình.

“Đau quá!” Vừa khóc vừa cố hạ thất lưng, tiểu khẩu từng chút ngậm lấy hạ thân của nam nhân, khi tiến vào được một nửa, nó không dám ngồi xuống nữa, miệng lồi vào đã có tơ máu chảy ra.

“Phụ thân...” Nó cầu xin.

Nam nhân lại tỏ ra vô cùng lãnh khốc, hần chỉ nhìn sự bất lực của nó, ngón tay dính máu nó chảy ra, đặt bên miệng liếm vị máu.

Không được giúp, Phong Trần Nhi chỉ có thể dựa vào chính mình, nó cắn răng, buộc mình phải ngồi xuống. Một chút, lại thêm một chút, nó thở hổn hển, rơi lệ, dùng ánh mắt oán hận trừng nam nhân.

Nội bích bị căng ra đến cực hạn nhưng vẫn chưa tiến vào hết. Nó hít sâu mấy hơi, kêu lên một tiếng đau đớn, ngồi xuống thật mạnh. Cuối cùng, dục vọng của phụ thân đã hoàn toàn tiến vào hết trong cơ thể nó.

Nam nhân khẽ than một tiếng, đường nét trên gương mặt đều dần nhu hòa.

Đã tiến vào hết, Phong Trần Nhi ngồi trên thất lưng nam nhân nức nở.

Phong Lãnh Tà vỗ về lưng nó, híp mắt. Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng lười biếng vang lên: “Tự mình động.”

“A?” Thiếu niên đang rơi lệ quên chớp mắt, nó thực vất vả mới chịu được hết dục vọng nam nhân. Giờ nam nhân vẫn vô tình muốn nó... tự mình động?

“Không được...” Nó xem xét nơi giao hợp, lắc đầu.

Đã rất đau, rất đau, đau đến không còn khí lực.

“Vậy cứ như thế đi.” Nam nhân cũng không miễn cưỡng, để nguyên tư thế như vậy mà ôm nó.

Phong Trần Nhi thiếu chút nữa thì tận khí. Phụ thân... làm sao có thể xấu xa như vậy!

Nơi bị căng lớn không ngừng nhu động, hé ra co lại. Tuy rằng rất đau, nhưng bất mãn, nó khó chịu nức nở.

Phong Lãnh Tà vùi giữa cổ nó, hơi thở cũng thực dồn dập. Phong Trần Nhi cố nén đau đớn nhéo thắt lưng một chút, hét lên một tiếng, lại không dám động. Phong Lãnh Tà ghé sát vào tai nó thổi khí, cúi đầu cười. Phong Trần Nhi tức tối, há miệng cắn cổ hắn. Nó giống như con thú nhỏ, không ngừng cắn nhai cổ hắn, Phong Lãnh Tà tựa như rất hưởng thụ.

“Trần Nhi... gả làm thê tử của ta được chứ?” Phụ thân hỏi nhi tử.

“A?” Con thú nhỏ đang cắn bỗng há miệng.

“Làm thê tử của ta.” Phong Lãnh Tà bỗng nhiên động thắt lưng một chút.

Phong Trần Nhi ô lên một tiếng, không biết nên trả lời như thế nào.

“Làm thê tử của ta.” Bàn tay nam nhân ở thắt lưng nó bắt đầu luật động, từ chậm thành nhanh, Phong Trần Nhi nhất thời khó có thể chịu được, khẽ động dậy.

“Ô, phụ thân...” Nó gọi ngọt ngào.

“Gọi ta Tà.” Nam nhân chỉnh sửa lại.

“A, Tà...Tà...”

“Đáp ứng ta.”

Phong Trần Nhi mơ mơ màng màng, lên tiếng: “Được...”

Một tiếng “Được” đưa nó tiến vào trong cuồng phong bạo vũ, nó thét chói tai liên tục, nam nhân ôm lấy nó, cơ hồ muốn nhét nó vào trong cơ thể.

Rất lâu sau đó, Phong Trần Nhi vô lực mới hiểu được, chính mình bị phụ thân lừa gạt! (Lừa này chắc là tại ảnh kêu giữ nguyên tư thế nhưng lại ấy ấy với em)

Mặc dù... mặc dù nó là nhi tử của phụ thân, nhưng phụ thân bá đạo cũng không có buông tha cho nó.

Tuy rằng lúc bị tiến sâu vào rất đau, nhưng nó biết mình thích như vậy.

Nó...thích nam nhân sinh ra nó.

— o0o —

Khi choàng thêm giá y (y phục tân hôn), Phong Trần Nhi vẫn như cũ không thể tin được, nó đã đáp ứng nam nhân cái gì.

‘Ngự phong sơn trang’ không khí vui vẻ tưng bừng, tân khách tiến đến chúc mừng nối liền không dứt. Sơn trang đông như trẩy hội, náo nhiệt lạ thường. Nhưng mà, tân khách đến tham gia hỉ yến đều cảm thấy trong sơn trang tràn ngập một luồng không khí quỷ dị.

Người hầu qua lại bận rộn, tựa hồ vừa sợ vừa lo. Kỳ lạ, trang chủ bọn họ thành hôn, đám người hầu sao dám lộ ra thần sắc cổ quái như thế. Bất quá, người đến chúc mừng chỉ vì muốn thấy phong thái của ‘Ngự phong sơn trang’, thuận tiện đến uống chén rượu mừng, tất nhiên sẽ không ngạc nhiên.

Trong sương phòng, Phong Trần Nhi mặc giá y màu đỏ, mái tóc rối tung đen dài như thác nước, ngồi trước bàn trang điểm. Phía sau nó là Bạch Sương tay cầm lược ngọc.

Bạch Sương thất thần nhìn ‘tân nương’ trong kính có chút ngượng ngùng, bất giác nhíu mi, lược ngọc một chút cũng không động.

“Sương tỷ tỷ...” Mười ngón tay của Phong Trần Nhi giao nhau trong tay áo, lông mi dài mảnh vén mở. Hai má đỏ ửng hỏi: “Này... có phải sẽ rất kỳ quái hay không?”

Bạch Sương giật mình, thu tâm thần, phiền lòng nhìn chằm chằm một lọn tóc nhỏ dài mát như tơ, không biết nên chải cho Thiếu chủ thành dạng búi tóc gì.

“Thiếu chủ nếu tự nguyện... thì cũng không có gì kỳ quái.”

Phong Trần Nhi trầm mặc một lúc, nói: “Ta thích hẳn.”

Bạch Sương buông lược, thở dài nói: “Vậy không có gì phải băn khoăn cả.”

“Sương tỷ tỷ không phản đối?”

“...Nô tỳ vì sao phải phản đối?” Giọng nói nàng cứng nhắc, Phong Trần Nhi nghe xong đau xót khổ sở.

Nhìn người chiếu qua gương nước mắt mờ mờ, Bạch Sương mềm giọng: “Thiếu chủ... Ánh mắt thế tục khó chịu được, ngài... ngài không sợ sao?”

Phong Trần Nhi lau lau mắt: “Ta không biết. Ta trải qua đời người chưa lâu, không nghĩ nhiều như vậy. Hơn nữa... Ta cũng không có cho ta nhiều thời gian để nghĩ.”

Bạch Sương kinh ngạc phát hiện, Thiếu chủ của nàng lại không hề xưng phụ thân mình là phụ thân? Người gọi Trang chủ là...Tà...Đây là cách gọi vô cùng thân mật nha! Từ ngày nào bắt đầu vậy? Tựa hồ là ngày nàng gặp Đường phu tử trước cửa thư phòng thì phải?

Mới nghĩ, cửa bị mở ra, một thân ảnh hồng sắc lãnh diễm bước vào. Đúng là Phong Lãnh Tà. Phong Lãnh Tà ngày thường thích mặc hai màu y phục hắc bạch. Hôm nay là ngày hỉ của hắn, thay đổi một thân màu đỏ, có vẻ không giống sương lạnh băng hàn như trước. Nhưng hàn khí hắn trời sinh xứng với y phục đỏ tươi, đúng là tựa hỏa tựa băng.

Thấy Bạch Sương vẫn chải tóc của Phong Trần Nhi, hắn đi đến, lấy lược ngọc trên tay nàng.

Phong Trần Nhi ngẩng đầu lên, nam nhân cúi đầu hôn lên mi tâm nó. Nó vội vàng cúi đầu, trộm dò xét thân sắc Bạch Sương đứng một bên. Thấy nàng tựa hồ không có phản ứng gì, nó khẽ nhẹ nhàng thở phào.

Phong Lãnh Tà chải tóc nó, suy tư một chút, liền giữ mái tóc dài đến thắt lưng quấn lên đầu, dùng trâm ngọc cố định lại.

“Lấy mũ phượng.” Hắn nói với Bạch Sương.

Bạch Sương vâng mệnh, cầm mũ phượng hoa mỹ trên bàn dâng đến, Phong Lãnh Tà nhẹ nhàng cầm lấy đặt trên đầu Phong Trần Nhi.

Phong Trần Nhi trừng mắt nhìn, cảm thấy nặng đầu. Sờ sờ mũ phượng, nó cau đôi mi thanh tú lại. “Ách, có thể không mang nó không? Rất nặng!”

Bạch Sương không khỏi nở nụ cười: “Có tân nương tử nào không mang mũ phượng đâu?”

Phong Lãnh Tà giương mi.

Phong Trần Nhi khó xử đỏ mặt: “Nhưng ta là nam nha!”

Bạch Sương sững sốt, ngừng cười.

Phong Lãnh Tà bất động thanh sắc. Phong Trần Nhi vỗ vỗ má. Hình như từ trước đến nay, không có nam

nhân cùng nam nhân thành hôn, cho nên cũng không biết một bên trong hai nam tử có mang mũ phượng hay không.

Thấy người hoang mang, Bạch Sương nói: “Thiếu chủ như vậy đẹp lắm.”

Mũ phượng này chỉ có thể là Thiếu chủ mang, nếu đổi sang Trang chủ... Nàng xem xét dáng người cao lớn thon dài của Trang chủ, không khỏi lạnh người. Thật sự không ổn!

“Thật vậy chăng?” Phong Trần Nhi ngẩng đầu hỏi Phong Lãnh Tà.

Phong Lãnh Tà giữ lấy cằm nó, cúi đầu hôn: “Rất đẹp.”

Gương mặt Phong Trần Nhi nóng rực. Thời gian gần đây, phụ thân thích thân thiết với nó trước mặt những người khác, khiến nó vừa thẹn vừa giận, nhưng lại không thể tránh được.

Tiếng pháo ngoài cửa không ngừng, canh giờ bái đường đã đến, mấy nhũ mẫu cùng hỉ nương (người chăm sóc tân nương) vội vào thúc giục. Phong Lãnh Tà dùng khăn voan hồng che trên đầu Phong Trần Nhi, quả thật khó có thể nhận ra được.

Nhìn bóng dáng Trang chủ và Thiếu chủ đi xa, Bạch Sương khẽ thở dài.

Trên lễ đường, có đến mấy trăm tân khách nổi danh. Có danh môn chính phái, có cô độc du hiệp, có tà giáo ma tôn. Tuy rằng người trong hai phái chính tà đối đầu, không ai nhường ai, nhưng ở hôn lễ của Vô tình kiếm, bọn họ tạm thời án binh bất động, chung sống hòa bình.

Kỳ thật, Phong Lãnh Tà cũng không phát hỉ thiếp gì. Rất nhiều người là không mời mà đến muốn xem náo nhiệt. Dù sao, Phong Lãnh Tà hàn kiếm nghìn năm muốn thành hôn làm không ít kẻ rớt cằm.

Pháo mừng vang lên, tân lang tân nương bước ra. Tân khách cả sảnh đường ầm ầm lên, tranh nhau tìm tầm nhìn tốt để quan sát.

Phong Lãnh Tà, một thân hồng diễm, tựa hỏa tựa băng dẫn tân nương đội khăn voan hồng đi ra, Trong tân khách không hề thiếu nữ khách, thấy bộ dáng tuấn mỹ của Phong Lãnh Tà, ai cũng si mê, chỉ tiếc rằng lang quân như ý lại sắp thú thê.

Không biết tân nương là thiên kim nhà ai, tân khách ở đây đều đang suy đoán.

Vô số ánh mắt đổ kỵ bắn về phía tân nương.

Phong Trần Nhi chỉ thấy hai tai ong ong, đầu đội khăn đỏ không nhìn thấy cảnh tượng bốn phía. Bên

người có ai nó cũng không biết. Tim vô cùng hoảng sợ, khấn trương đập dồn dập, may mắn phụ thân nắm tay nó, làm nó an lòng không ít.

Tân lang tân nương vào sân xong, lập tức bái thiên địa.

Ở trong tiếng chúc mừng của mọi người, nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái.

Phong Trần Nhi đầu óc choáng váng theo hỉ nường giúp đỡ bái xong, cuối cùng khi muốn đi vào động phòng, nó vướng chân, thân thể liền mất cân bằng.

Phong Lãnh Tà nhanh nhẹn đỡ lấy nó, nó tiến thẳng vào trong lòng phụ thân. Một hồi lâu sau, khe thở dài, những vẫn nghe được những tiếng cười mỉa phát ra trong sảnh đường.

Phong Lãnh Tà ôm lấy nó, không kiêng kị muốn ôm nó như thế vào động phòng. Nó ngượng ngùng cự tuyệt, đúng lúc này, đột nhiên có một tiếng gầm giận dữ kinh thiên động địa truyền đến từ phía sau tân khách.

“Phong. Lãnh. Tà!”

Uy lực không thua gì sư tử hồng Thiếu Lâm, tân khách cả kinh đều che tai lại, Phong Trần Nhi càng hoảng sợ vùi vào trong ngực Phong Lãnh Tà.

Phong Lãnh Tà lập tức lạnh mặt, hàn quang chột lóe, đã cầm lãnh kiếm. Phía sau hắn vô thanh vô tức xuất hiện bốn người Lôi, Phong, Điện, Hỏa.

Tổng quản tiến đến, cao giọng hỏi: “Không biết tôn giá đến đây vì chuyện gì?”

Tân khách xem kịch vui đều nhường đường, chỉ thấy một hàng năm người nộ khí đằng đằng đi tới.

Đi đầu là một mỹ phu nhân hơn năm mươi tuổi, năm tháng cũng không lưu lại phong sương trên gương mặt nhiều lắm. Phía sau bà là hai thanh niên, bề ngoài giống mỹ phu nhân, xác định quan hệ huyết thống với bà. Phía sau nữa là hai nha hoàn lão luyện ăn mặc kính trang.

Phong Lãnh Tà hờ hững liếc về phía đoàn người.

Mỹ phu nhân ngạo mạn nhường mày, trái với tiếng gầm to chấn động lỗ tai mọi người vừa rồi, lấy âm thanh bình thản hỏi: “Phong Lãnh Tà, trả nữ nhi cho ta!”

Mọi người vừa nghe lời của bà, không hện mà cùng đem tầm mắt dừng trên người tân nương trong lòng Phong Lãnh Tà.

Phong Lãnh Tà lẩm lẩm thoáng nhìn, không muốn để ý đến.

Tổng quản nghe xong, trong lòng cũng hiểu một chút, y hỏi: “Không biết ngài xưng hô như thế nào?”

Mỹ phu nhân hừ lạnh một tiếng: “Phong Lãnh Tà cũng không cần điếc. Vì sao không trả lời?”

Phong Lãnh Tà giương khóe miệng, nói: “‘Ngự phong sơn trang’ không cho phép kẻ khác làm càn.”

Mỹ phu nhân trầm trầm cười. “Giỏi! Giỏi cho tên cuồng vọng Phong Lãnh Tà người! Người nói lão sinh là người phương nào? ‘Tiêu thần bảo’ Giang Bắc cũng không phải dễ chọc đâu!”

Cái gì?!

Mọi người vừa nghe ‘Tiêu thần bảo’, ai cũng lú lười.

Giang Bắc ‘Tiêu thần bảo’ xưa nay thần bí, đặt chân vào giang hồ cũng đã nhiều năm, kẻ giang hồ vừa kính lại sợ, cũng không dám tùy tiện đắc tội. Nếu có người dám mạo phạm ‘Tiêu thần bảo’, sau đó sẽ có vô số sát thủ truy đuổi, cho đến khi giết sạch thân bằng hảo hữu của người nọ mới bỏ qua. Một môn phái giang hồ đáng sợ như thế, ai dám dây vào?

Mà nhìn phu nhân mới vào tuy có lão thái, nhưng vẻ mặt hồng hào, tinh thần chấn hưng, có thể cảm thấy được công lực không thể khinh thường. Hai thanh niên phía sau bà, khí sắc hồng nhuận, huyết thái dương hơi gồ lên, xác định người ô kỳ công. Lại nhìn hai tiểu nha hoàn mười lăm, mười sáu tuổi, trong mắt minh quang hiện ra, thân thủ tất cũng đáng kinh ngạc.

Một hàng năm người dám liều lĩnh xông vào “Ngự phong sơn trang”, không phải tự tin mười phần thì cũng là có chuẩn bị mà đến.

Tổng quản quan sát mỹ phu nhân, không nhận được hỏi: “Phu nhân hẳn là ‘Yên ba đoạn hồn’ Cổ La Sát Cổ phu nhân?”

Mỹ phu nhân hừ một tiếng, không có phủ nhận.

Những kẻ khác vừa nghe lại nhao nhao.

‘Yên ba đoạn hồn’ Cổ La Sát, ba mươi năm trước từng ở trong giang hồ dấy lên một trận oanh động. Cổ La Sát không chỉ có xinh đẹp tuyệt luân, võ công lại siêu nhiên tuyệt trần, sau đó gia nhập ‘Tiêu thần bảo’. Không bao lâu, bà một tay nắm quyền, trở thành cột trụ không thể thiếu của ‘Tiêu thần bảo’. Hiện giờ đã hơn ba mươi năm, phong thái so với năm đó vẫn không hề giảm.

Mà hai nam tử phía sau bà nhất định là nhi tử thân sinh của bà. Một Mai Ngưng Tuyết có danh xưng là ‘Tổ thủ Quan Thế Âm’, mặt tựa như tuyết, tay nhỏ thon dài, người như tiên giáng trần, bạch y nam tử đứng bên trái Cổ La Sát chắc chắn là hắn. Mà thanh sam nam tử đứng bên phải hắn là ‘Ám hương sơ ảnh’ Mai Ý Ảnh. Hai người mười lăm tuổi xuất đạo, đến nay mười năm, sấm xuất không ít danh tiếng.

Ba nhân vật nổi tiếng xa gần trên giang hồ tại sao lại xuất hiện ở hôn lễ của Phong Lãnh Tà? Cổ La Sát vì sao hướng Phong Lãnh Tà đòi nữ nhi? Kể giang hồ cũng không biết Cổ La Sát có một nữ nhi nha.

‘Tổ thủ Quan Thế Âm’ Mai Ngưng Tuyết thanh nhâ ôm quyền chấp tay, rất có lễ: “Phong trang chủ, chúng ta mạo muội đến đây, có nhiều mạo phạm. Chính là... chính là hôm nay tới tìm kiếm tỷ tỷ đã mất tích mười lăm năm.”

Phong Lãnh Tà khẽ động, mặt không chút thay đổi. Phong Trần Nhi trong lòng gắt gao túm lấy y phục hắn, tràn ngập lo lắng. Phong Lãnh Tà ôm chặt nó.

“Nơi này không có người các ngươi muốn tìm.” Phong Lãnh Tà lãnh đạm trả lời.

“Phong trang chủ, chớ có phần sức thái bình (giả tạo, giả dối che đậy khuyết điểm)!” ‘Ám hương sơ ảnh’ Mai Ý Ảnh buông mắt, bí hiểm nói: “Hỏi nhi tử của ngươi một chút, liền biết có hay không ...‘Mai Lạc Trần’ người này?”

Phong Trần Nhi chấn động, không khỏi ngẩng đầu, nhưng khăn voan đỏ đã che tầm mắt.

Mai Lạc Trần, không dính tuyết, phong cốt kiêu ngạo, nghênh đón đông hàn.

Đó là... mẫu thân nha!

Khi nữ mẫu còn sống, luôn tán thưởng mẫu thân nó như thế. Mà chữ “Trần” trong tên nó cũng là lấy từ tên mẫu thân.

Như vậy, người đến cùng với phụ thân quan hệ là...

Phong Lãnh Tà ôm sát nó, gương mặt băng hàn phủ một tầng sương lạnh.

“Trong ‘Ngự phong sơn trang’, không có nhân vật này.”

Tổng quản vuốt râu, tiến lên ôm quyền nói: “Ba vị lượng thứ, sơn trang chúng ta quả thật không có người các ngươi tìm kiếm.”

Cổ La Sát lấy ra một tờ giấy trong tay áo, run lên, âm hiểm cười: “Phong Lãnh Tà, ngươi không quên mười

lăm năm trước thú một thê? Tên nàng kia có phải gọi Mai Lạc Trần hay không?”

Người hiểu rõ sự tình trong ‘Ngự phong sơn trang’ đều chấn động.

“Thế thì sao?” Phong Lãnh Tà lạnh hỏi, trong lời nói đã ngầm có sát khí.

“Không làm sao!” Cổ La Sát hừ một tiếng. “Nếu không có thư của Hà nhũ mẫu, chỉ sợ Cổ La Sát ta sẽ bị tiểu tử nhà người lừa gạt cả đời!”

Thư của Hà nhũ mẫu? Người đã qua đời hai năm trước?

Phong Trần Nhi kinh hãi vén khăn voan. Trong nháy mắt, người trong cả sảnh đường kinh ngạc không thôi. Người trong ‘Ngự phong sơn trang’ không khỏi thầm kêu không ổn. Chỉ có Phong Lãnh Tà trấn tĩnh tự nhiên, khi Phong Trần Nhi vén khăn voan, lại nhíu mày.

“Nhũ mẫu đã qua đời hai năm, vị bà bà này, người làm sao lại thu được thư của bà ấy?” Thanh âm Phong Trần Nhi trong trẻo như nước.

Cổ La Sát chấn động nhìn dung mạo nó, không chỉ có bà, bốn người phía sau cũng lấp bắp kinh hãi. Mà các tân khách khác nhìn nó một lát sau, đều chấn kinh. Phút chốc, trong đại đường, mọi người đều nghị luận.

Cổ La Sát dùng ánh mắt kì lạ nhìn kỹ nó: “Không sai, Hà nhũ mẫu đã qua đời hai năm, nhưng thư này lão sinh vừa mới nhận được gần đây. Ngày trong thư là hai năm trước, thư này là tuyệt bút của bà ấy, quay vòng hai năm ở bên ngoài mới đến được tay ta.”

“Tại sao? Thư của nhũ mẫu lại lâu như thế mới có thể đến được tay ngài?” Phong Trần Nhi ngây thơ hỏi.

Cổ La Sát thở dài. Kẻ khác trong giang hồ tất nhiên là biết bà là nhân vật phương nào. Người thường sao có thể dễ dàng liên hệ với bà?

Thấy bà không đáp, Phong Trần Nhi lại hỏi: “Nhũ mẫu bà ấy viết gì trong thư?”

Cổ La Sát lạnh lùng cười: “Bà ấy đem những chuyện của nữ nhi ta Mai Lạc Trần viết hết trong thư. Đáng tiếc, vì sao bà ấy lại liên lạc với ta muộn như vậy...”

Năm đó, nữ nhi của bà vô cớ mất tích, mười lăm năm sau không một tin tức, bà thương tâm suốt mười lăm năm.

Phong Trần Nhi im lặng. Nó ngẩng đầu nhìn sang Phong Lãnh Tà. Năm năm trước, nó với nhũ mẫu sinh

hoạt trong một tiểu viện hẻo lánh, nhiều năm không được đi ra ngoài, nhũ mầu đương nhiên không thể liên lạc được với ngoại giới. Sau được ra khỏi, mới có cơ hội?

Phong Lãnh Tà nhìn thẳng nó, đôi mắt đen thẳm như vực sâu bình tĩnh không gợn sóng.

Cổ La Sát nhìn tư thế hai người ôm nhau, lớn tiếng hỏi Phong Trần Nhi: “Tiểu cô nương, ngươi là như thế nào với nữ nhi của ta?”

Phong Trần Nhi “Di” một tiếng, quay đầu, đôi mắt to chớp chớp, nhỏ giọng nói: “Mai Lạc Trần là...mẫu thân của ta... Trần Nhi là nam.”

“Cái gì?” Lại khiến mọi người khiếp sợ. Thanh âm khe khẽ thì thào ngày càng nhiều.

Sao lại thế này? Sao lại thế này? Phong Lãnh Tà hần... hần đến tột cùng là thú người nào làm thê tử? Nhân nhi trong lòng hần, xinh đẹp tuyệt trần kinh thiên nhân, vốn tưởng là mỹ kiều nương, không ngờ lại là nam nhi. Hơn nữa... hơn nữa người đó lại có vài phần rất giống... Phong Lãnh Tà!?

Đám người Cổ La Sát hiển nhiên cũng cả kinh.

“Cái gì? Ngươi là Trần Nhi?”

Cổ La Sát sợ hãi kêu một tiếng, tiến đến muốn nắm bàn tay Phong Trần Nhi, Phong Lãnh Tà chặn lại, không cho bà đến gần người một chút nào. Cổ La Sát trừng mắt nhìn hần.

“Ngươi là nhi tử nữ nhi của ta cùng Phong Lãnh Tà sinh ra, Phong Trần Nhi?”

Bà hỏi một câu nghi vấn, giống như một tiếng sấm sét san bằng đất phẳng. Lập tức tân khách cả sảnh đường lạnh ngắt như tờ, vô số ánh mắt bắn về phía ‘Tân nhân’ (Đôi phu thê mới cưới). Có kinh thường, có kinh ngạc, có không tán thành, cũng có xem kịch vui, cũng có bội phục đồng tình.

Đối mặt với ánh mắt đáng sợ của mọi người, Phong Trần Nhi trốn vào trong lòng Phong Lãnh Tà. Phong Lãnh Tà lấy tay áo chắn đi những ánh mắt tham cứu Phong Trần Nhi.

Thấy nó không phủ nhận, Cổ La Sát hét lớn: “Hoang đường! Hoang đường!”

Phong Lãnh Tà lại lộ ra nụ cười lạnh thị huyết.

Mai Ngưng Tuyết than nhẹ một tiếng, thanh nhu nói: “Trần Nhi, ngươi là người nhà họ Mai, theo chúng ta quay về ‘Tiêu thần bảo’ đi.”

Con gả cho cha? Chuyện kinh thế hãi tục như thế, có thể nào hợp với thế tục đời thường?

Phong Trần Nhi ló đầu ra, ôm chặt lấy phụ thân, khàn khàn nói: “Ta họ Phong, ta là hài tử của Tà, ta muốn cùng Tà ở cùng một chỗ.”

Mai Ý Ảnh nhíu đôi mày kiếm, trầm giọng quát: “Người đã biết mình là hài tử của Phong Lãnh Tà, sao có thể... sao có thể gả cho hắn? Quả thực là... mất mặt Mai gia!”

Phong Trần Nhi cắn môi, không cho lệ trào ra, dẫn theo khóc âm, nó hỏi: “Ta thích Tà, chẳng lẽ không thể cùng hắn ở một chỗ?”

“Đây là loạn luân!” Có kẻ hô lớn.

Ánh mắt âm ngoan của Phong Lãnh Tà đảo qua, kẻ nọ rụt đầu, không dám nói nữa.

Nước mắt Phong Trần Nhi cuối cùng cũng lã chã rơi, người trong ‘Ngự phong sơn trang’ thấy thật không đành lòng. Y giả và Đường Dật đứng trong đám người không khỏi thở dài. Bạch Sương tái mét mặt, vô cùng hận những kẻ đến tác loạn.

Phong Lãnh Tà cúi đầu, dịu dàng lau đi những hạt lệ của người trong lòng. Khoảnh khắc hắn cúi xuống, băng tuyết hòa tan, xuân về mặt đất, cơn gió mát thoảng qua, ôn nhu như nước. Mọi người nghĩ mình hoa mắt rồi! Giang hồ đệ nhất vô tình kiếm sao có thể có một ngày tan chảy?

Lúc Phong Lãnh Tà vừa ngẩng đầu lên, tia ôn nhu chợt lóe rồi biến mất kia đã bị hàn băng thay thế. Ánh mắt chứa đầy sát khí, quanh thân hàn băng nhất thời khiến mọi người nín thở.

“Với người có liên quan gì?” Hắn chậm rãi nhìn quét qua từng kẻ trong giang hồ có mặt ở đây, mà những người bị hắn liếc qua, ai cũng kinh hãi rùng mình.

“Phải nha! Chuyện này với ta cùng mọi người có liên quan gì đâu?” Đột nhiên, trong đám người có người nghênh ngang nói. Những kẻ khác nhìn thấy, người mở miệng đúng là một thư sinh văn nhược, hơn hai mươi, tướng mạo bình thường nhưng khí chất phiêu nhiên.

Cổ La Sát trừng mắt nhìn về phía thư sinh kia. Phút chốc bà nói: “Người... cung chủ ‘Quỷ Sát cung’ Yến Đạm Tiêu?”

Hồ hấp của kẻ giang hồ khác đều bị kiềm hãm, sắc mặt đại biến. Những người gần văn nhược thư sinh đều tránh đi như tránh ôn dịch. Xung quanh thư sinh không có một bóng người, duy độc hắn vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế, tao nhã thối trà.

Buông chén trà, thư sinh mỉm cười, tướng mạo bình thường bỗng nhiên có điểm khác lạ.

“Đúng là bản cung, Cổ phu nhân nhãn lực thật tốt.”

Hắn nói xong, một số kẻ trong giang hồ lại lui về sau mấy thước, có kẻ rời khỏi đại đường.

‘Quý Sát cung’, tổ chức đáng sợ này nổi danh trên giang hồ hơn hai trăm năm. Người trong cung này đều là hóa thân của ma quỷ, giết người không chớp mắt, mà bọn họ dụng y dụng độc, làm hại vô lâm một thời gian rất lâu.

Mấy năm trước, diện chủ ‘Hỏa Sát điện’ Đỗ U Ngâm của ‘Quý Sát cung’ vì ham mê mỹ sắc của tiểu đệ tử ‘Tử vi môn’ Mặc Tấn Ngọc đã khiến cho người trong giang hồ hoảng sợ. Mà hôm nay, bọn họ lại thấy được cung chủ ‘Quý Sát cung’ Yến Đạm Tiêu!?

Phong Lãnh Tà chỉ lạnh nhạt liếc hắn một cái, cảm thấy không cần phải ở lại đại đường này thêm nữa, liền ôm Phong Trần Nhi muốn đi.

Cổ La Sát thấy, lập tức ngăn cản: “Phong Lãnh Tà, người đừng vội trốn tránh!”

Phong Lãnh Tà âm âm nhìn bà. Phong Trần Nhi ló đầu ra, nước mắt trên mặt còn chưa khô, thần nhiên nhìn về phía Cổ La Sát thanh nhã nói: “Bà bà, thực xin lỗi. Trần Nhi sẽ không rời Tà. Ta cùng Tà đã bái thiên địa, trở thành người làm bạn suốt đời của Tà. Ta thích hắn. Ta...ta yêu hắn. Cho nên, thỉnh bà bà không cần làm khó xử Tà nữa, được chứ?”

“Hoang đường! Chuyện này quả thực quá xằng bậy!” Cổ La Sát nhìn hai người, sắc mặt xanh mét.

“Có gì hoang đường chứ?” Thanh âm của Yến Đạm Tiêu lại vang lên: “Thiếu niên này quả thật thuần lương, nhìn thấy quả thực muốn yêu thương. Hắn cùng với Phong trang chủ thiên tác chi hợp, thiên phối nhân duyên (hai người thanh hôn đã là duyên trời định), các người cần gì phải cản trở? Ha ha, chẳng qua hắn trùng hợp là nhi tử của Phong trang chủ thôi. Hôm nay nếu hắn là nữ tử, cùng Phong trang chủ không có quan hệ huyết thống, như vậy chư vị còn có thể tục khán pháp (quan điểm đời thường) gì?”

“Người...” Cổ La Sát kiệt khí, ngại vì thân phận hắn, có phần bần khoản. Kẻ giang hồ khác lại người xem ta, ta xem người, vừa kinh vừa sợ.

Phong Trần Nhi thở dài, đột nhiên cảm thấy người đời quá khó khơi thông, quay đầu lại, chỉ chăm chú nhìn phụ thân của mình.

Phong Lãnh Tà đạm cười, nói với nó: “Sớm đã không cần phải để ý.”

“Di?” Phong Trần Nhi chớp mắt mấy lượt.

Từ đầu đến cuối, Tà không nhiều lời, nguyên lai là hoàn toàn không đem thể nhân để vào mắt. Bọn họ

phản đối cũng được, bàn tán cũng được, đều là chuyện thể nhân.

Liên quan gì?

A, a nguyên lai... là vậy!

Nó cười thuần khiết, vô cùng xinh đẹp.

Phong Lãnh Tà cúi đầu hôn lên mi tâm nó, nó ngượng ngùng vùi đầu vào trong lòng hắn.

Thế nhân nhìn họ không e dè tình nồng ý mật, không khỏi choáng váng. Yến Đạm Tiêu cao giọng cười vang: “Phong Lãnh Tà quả nhiên là Phong Lãnh Tà!”

Phong Lãnh Tà chỉ thản thiên giương khoe miệng, ôm lấy Phong Trần Nhi, dưới sự kinh ngạc của mọi người, tiêu sái... đi vào động phòng.

Kể giang hồ đầy một phòng khách, nghị luận không thôi.

Tổng quản ho mấy tiếng, ôm quyền hướng về phía mọi người: “Trong trang đã bày xong tiệc rượu, chư vị, thỉnh cứ tự nhiên.”

Rất nhiều người ở lại cũng không xong, đi cũng không được, đứng sững sờ tại chỗ. Đám người Cổ La Sát trắng bệch mặt, khi rời đi, buông lại một câu tàn nhẫn: “Phong Lãnh Tà, lão sinh tuyệt đối sẽ không để yên đâu!”

Nhưng đấy đều là sau này hãy nói.

Đa số người mặc dù không đồng ý hôn lễ đáng kinh ngạc chưa từng có này, nhưng cũng không dám bộc lộ rõ ý căm ghét.

Dù sao, Phong Lãnh Tà là giang hồ đệ nhất vô tình kiêu. Đắc tội hắn kết cục thật không thể khinh thường. Chỉ nhìn đơn giản hơn một tháng trước, ‘Kỷ độ từ tâm’ lừa gạt hắn, trước mắt vẫn bị người của ‘Ngự phong sơn trang’ đuổi giết. Nghe nói, cuộc sống an nhàn của gã bị quấy rầy đến sống không bằng chết. Hiện giờ, chạy trốn tới hoàng cung thì phải...

Còn có cung chủ ‘Hoa Lạc cung’ kia... Nhắc tới nàng, người giang hồ ai cũng lắc đầu. Giang hồ đệ nhất mỹ nhân, ha hã, đã không còn mặt mũi gặp người. Về phần nguyên nhân ra sao, tất cả mọi người đều đánh trống lảng...

Phong Trần Nhi hạnh phúc tựa trong ngực Phong Lãnh Tà, trên đường đi bị hắn dắt đi, tuy xấu hổ, nhưng

trong lòng lại rất ngọt ngào.

Dọc đường hương hoa thơm ngát, nó thỏa mãn hít một hơi.

Phong Lãnh Tà đột nhiên lại gần, cắn đôi môi non nớt của nó, nó né tránh, lùi lại. Phong Lãnh Tà đuổi theo, hôn lên môi nó.

Hôn hồi lâu, nó vùi trong cổ Phong Lãnh Tà, nhẹ giọng nói: “Ta không hối hận! Tuyệt đối không hối hận cùng Tà ở cùng một chỗ.”

Phong Lãnh Tà nhu hòa nhìn nó, siết chặt nó hơn. Ghé vào tại nó khẽ nói ba chữ.

Phong Trần Nhi chần động, lệ viền quanh mắt, ôm chặt lấy nam nhân.

“Ta cũng thế...” Nó nỉ non.

Trong đình viện, xuân hoa lãng mạn. Trong tân phòng, xuân sắc vô biên.

— oOo —

Trên giang hồ, đối với ‘Vô tình kiếm’ chê trách rất nhiều. Nhiều người ra vẻ đạo mạo, đối với chuyện cha lấy con, tất nhiên phê phán sâu sắc. Nhưng chuyện thể nhân nghị luận có nhiều nữa, đều không liên quan đến ‘Vô tình kiếm’ lấy một phân.

Có câu là:

Kiếm tựa vô kiếm đường như hữu tình, không vén hồng trần, người tại chỗ sâu thẳm. Bầu trời cao đến chừng nào? Thiên việt Lôi Trì kinh thiên nhân.

Loan huyền gây loạn một cung thơm ngát, phiêu vũ tơ bông, buồn bực phá xuân tình tự. Giang hồ không kinh động long phượng phi, cười một hồi diễn Tà Trần. (chém QT)

Chính văn hoàn

11. Chương 11: Phiên Ngoại

“Đại miêu, chúng ta tách khỏi phụ thân rồi, giờ nên làm gì đây?”

Thành Hằng Châu, trên đường lớn phồn hoa, một thanh niên nhược quán (thời xưa gọi thanh niên khoảng 20 tuổi là nhược quán) cùng một bạch hổ thật lớn đứng ở giữa đường, bách tính bình thường đều cả kinh tránh đi nhưng lại tò mò quay đầu lại nhìn thiếu niên kia.

Thiếu niên kia dáng người thon dài, toàn thân tiên cốt, tóc tựa tơ tằm, đôi mắt như nước, ngũ quan tuần mỹ lộ ra thanh tú như ánh trăng, sa y màu nguyệt nha, tung bay theo chiều gió, bước đi nhẹ nhàng như bay, hư hư thực thực tựa thiên tiên hạ phàm.

Bạch hổ bên người y cao đến thắt lưng, đuôi hổ vẫy vẫy, uy phong凛凛. Thiếu niên kia vỗ nhẹ đầu bạch hổ, bạch hổ lại nhu thuận như mèo.

Thiếu niên khẽ thở dài, đang phiến não.

Hổ gầm vài tiếng, thiếu niên hai mắt sáng ngời: “Người đói bụng? Ngô, ta cũng đói bụng rồi! Thôi, chúng ta tìm một tửu lâu làm no bụng đã.”

Nói xong, liền mang theo bạch hổ, nhẹ nhàng đi về phía một tửu lâu gần đó.

Người trong tửu lâu vừa thấy bạch hổ, ai cũng sợ hãi vô cùng. Thiếu niên vỗ vỗ đầu bạch hổ, trấn an mọi người: “Đại miêu rất ngoan, các người chớ sợ. Ta và đại miêu dùng xong cơm sẽ lập tức đi.”

Tiểu nhị nơm nớp lo sợ, không dám nói lời nào, ngay cả chưởng quầy cũng né tránh,

“Công tử... van cầu ngài, di giá sang nơi khác đi.”

Khi thiếu niên đang muốn nói, bạch hổ rống lên vài tiếng, giống như cảnh cáo bọn họ đừng có không biết tốt xấu, không đợi mọi người phản ứng đã nghênh ngang lên một căn phòng trang nhã ở lầu hai.

Thiếu niên dở khóc dở cười, áy náy hướng về phía chưởng quầy và tiểu nhị hành lễ: “Xin lỗi, đại miêu đôi khi thích nghịch ngợm. Chỗ này có mười hai lượng bạc, thỉnh đưa một bàn ăn đơn giản và hai mươi cân thịt tươi. Đa tạ.”

Đem bạc đặt trong tay chưởng quầy xong liền đuổi theo bạch hổ lên lầu để ngựa nó lại bước bình.

Mới lên lầu hai, quả nhiên nhìn thấy bạch hổ khiến lòng người hoảng sợ. Bạch hổ lại thảnh thơi tìm một chỗ tao nhã cạnh cửa sổ, nhảy lên ghế, ghé vào mặt bàn.

Thiếu niên lắc đầu, đi đến, vuốt nhẹ đầu bạch hổ: “Người lại không ngoan.”

Bạch hổ giương mắt nhìn, không có phản ứng gì.

Thiếu niên bất đắc dĩ ngồi xuống, áy náy nhìn về phía một đôi thanh niên bàn bên cười cười.

Thanh niên bàn kia, một người cực mỹ, nhưng mơ hồ lóe lên một tia khí yêu mị, một người khác tuấn dật phi phàm, nhìn thấy thập phần thoải mái.

Thanh niên có khí yêu mị kia đôi mắt đẹp lưu chuyển, nhìn chăm chăm gương mặt thiếu niên xinh đẹp tuyệt trần, cười khanh khách đến gần y: “Công tử tướng mạo bất phàm, bạch hổ này lại thể gian hiểm thấy.”

Bạch hổ thấy có kẻ lạ đến gần, cực kỳ cảnh giới. Thiếu niên trấn an nó, hướng nam tử yêu mị cười lễ độ.

Yêu mị nam tử lại ngồi xuống bàn y, đôi mắt phượng dài nhỏ lưu chuyển một tia sáng quỷ dị: “Không biết công tử xưng hô thế nào?”

Thiếu niên bị hấn nhìn xấu hổ, hơi tránh né: “Tại hạ Phong Trần Nhi, không biết các hạ xưng hô thế nào?”

Yêu mị nam tử kia nhướng mi, cười nói: “Đỗ U Ngâm, tên của ta.”

Hấn trả lời tính danh xong, thanh sảng nam tử bên bàn kia hừ lạnh một tiếng. Yêu mị nam tử mắt tự nhiên ho khẽ, hướng Phong Trần Nhi chấp tay: “Thật có lỗi, tại hạ có bệnh cũ, ha ha...”

Hấn cũng không nói rõ ràng, vội vàng quay về chỗ, kề bên thanh sảng nam tử nói nhỏ nhẹ vài câu. Thanh sảng nam tử quay đầu đi, một chút cũng không để ý đến hấn. Yêu mị nam tử lộ vẻ đau khổ, ai oán trừng mắt nhìn đối phương.

Phong Trần Nhi thấy sương mù dày đặc, không hiểu vì sao.

Vừa lúc tiểu nhị nơm nớp lo sợ mang đồ ăn lên, y thu tâm trạng, trước hết lấp đầy bụng rồi nói sau. Bạch hổ cũng hướng về thức ăn của mình – thịt tươi, nước miếng chảy ròng ròng.

Mới ăn được mấy miếng cơm, trên đường tựa hồ như xôn xao chuyện gì, y tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chỉ thấy trên đường lại xuất hiện một bạch hổ thật lớn, mà bên người bạch hổ là một nam tử toàn thân hàn khí đứng đó.

Phong Trần Nhi vui vẻ, đại miêu bên người sớm đã rống to. Nam tử trên đường lập tức liếc mắt lại, nhìn thấy người bên cửa sổ, hấn thân người chớp động, như khói nhẹ nhàng tiến vào.

Bách tính đều cho rằng mình gặp quỷ giữa ban ngày, ồn ào một phen.

Việc đầu tiên nam tử làm khi nhẹ nhàng tiến vào trong cửa sổ là ôm lấy Phong Trần Nhi. Phong Trần Nhi vui mừng ôm lại hắn, vô cùng thân thiết dựa vào ngực hắn.

“Thật tốt quá! May mà thấy người, nếu không, chúng ta thật đã lạc rồi.”

“Sẽ không.” Nam tử thần nhiên nói. Hắn đã hạ ám hương trên người Phong Trần Nhi, chỉ có hắn mới có thể ngàn dặm đuổi theo. Vì thế lần này mới thất lạc nửa canh giờ, hắn liền tìm được y.

Phong Trần Nhi chớp chớp mắt, tựa hồ không hiểu được, nam tử đậm cười.

Lúc này, dưới lầu chạy lên một con hổ lớn, đúng là bạch hổ vừa mới ở cạnh nam tử.

“Tiểu miêu...” Phong Trần Nhi vỗ tay, tiểu miêu lập tức chạy tới làm nũng. Phong Trần Nhi vỗ vỗ nó, xoay người nói với nam tử: “Tà, chúng ta dùng cơm trước đi. Buổi chiều lại đi Tây Hồ.”

“Ân.” Nam tử lên tiếng, liền ngồi xuống. Phong Trần Nhi gọi tiểu nhị, thêm đĩa cùng đồ ăn.

Mấy năm gần đây, nam tử bầu bạn với y cùng du ngoạn đại giang nam bắc, để cho y mở rộng nhãn giới. Lần này dạo chơi Tây Hồ một lần, lại thiếu chút nữa thất lạc.

Bọn họ vui vẻ dùng cơm, khách nhân khác ở đây đều tấm tắc kinh ngạc.

Đỗ U Ngâm ở bàn bên cuối cùng cũng làm yên lòng nam tử bên người, nhìn gương mặt tuấn mỹ thanh tú của Phong Trần Nhi, hắn thấp giọng hỏi nam tử bên cạnh: “Linh, người cảm thấy thiếu niên này so với tiểu sư đệ của ngươi, người nào đẹp hơn?”

“Ba...” Nam tử kia nặng nề buông đĩa xuống, thở phì phì chuyển hướng bước đi.

Đỗ U Ngâm kinh sợ vội vàng đuổi theo: “Linh, người... người đừng nhỏ mọn như vậy mà...”

Phong Trần Nhi ngẩng đầu, nhìn hai người biến mất ở cửa lầu, liếc mắt khó hiểu.

“Hai người kia rất là kỳ quái.”

Nam tử bên người y vuốt ngón tay lau hạt gạo bên môi y. Y liếm liếm môi. Nam tử đặt ngón tay bên môi y niết niết vài lần. Phong Trần Nhi lập tức đỏ bừng mặt, ánh mắt nam tử nhìn y lại thêm tiểu ý (ý cười).

Phong Trần Nhi bị hắn nhìn đến lúng túng, vội đầu vào ăn.

Nam tử lại vân đạm phong khinh (nhẹ nhàng) ghé vào tai y, cắn vành tai một chút. Y thiếu chút nữa thì ghen, giận dữ trừng mắt liếc nam tử.

Hai bạch hổ đang xé thịt tươi tò mò ngẩng đầu, khó hiểu nhìn về phía chủ nhân.

“Tà...”

Phong Trần Nhi khẽ kêu một tiếng, bắt lấy vuốt sói đang xoa nhẹ đùi y.

Nam tử thản nhiên cười, như xuân phong lướt qua.

Ngoài cửa sổ, trời quang mây gợn, xuân ý đang nồng, lục phong tinh tế.

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-tran>